BLUE

DANIELLE STEEL

Blue MOON

Ginny Carter a fost cândva o stea în plină ascensiune la ştirile TV, căsătorită cu un prezentator de top, având un fiu de trei ani şi o viaţă fericită în Beverly Hills – până când întreaga ei lume se prăbuşeşte într-o clipită pe autostradă, cu două zile înainte de Crăciun. Distrusă, ea încearcă să-şi pună ordine în viaţă, lucrând în domeniul drepturilor omului prin cele mai cumplite zone din întreaga lume.

Apoi, la comemorarea accidentului fatal – pe când se gândeşte ea însăşi la moarte –, Ginny întâlneşte un băiat care îi va schimba viaţa pentru totdeauna. Blue Williams, de treisprezece ani, trăieşte pe străzi, abandonat de familia sa, mergând rareori la şcoală. Urmându-şi instinctele, Ginny îl ia la ea acasă, dar, suspicios, băiatul fuge în repetate rânduri. Totuşi, se întoarce de fiecare dată, iar prietenia lor se adânceşte.

Blue este plin de entuziasm, cu un amestec irezistibil de inocenţă şi înţelepciune, în ciuda vârstei sale. Astfel, fiecare devine pentru celălalt familia pe care a pierdut-o. Însă, tocmai când Blue începe cu adevărat să aibă încredere în ea, Ginny află despre o trădare şocantă pe care acesta i-a ascuns-o. Este o rană prea adâncă pentru a se vindeca, sau va fi ea capabilă să treacă peste acest fapt, pentru ca totul să devină ca mai înainte?

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărţile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaţionale fiind traduse în 43 de limbi şi publicate în 69 de ţări.

Tradiţie din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2434-5
9 786063 324345

eBook disponibil

blue
MOON

DANIELLE STEEL

BLUE

Traducere din limba engleză
ADELA CRĂCIUN / GRAAL SOFT

LITERA®

Blue
Danielle Steel
Copyright © 2016 Danielle Steel

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Blue
Danielle Steel

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEEL, DANIELLE
Blue / Danielle Steel; trad.: Graal Soft. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2434-5

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Iubiților mei copii,
Beatie, Trevor, Todd, Nick,
Samantha, Victoria, Vanessa,
Maxx și Zara,

Viața este o țesătură de momente speciale, momente de bucurie, de tristețe, de fabuloasă bogăție, de înțelepciune incredibilă, momente de neuitat, care își lasă amprenta asupra întregii existențe, momente care trebuie prețuite.
Fie ca toate momentele voastre speciale să fie prețioase, fericite, să vă schimbe viețile în bine și să se dovedească a fi mari binecuvântări.
Fie ca înrâurirea voastră asupra semenilor să fie blândă, a celorlalți asupra voastră, mereu plină de iubire, și să știți și să vă amintiți mereu, că vă iubesc la infinit, cu toată inima mea, acum și întotdeauna.

Cu toată dragostea mea,
Mami/d.s.

Capitolul 1

Călătoria făcută cu jeepul din cătunul de lângă Luena până în Malanje în Angola, din partea de sud-vest a Africii, urmată de una cu trenul până în capitala Luanda, durase şapte ore. Drumul de la Luena era lung şi istovitor din cauza minelor neexplodate din zonă şi presupunea multă atenţie şi prudenţă la volan. După patruzeci de ani de conflicte şi războaie civile, ţara era încă devastată şi avea nevoie disperată de tot ajutorul pe care îl putea primi, acesta fiind şi motivul pentru care Ginny Carter era acolo, trimisă de SOS Drepturile Omului. Aceasta era o fundaţie privată, cu sediul în New York, care trimitea specialişti în drepturile omului peste tot în lume. Misiunile ei durau de obicei două-trei luni într-o locaţie anume, rareori mai mult. Fusese trimisă acolo ca membră a unei echipe de sprijin, pentru a investiga asupra problemelor legate de încălcarea drepturilor omului şi să vină în sprijinul femeilor şi al copiilor, sau chiar să se intereseze cu privire la nevoile fizice stringente din anumite zone care se luptau cu privaţiuni de tot felul, precum lipsa hranei, a apei, a medicamentelor sau a adăposturilor. În mod frecvent, se mai implica şi în probleme juridice, vizitând femei în închisori, luând legătura cu diverşi avocaţi şi încercând ca acele femei să aibă parte de procese corecte. SOS avea mare grijă de angajaţii săi şi era o organizaţie responsabilă, însă uneori această muncă era şi periculoasă. Făcuse un curs de instruire destul de temeinic înainte să fie trimisă pe teren şi învăţase de toate: de la săpatul cu cazmaua şi purificatul apei până la tehnici extinse de

prim-ajutor, însă nimic nu o pregătise pentru tot ceea ce văzuse la fața locului. De când începuse să lucreze pentru SOS Drepturile Omului, învățase multe despre cruzimea oamenilor împotriva semenilor și despre dificultățile locuitorilor din țările subdezvoltate sau în curs de dezvoltare.

Pe când părăsea Aeroportul JFK din New York, Ginny era pe drumuri de aproape douăzeci și șapte de ore, după zborul de la Luanda către Londra, escala de patru ore pe Heathrow și zborul către New York. Era îmbrăcată în blugi, purta ghete de drumeție și o jachetă grea, tip hanorac, militărească, iar părul blond îi era prins ghemotoc, fără a fi aranjat în vreun fel, într-un elastic, când se trezi în avion înainte de aterizare. Stătuse în Africa patru luni, încă din luna august, mai mult decât de obicei, și ajungea în New York pe douăzeci și două decembrie. Sperase să fie trimisă imediat într-o nouă misiune, însă înlocuitorul ei nu ajunsese la timp acolo. Ginny încercase să facă în așa fel încât să nu stea în New York în această perioadă, însă acum trebuia să înfrunte Crăciunul de una singură în uriașa metropolă.

Putea să se ducă în Los Angeles, să petreacă sărbătorile cu tatăl și sora ei, însă nu îi surâdea ideea. Plecase din L.A. în urmă cu trei ani și nu avea nici cea mai mică tragere de inimă să se reîntoarcă în orașul în care copilărise. De când îl părăsise, dusese o viață de nomad, lucrând pentru SOS Drepturile Omului. Îi plăcea nespus de mult ceea ce făcea, că asta îi acapara tot timpul și că nu mai avea răgaz să se mai gândească la propria viață, pe care nu-și imaginase vreodată că avea să o petreacă trăind și muncind în țările care îi deveniseră acum atât de familiare. Ajutase moașe să aducă copii pe lume, sau făcuse asta de una singură, atunci când nu avusese pe nimeni altcineva la îndemână. Ținuse în brațe copilași muribunzi și le oferise sprijin mamelor acestora, la fel cum îngrijise și orfani în taberele de refugiați. Fusese în zone afectate de război, trăise în mijlocul a două revolte locale și al unei revoluții și văzuse disperare, mizerie și devastare, pe care altfel nu le-ar fi cunoscut niciodată în viața sa. Privea viața dintr-o cu totul altă perspectivă. SOS își arăta recunoștința față de ea, pentru bunăvoința ei de a călători în unele dintre cele mai „fierbinți" zone, oricât de pustii sau de periculoase

erau acestea, sau oricât de vitrege ar fi fost condițiile. Cu cât erau condițiile mai dificile și munca mai grea, cu atât îi plăcea mai mult.

Nu-i păsa de posibilele pericole. Chiar dispăruse o dată, timp de trei săptămâni, în Afghanistan, iar cei de la biroul central crezuseră că fusese ucisă. Familia sa din Los Angeles se temea că era adevărat, însă revenise în tabără slăbită și bolnavă, după ce se luptase cu febra și fusese îngrijită de o familie de localnici. Nu se dădea în lături de la nici o însărcinare, oricât de dificilă, oferită de asociația SOS. Organizația putea oricând să se bazeze pe ea, indiferent de situație. Fusese în Afghanistan, în câteva părți din Africa și Pakistan. Rapoartele sale erau precise, clare și de mare ajutor, iar de două ori făcuse prezentări în fața Înaltului Comisar pentru Drepturile Omului în cadrul Națiunilor Unite și de două ori în fața Înaltului Comisar pentru Drepturile Omului la Geneva. Descrierile sale cu privire la cei pe care îi ajutase, cu tot patosul și remarcile pline de amărăciune, erau impresionante.

Era de-a dreptul extenuată când ateriză în New York. Și tristă că trebuise să plece de lângă femeile și copiii pe care îi îngrijise în tabăra de refugiați din Luena, Angola. Militanții pentru drepturile omului încercaseră să îi relocheze, în ciuda hățișului birocratic care le îngreuna misiunea. I-ar fi plăcut să mai stea încă șase luni, sau chiar un an. Misiunile lor de trei luni păreau mereu prea scurte. Abia se familiarizau cu condițiile țării când erau înlocuiți, dar misiunea lor era nu numai să raporteze cu acuratețe condițiile locale, dar și să le schimbe. Făcură tot ce le stătu în putere pe timpul șederii lor acolo, însă aveau impresia că se luptau cu morile de vânt. Erau atâția oameni neajutorați și atâtea femei și copii în situații extrem de dificile pretutindeni în lume. Și, cu toate astea, Ginny încă mai avea puterea să se bucure de ceea ce făcea și abia aștepta să plece iar într-o altă misiune. Își dorea să petreacă cât mai puțin timp în New York și se temea de sărbători. Ar fi preferat să-și petreacă sărbătorile lucrând până la epuizare într-un loc în care Crăciunul nu exista, însă acum nu era așa. Nu putea avea un ghinion mai mare, dat fiind că aterizase în New York cu trei zile înainte de Crăciun, perioadă pe care o ura cel mai mult. Tot ce-și dorea era să ajungă în apartament,

să doarmă și să se trezească după ce totul se va fi terminat. Pentru ea, sărbătorile nu însemnau decât suferință.

Nu avusese nimic de declarat la vamă, cu excepția unor sculpturi din lemn, pe care i le făcuseră copiii din tabăra de refugiați. Lucrurile care contau cu adevărat pentru ea erau acum amintirile legate de oamenii pe care îi întâlnise de-a lungul timpului. Nu o interesau lucrurile materiale, iar tot ce purta cu ea când călătorea încăpea într-o valijoară roasă de vreme și în rucsacul de spate. Nu avea niciodată timp să se uite în oglindă atunci când lucra și nici nu îi păsa. Un duș cald reprezenta un adevărat lux și o plăcere, atunci când își permitea așa ceva; în restul timpului, își făcea dușuri reci, folosind săpunul adus de acasă. Hainele, blugii și tricourile îi erau mereu curate, însă niciodată călcate. Era suficient că avea cu ce să se îmbrace, lucru pe care mulți dintre oamenii de care avea grijă nu îl aveau, și nu de puține ori se întâmpla să își dea hainele celor aflați în nevoie. Cu excepția unei audieri la Senat, unde vorbise cu elocvență, nu mai purtase rochie, tocuri sau machiaj de trei ani. Chiar și atunci când susținuse acele dări de seamă la Națiunile Unite sau la Comisia Drepturilor Omului, purtase o pereche de pantaloni largi, un pulover și balerini. Cel mai important lucru pentru ea era mesajul pe care trebuia să-l transmită, pe care ei trebuiau să-l audă, ca și atrocitățile cu care ea se confrunta zi de zi în munca sa. Văzuse cu ochii ei cruzimile și crimele comise asupra femeilor și a copiilor de pe tot mapamondul. Și le datora asta atunci când se întorcea acasă și i se cerea să vorbească în numele lor. Cuvintele ei erau mereu alese cu grijă și aveau puterea să aducă lacrimi în ochii auditoriului.

Ieși din terminal și inspiră aerul rece al nopții. Cei care călătoreau cu ocazia sărbătorilor se grăbeau către autobuze și taxiuri, sau către rude care îi întâmpinau în afara terminalului, iar Ginny îi urmărea cu ochii ei de un albastru profund, ce amintea de adâncimile mării. Se gândi o clipă dacă să ia un taxi sau autobuzul către oraș. Era foarte obosită și o durea tot corpul din cauza drumului lung și a poziției inconfortabile în care dormise în autocar. Se simțea vinovată să cheltuie bani, când se gândea la tot ce văzuse în misiunile ei, dar decise să se răsfețe. Merse la colț și făcu semn unui taxi, care întoarse și se apropie rapid de ea.

Deschise portiera şi îşi puse valiza şi rucsacul pe bancheta din spate, se urcă şi închise portiera, în timp ce tânărul şofer pakistanez se uită insistent la ea şi o întrebă încotro să o apuce. Îi citi numele de pe ecuson în timp ce îi spunea adresa, şi îndată porniră prin traficul aeroportului către autostradă. I se părea ciudat să fie în mijlocul civilizaţiei după ce, timp de patru luni, trăise în mijlocul pustietăţii. Dar mereu se simţea astfel atunci când se întorcea, iar când se readapta, trebuia să plece din nou. Întotdeauna le cerea să fie trimisă cât mai repede într-o altă misiune, şi de cele mai multe ori aşa se întâmpla. Era unul dintre cei mai valoroşi oameni de pe teren, graţie atât disponibilităţii ei, cât şi experienţei de peste trei ani.

– Din ce zonă a Pakistanului eşti? îl întrebă ea pe şofer în timp ce avansau în mijlocul traficului către oraş, iar el îi zâmbi în oglinda retrovizoare.

Era tânăr şi se arătă încântat că ghicise de unde era.

– De unde ai ştiut că sunt din Pakistan? o întrebă, şi ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Am fost acolo anul trecut. Apoi, ghici din ce regiune provenea, iar el fu uimit. Puţini americani ştiau măcar câte ceva despre ţara lui. Am stat în Balochistan trei luni.

– Şi ce-ai făcut acolo?

Clienta lui îi stârnea interesul, iar traficul era greoi. Urma să fie o cursă lungă şi lentă prin traficul îngreunat de sărbători, şi faptul că avea cu cine să vorbească o ţinea trează. Taximetristul îi părea mai familiar decât oamenii pe care urma să-i întâlnească în New York, care acum îi păreau nişte străini.

– Am lucrat acolo, răspunse ea încet, uitându-se pe geam la ceea ce trebuia să fie un peisaj cunoscut, care însă nu mai era astfel.

Se simţea ca o femeie dezrădăcinată încă de pe vremea când părăsise L.A.-ul. Simţea că L.A. fusese ultimul cămin adevărat pe care îl avusese şi prefera ca lucrurile să stea astfel. Oricum, nu avea nevoie de o casă; indiferent de cortul sau tabăra în care stătea, îi era suficient.

– Eşti doctor? întrebă el, curios.

– Nu, lucrez pentru o organizație pentru drepturile omului, spuse ea într-o doară, luptându-se cu oboseala în timp ce stătea în taxiul cald și confortabil.

Nu voia să adoarmă până nu ajungea în apartament, să facă un duș și apoi să se trântească în pat. Știa că frigiderul era gol, dar nu-i păsa, mâncase ceva în avion. Nu ținea să mănânce în seara aceea; putea să cumpere a doua zi tot ce avea nevoie.

Se deplasară în liniște, iar ea privi cum la orizont se ivea New Yorkul. Era cu siguranță frumos, însă ei i se părea un platou de filmare, nu un loc unde locuiau oameni adevărați. Oamenii pe care îi știa ea trăiau în barăci militare, în tabere pentru refugiați și în corturi, nu în orașe pline de lumini, cu zgârie-nori și blocuri. Odată cu trecerea timpului, se simțea tot mai departe de această viață, ori de câte ori se întorcea, însă organizația pentru care lucra avea sediul în New York, așa că trebuia să aibă un apartament aici. Era ca o carapace în care se târa pentru perioade scurte, o dată la câteva luni, asemenea unui crab pustnic ce avea nevoie de un loc unde să stea. Nu se atașase de acel apartament și nu-l considerase niciodată un cămin. Singurele lucruri personale pe care le avea se aflau încă în cutii și nu se obosise să le despacheteze. Sora ei, Rebecca, i le împachetase atunci când Ginny își vânduse casa și părăsise L.A.-ul și i le trimisese la New York. Ginny nici măcar nu știa ce era înăuntru, și nici nu îi păsa.

Le luă puțin peste o oră să ajungă la apartamentul ei și îi lăsă un bacșiș generos șoferului. Acesta îi zâmbi încă o dată și îi mulțumi, în timp ce ea își căuta cheile într-un buzunar al rucsacului și ieși în aerul răcoros. Părea că stă să ningă. Se chinui puțin până nimeri încuietoarea de la ușa blocului, punând bagajele pe trotuar. Fațada clădirii avea un aspect ușor coșcovit, și, dinspre East River, aflat la un bloc distanță, sufla un vânt rece. Locuia aproape de East End și închiriase apartamentul pentru că îi plăcea să se plimbe de-a lungul râului, atunci când era frumos afară, și să se uite la vapoarele care îl cutreierau. După ce locuise ani de zile într-o casă din L.A., să stea într-un apartament i se părea mai suportabil.

Intră în clădire și apăsă butonul corespunzător etajului șase de la lift. Clădirea în sine nu atrăgea atenția. Observă câteva coroniță de

Crăciun atârnate pe uşile vecinilor. Nu se mai obosea cu decoraţiunile de Crăciun, şi era abia a doua ei şedere în New York, de Crăciun, de când se mutase acolo. Erau atât de multe lucruri la care să se gândească decât să împodobească un brad sau să atârne o coroniţă pe uşă. Îi era oarecum teamă să meargă la birou, dar ştia că avea să fie închis în următoarele zile. Îşi puse în cap să citească, să lucreze la ultimul raport, să-şi facă bilanţul misiunii şi să recupereze somnul. Raportul urma să o ţină ocupată în următoarea săptămână, şi tot ce trebuia să facă era să pretindă că nu era perioada de sărbători.

Aprinse luminile când intră şi văzu că nu era nimic schimbat. Canapeaua veche, ponosită, pe care o cumpărase la un talcioc din Brooklyn era în aceeaşi stare. Achiziţionase şi un fotoliu cu spătar rabatabil, din piele, destul de uzat, cel mai confortabil pe care îl avusese vreodată. O lua adesea somnul în el în timp ce citea. Mai avea un fotoliu mare, aşezat în faţa canapelei, în caz că avea vreun musafir, însă nu avea niciodată. În orice caz, era pregătită. Pe post de măsuţă de cafea era un cufăr vechi din metal, tapetat cu abţibilduri din călătorii, pe care îl cumpărase odată cu canapeaua. Mai avea o masă mică cu patru scaune diferite, o plantă uscată pe pervaz, pe care intenţionase să o arunce în iulie, însă uitase şi devenise piesă din decor. Persoana care îi făcea curăţenie în apartament nu îndrăznise să o arunce. Avea şi câteva veioze antice, care răspândeau o lumină caldă, şi un televizor pe care nu-l folosea aproape niciodată. Prefera să citească ştirile pe internet. În dormitor, avea un pat, un dulap achiziţionat tot la mâna a doua, şi un scaun. Nu avea nimic pe pereţi. Nu era un loc primitor, însă unul unde putea să doarmă şi să îşi ţină hainele. O femeie venea să îi facă curăţenie o dată pe lună când era plecată şi o dată pe săptămână când era acasă.

Îşi lăsă valiza şi rucsacul în dormitor, se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe canapea, care era destul de confortabilă în ciuda aspectului. Îşi lăsă capul pe spate, gândindu-se cât de departe ajunsese în ultimele douăzeci şi opt de ore. Se simţea de parcă tocmai se întorsese pe Pământ dintr-o călătorie pe o altă planetă. Încă se mai gândea la asta, când, deodată, îi sună telefonul mobil. Nu-şi imagina cine ar putea fi, deoarece biroul de Resurse Umane

al organizației era închis și era trecut de ora zece seara. Își pescui telefonul de prin buzunarul hanoracului și răspunse. Îl pornise în vamă, însă nu își dorea să o sune careva.

– Te-ai întors! Sau ești încă pe drum? spuse vocea pe un ton vesel.

Era sora ei, Rebecca, din Los Angeles.

– Tocmai ce-am picat, spuse Ginny, zâmbind.

Țineau legătura regulat prin mesaje, însă nu mai vorbiseră de o lună. Uitase să o anunțe data întoarcerii.

– Bag de seamă că ești obosită, spuse Becky pe un ton plin de afecțiune.

Ea era persoana care se îngrijea de întreaga familie, sora cea mare, pe care Ginny se bazase întotdeauna, chiar dacă nu o mai văzuse de trei ani. Rămăseseră apropiate, vorbindu-și și trimițându-și des mesaje, precum și e-mailuri, când era posibil. Becky tocmai împlinise patruzeci de ani, și era cu patru ani mai mare decât Ginny. Era căsătorită, cu trei copii, și locuia în Pasadena, iar tatăl lor locuia cu ea deja de doi ani, dat fiind că se îmbolnăvise de Alzheimer, care avansa încet, dar sigur. Bătrânul nu mai putea locui singur, însă nici Becky și nici Ginny nu voiau să-l interneze într-un azil. Mama lor decedase în urmă cu zece ani. Tatăl avea șaptezeci și doi de ani, însă Becky spunea că arăta cu zece ani mai în vârstă de când se îmbolnăvise. Lucrase într-o bancă, dar se pensionase după moartea mamei lor. De altfel, își pierduse de tot pofta de viață.

– Sunt obosită, spuse Ginny, și urăsc să mă întorc în perioada asta a anului. Speram să ajung înainte de toate astea și să fi fost deja plecată până acum, însă înlocuitorul meu a întârziat, spuse ea, închizând ochii și luptându-se cu somnul în timp ce-i asculta vocea surorii sale. Sper să mă trimită curând în altă misiune, însă nu am aflat încă nimic.

Se simțea bine gândindu-se la perspectiva improbabilă de a rămâne prea mult timp în New York. Era deprimată, nu din cauza felului în care arăta apartamentul, ci din cauza faptului că nu avea ce să facă între misiuni și pentru că nu-i era nimănui de folos în New York. Nu-și dorea altceva decât să plece din nou.

– De ce nu te relaxezi puţin? Abia te-ai întors acasă. Vino pe la noi în vizită până nu te expediază iar.

Deja îi propusese lui Ginny să petreacă sărbătorile împreună cu ei, însă ea refuzase încă o dată.

– Mda, spuse Ginny pe un ton evaziv, în timp ce îşi scotea elasticul din părul blond, lung, care-i căzu în valuri pe spate. Era mult mai drăguţă decât credea, dar nu-i păsa. Felul în care arăta nu mai era important în viaţa ei, deşi în trecutul nu tocmai îndepărtat contase; în urmă cu trei ani, un timp îndepărtat, care încetase să mai existe.

– Ar trebui să vii înainte ca tata să devină şi mai confuz, îi reaminti Becky. Ginny nu asistase degradarea lentă, dar sigură a stării lui de sănătate şi nu realiza cât de rău se înrăutăţise aceasta în ultimele luni. S-a rătăcit la două blocuri distanţă, zilele trecute; unul dintre vecinii mei l-a adus acasă. Nu-şi mai amintea unde locuieşte. Copiii încearcă să mai aibă grijă de el, dar se mai iau cu ale lor şi uită, iar noi nu-l putem supraveghea în permanenţă.

Becky nu mai lucra încă de când născuse cel de-al doilea copil. Avusese o carieră promiţătoare în domeniul relaţiilor publice, la care renunţase pentru a-şi creşte copiii. Ginny nu era sigură că sora ei luase decizia corectă, însă Becky nu părea să aibă regrete. Fiul şi cele două fiice ale ei erau deja adolescenţi acum, însă o ţineau mai ocupată ca niciodată, cu toate că Alan îi fusese întotdeauna un ajutor de nădejde chiar şi în privinţa tatălui lor. El lucra în domeniul electronicelor, inginer de profesie, şi le asigura atât lui Becky, cât şi copiilor un trai stabil.

– Ar trebui să-i angajăm tatei o asistentă, ca să-ţi fie mai uşor şi ţie? întrebă Ginny pe un ton îngrijorat.

– Nu cred că i-ar plăcea deloc. Încă îşi doreşte să se simtă independent. Nu-l mai las nici măcar să plimbe câinele; l-a pierdut deja de două ori. Cred că o să fie din ce în ce mai rău, iar tratamentul nu-şi mai face efectul ca înainte.

Doctorii îi avertizaseră că tratamentul nu avea să facă decât să încetinească puţin evoluţia bolii, apoi nu avea să se mai poată face nimic. Ginny încerca să nu se gândească la asta, ceea ce nu-i era greu atunci când era departe. Becky însă trăia zilnic cu realitatea situaţiei,

lucru care o făcea pe Ginny să se simtă vinovată, însă încerca să își manifeste solidaritatea față de Becky atunci când suna. Nu ar fi putut să se întoarcă în L.A. Mutarea ar fi afectat-o foarte tare. Nici măcar în vizită nu mai fusese de când plecase, iar Becky fusese foarte înțelegătoare cu privire la acest lucru, în ciuda faptului că trebuia să se descurce singură cu tatăl lor. Tot ce-și mai dorea Becky acum era ca sora ei să-l viziteze până nu era prea târziu. Încerca să-i transmită acest mesaj lui Ginny fără a o face să se simtă vinovată sau să o sperie. În ceea ce-l privește pe tatăl lor, lucrurile nu stăteau grozav, boala avansa, iar Becky vedea schimbările în fiecare zi, mai ales în ultimul an.

– O să-l vizitez zilele astea, promise Ginny, crezând cu adevarat ceea ce spunea, însă amândouă știau că nu avea să se întâmple asta până la plecarea ei în următoarea misiune. Tu ce faci? Ești bine? o întrebă Ginny.

Îi putea auzi pe copii pe fundal – Becky nu avea un moment numai pentru ea pe parcursul zilei.

– Sunt bine. E nebunie înainte de Crăciun, copiii umblă peste tot. Voiam să-i ducem la ski, însă nu vreau să-l las pe tata singur, așa că fetele merg cu niște prieteni, iar Charlie are o nouă iubită de care nu se poate despărți, așa că e încântat că nu plecăm nicăieri. Trebuie să termine cu aplicațiile pentru facultate, astfel că o să tot trag de el toată vacanța.

Gândul că nepotul ei se pregătea pentru facultate o trezi pe Ginny din amorțeală și o făcu să conștientizeze cât de repede trecuse timpul.

– Nu pot să cred.

– Nici eu. Margie împlinește șaisprezece ani în ianuarie, iar Lizzie merge pe treisprezece. Unde naibii s-a dus viața mea atât de repede? În iunie, eu și Alan aniversăm douăzeci de ani de căsătorie. Mă sperie gândul. Ginny încuviință, gândindu-se la asta.

Își amintea nunta lor, de parcă fusese ieri. Avea șaisprezece ani și fusese domnișoară de onoare.

– Nu-mi vine să cred că ai patruzeci de ani, iar eu treizeci și șase. Parcă mai ieri aveai paisprezece ani și purtai aparat dentar, iar eu aveam zece ani.

Amândouă zâmbiră la această amintire. Apoi Alan intră pe uşă, întorcându-se de la serviciu, iar Becky se scuză că trebuia să închidă.

– Trebuie să-i încropesc ceva la cină. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Gătesc în continuare îngrozitor. Slavă domnului că, în Ajunul Crăciunului, luăm cina la mama lui Alan! N-am putere să mă mai lupt cu un curcan. De Ziua Recunoştinţei aproape m-a terminat.

Formau o familie tipic americană, iar Ginny nu se simţise niciodată ca ei.

Becky răspunsese întotdeauna aşteptărilor celorlalţi. Se căsătorise cu iubitul din liceu când erau la facultate. După absolvire, îşi cumpăraseră o casă în Pasadena cu ajutorul părinţilor. Făcuseră trei copii minunaţi, iar ea era mama perfectă. Era preşedintele Asociaţiei de părinţi şi profesori şi mersese cu fiul lor la cercetaşi, dusese fetele la toate cursurile extracurriculare şi îi ajutase pe toţi la teme, îngrijea o casă frumoasă şi era o soţie minunată pentru Alan. Căsnicia lor era solidă, şi acum se îngrijea şi de tatăl lor, în timp ce Ginny bătea lumea-n lung şi-n lat în zone pustii, măturate de războaie, încercând să vindece bolile lumii.

Contrastul dintre cele două surori părea mai mare ca niciodată, cu toate acestea ele se respectau şi se iubeau. Totuşi, calea pe care o alesese Ginny era greu de înţeles pentru sora sa mai mare. Îi ştia motivele, însă i se păreau exagerate, iar Alan îi dădea dreptate. Amândoi sperau ca Ginny să se întoarcă acasă şi să îşi reia viaţa normală. În ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, ei considerau că era momentul ca ea să facă asta, înainte să devină prea diferită, ba chiar ciudată. Becky era de părere că nu mai dura mult până să se întâmple asta, deşi admira ceea ce făcea sora sa. Însă erau de părere că ar trebui să renunţe la călătorii şi riscuri înainte să păţească ceva. Becky era convinsă că Ginny se pedepsea, dar suferise destul. Acţiunile ei erau nobile, însă doi ani şi jumătate petrecuţi în locuri precum Afghanistan însemnau prea mult. Atât ei, cât şi lui Alan le era greu să-şi imagineze cu ce se ocupa ea. Becky nu o spusese niciodată, pentru a nu pune presiune pe sora ei mai mică, însă avea nevoie de ajutor în îngrijirea tatălui lor. Ginny fiind aşa de mult plecată, şi în locuri atât de îndepărtate, toate deciziile şi momentele dificile căzuseră pe umerii lui Becky. Ginny plecase înainte

ca starea tatălui lor să se deterioreze, iar acum, din pricina muncii pe care o făcea, nu era prin preajmă pentru a da o mână de ajutor.

– Te sun mâine, îi spuse Becky înainte să închidă.

Amândouă știau că urma o zi proastă. Ca întotdeauna – era aniversarea zilei în care viața lui Ginny se schimbase pentru totdeauna, iar tot ceea ce avea și prețuia dispăruse. Era o zi pe care își dorea să o uite sau să o doarmă în fiecare an, însă niciodată nu putea. Ginny stătu în pat, trează, toată noaptea, desfășurând în cap filmul evenimentelor iar și iar, așa cum făcea mereu, gândindu-se cum ar fi stat lucrurile, de ce și ce ar fi putut să facă și nu făcuse. Însă mereu era la fel. Era singură, iar Mark și Chris erau morți.

Ea și soțul său merseseră la o petrecere de sărbători, dată de niște prieteni, cu două zile înainte de Crăciun. Urmau să participe și copii și un Moș Crăciun, așa că îl luaseră și pe Christopher cu ei. Ginny nu văzuse niciodată pozele făcute în acea noapte, însă cele în care era el în brațele Moșului fuseseră sfâșietoare pentru Becky atunci când le împachetase pentru sora sa, împreună cu toate albumele de bebeluș ale lui Chris și cu pozele de nuntă cu Mark. Zăceau nedesfăcute în cutiile depozitate în dormitorul nefolosit al apartamentului din New York. Nu avea nici cea mai vagă idee ce amintiri din viața pierdută îi trimisese Becky și nu fusese niciodată pregătită să le înfrunte.

Ginny și Mark formaseră cuplul de aur, staruri de televiziune. Ea era reporter de teren, iar el, cel mai popular prezentator de televiziune. Frumoși și îndrăgostiți nebunește, se căsătoriseră când Ginny avea douăzeci și nouă de ani și o carieră înfloritoare, iar Mark era deja celebru. Chris se născuse în următorul an. Aveau o casă superbă în Beverly Hills și tot ce își puteau dori, o căsătorie și o viață demne de invidiat de prieteni sau de cunoscuți.

Se duseră la petrecere în acea seară, iar Chris ședea pe bancheta din spate îmbrăcat într-un costum roșu de Crăciun din catifea, iar la gât purta papion. Avea trei ani și ardea de nerăbdare să stea în poală la Moșul. În timp ce Ginny îl supraveghea, Mark se îndreptase către bar unde băuse un pahar de vin cu câțiva dintre bărbații prezenți. Avusese o zi lungă, iar Ginny bău și ea un pahar de vin. Majoritatea părinților aveau câte un pahar în mână și era o atmosferă de

sărbătoare. Nici unul nu era beat, iar Mark îi părea în regulă lui Ginny atunci când părăsiră petrecerea pentru a-l duce pe Chris la culcare. De o mie de ori după aceea repetase că Mark îi păruse treaz, ca şi cum asta ar face vreo diferenţă şi ar putea schimba lucrurile, însă nu se întâmplase aşa. Rezultatul autopsiei arătase un nivel al alcoolului peste limită, nu cu foarte mult, însă suficient cât să-i afecteze reflexele şi să-i încetinească reacţiile. În mod clar, băuse mai mult de un pahar, în timp ce ea îl supraveghease pe Chris şi conversase cu celelalte mame. Ştiind cât de responsabil era Mark, Ginny era sigură că, dacă Mark ar fi simţit că băuse prea mult, ar fi rugat-o pe ea să conducă sau chema un taxi.

Pe drum către casă, maşina lor se angajă într-o depăşire când începu să plouă şi intră în coliziune frontală cu un tir care le făcu praf maşina. Mark şi Chris decedară pe loc. Ginny fu internată în spital o lună cu o vertebră ruptă la gât şi ambele braţe fracturate. Fu necesar un utilaj de descarcerare ca să o poată scoate din maşină. Becky se dusese la spital de îndată ce fusese anunţată, însă nimeni nu-i spusese lui Ginny ce se întâmplase cu Mark şi Chris. Becky fusese nevoită să-i dea vestea a doua zi. Trei vieţi se stinseseră într-o clipă, a lui Ginny, ca şi a lor. Nu se mai întorsese acasă după toate acestea, lăsând-o pe Becky să arunce tot, cu excepţia câtorva lucruri pe care i le împachetase şi i le trimisese ulterior la New York.

Ginny stătuse la Becky până i se vindecase gâtul, şi fusese incredibil de norocoasă, încât să nu rămână paralizată, dar trebuise să-şi ţină gâtul imobilizat timp de şase luni. Demisionă din postul deţinut la televiziune, îşi evită toţi prietenii, nefiind în stare să dea ochii cu cineva. Era convinsă că era vina ei pentru tot ce se întâmplase, pentru că îl lăsase pe Mark să conducă. Presupusese că amândoi băuseră doar câte un pahar cu vin, întrucât Mark rareori bea mai mult, iar ea ura să conducă noaptea pe autostradă. Nu-i trecuse nici o secundă prin cap să-l întrebe cât băuse, pentru că i se păruse că avea mintea foarte limpede. Dacă l-ar fi întrebat, îşi spusese mai târziu, ar fi condus ea, şi poate Mark şi Chris ar fi fost acum în viaţă. Becky ştia că sora ei nu putea să se ierte, indiferent ce i-ar fi spus cei din jur. Şi nimic nu putea schimba realitatea crudă că soţul şi băieţelul ei în vârstă de trei ani erau morţi.

Ginny se mutase la New York în aprilie, fără să-și ia rămas-bun de la careva, și timp de o lună își căutase de lucru la o organizație pentru drepturile omului. Tot ce-și dorea era să plece cât mai departe de vechea ei viață. Becky nu o spusese, însă era convinsă că sora ei își dorea să fie ucisă în misiunile ei, sau cel puțin așa crezuse în primul an. Lui Becky i se rupea inima știind cum se simțea și faptul că nimeni nu o putea ajuta. În ceea ce o privește pe sora ei, tot ce spera era ca timpul să-i vindece rănile și să ajungă să accepte acea tragedie. Nu mai era nici soție, nici mamă, pierzându-i pe cei mai dragi oameni din lume. În plus, renunțase la o carieră pe care se căznise mult să o clădească. Ginny fusese un reporter bun și făcuse treabă bună la televiziune. Fusese o femeie de succes, veselă și împlinită, iar viața ei se transformase într-un coșmar peste noapte. Nu vorbea niciodată despre asta, însă sora ei știa cât suferea. De aceea, nici nu o presa în privința tatălui lor. Era și așa destul de traumatizată. Pe Becky nu o lăsa inima să-i ceară mai mult, așa că îl îngrijea pe tatăl lor, în timp ce ea își risca viața pe tot globul.

Însă, într-o bună zi, trebuia să se oprească și să înfrunte lucrurile; oricât de tare ar fi fugit, sau oricât de departe, cei doi oameni dragi pe care îi pierduse erau pierduți pentru totdeauna. Becky spera doar să nu pățească ceva până atunci și răsufla mereu ușurată când sora ei se întorcea la New York, chiar și pentru o perioadă scurtă. Cel puțin acasă era în siguranță. Le venea greu a crede amândurora că nu se mai văzuseră de aproape trei ani, însă timpul zburase. Becky era ocupată cu familia ei, iar Ginny hălăduia mereu printr-o țară cu probleme, riscându-și viața și căindu-se pentru păcate.

Becky se întristă când închise convorbirea, iar Alan se aplecă să o sărute. Era o femeie drăguță, însă nu fusese niciodată dăruită cu frumusețea surorii ei, în special atunci când Ginny lucra la televiziune și își aranja părul și se machia zilnic. Chiar și nearanjată, Ginny fusese mereu mai frumoasă decât Becky.

– Ești bine? își întrebă Alan soția cu o undă de îngrijorare.

– Tocmai am vorbit cu Ginny. Este în New York. Mâine este comemorarea, spuse ea cu o privire plină de înțeles, iar el încuviință.

– Ar trebui să vină încoace, să-și vadă tatăl, dacă tot s-a întors în State, spuse pe un tot dezaprobator.

Se săturase să o vadă doar pe Becky ducând toată povara responsabilităților. Mereu exista o scuză pentru Ginny. Becky era mai înțelegătoare decât el cu privire la asta. Lui nu i se părea corect.

– A spus că vine, replică Becky încet.

Alan nu continuă discuția, își dădu geaca jos, se așeză pe fotoliul preferat și porni televizorul pentru a se uita la știri, în timp ce Becky se duse la bucătărie să pregătească cina, gândindu-se la sora ei. Mereu fuseseră diferite, însă acum era și mai evident; tot ce mai aveau în comun erau părinții și copilăria. Viețile lor erau la milioane de kilometri distanță.

Ginny se gândea la același lucru în timp ce intră în baia apartamentului din New York, porni dușul și se dezbrăcă. Becky avea un soț, trei copii adolescenți, o casă în Pasadena, ducea o viață obișnuită, în timp ce ea nu avea nici o posesiune materială de care să-i pese, doar un apartament plin cu mobilă la mâna a doua; nu exista nimeni în viața ei, cu excepția oamenilor de care avea grijă în misiunile organizației. Intră în duș și lăsă apa fierbinte să-i curgă pe corp și pe față, spălându-i lacrimile. Știa cât de dureroasă avea să fie următoarea zi pentru ea. Urma să treacă și peste asta, ca în fiecare an, însă uneori se întreba de ce. De ce se mai chinuia să trăiască? Pentru cine? Mai conta? Era din ce în ce mai greu să găsească un răspuns la această întrebare după atâta timp; nimic nu se schimbase, Mark și Chris nu mai erau. I se părea greu de crezut că reușise să trăiască fără ei timp de trei ani nesfârșiți.

Capitolul 2

În următoarea zi, când se trezi Ginny, era soare și frumos afară, și, după răcoarea din cameră, putea bănui că era foarte frig afară. Era ziua dinaintea Ajunului Crăciunului, ziua pe care o ura cel mai mult din tot anul; nemaivorbind că se mai confrunta și cu șocul cultural și cu schimbarea de fus orar. Se întoarse pe partea cealaltă și se culcă la loc. Când se trezi din nou, peste patru ore, cerul era plumburiu și ningea. Găsi niște nes în dulap și o cutie de alune râncede, pe care le aruncă. Îi era prea lene să iasă în frigul de afară să-și cumpere ceva de mâncare. Oricum, nu-i era foame, niciodată nu-i era în această zi; tot ce făcea era să zacă în pijama în sufragerie, încercând să nu observe, pe biroul uzat, fotografia în ramă argintie, ce-i înfățișa pe Mark și pe Chris. Avea doar două fotografii cu ei în apartament. În cea pe care încerca să o evite erau Mark și Chris la aniversarea lui de doi ani. Se așeză în fotoliu și închise ochii, gândindu-se fără să vrea cum, în urmă cu trei ani, se duseseră la petrecere împreună cu Chris în costumașul lui roșu de catifea, cu pantaloni scurți și papion. Încercă să alunge acea imagine din minte, însă nu reuși. Amintirile erau mult prea puternice: petrecerea, ea când se trezise în spital după accident și apoi Becky cum îi povestea ce se întâmplase. Amândouă plânseseră cu hohote, și tot ce urmă acestui moment era înceţoşat. Ţinuseră slujba de înmormântare după ce ieșise din spital, o lună mai târziu; și-o amintea cu greu, deoarece fusese zguduită de crize repetate de isterie. După toate astea, rămăsese țintuită la pat, acasă la Becky, câteva săptămâni. Televiziunea fusese înțelegătoare

cu privire la situație și îi ceruse să își ia concediu în loc să demisioneze, însă știa că n-ar fi putut niciodată să se întoarcă fără Mark. Să lucreze într-o televiziune de știri fără el nu avea nici o noimă pentru ea și i-ar fi provocat multă durere.

Trăia din economiile lor, din asigurarea lui de viață și de pe urma venitului încasat din vânzarea casei. Avea suficient cât să-și poată continua munca pe care o făcea, în ciuda remunerației modeste de la SOS/Drepturile Omului. Nu cheltuise aproape nimic și nu-și dorea nimic extravagant în viață. Nu avea alte nevoi în afară de ghete noi de drumeție, atunci când i se rupeau. Doar de haine ponosite avea nevoie în călătoriile ei. Nu-i păsa ce purta, cum era îmbrăcată, ce mânca sau în ce condiții trăia. Tot ce conta pentru ea înainte dispăruse. Viața ei era pustie fără Mark și fără Chris, cu excepția muncii pe care o făcea și care dădea un sens existenței sale. Nu tolera nedreptățile pe care le vedea zilnic, în diferite culturi și țări din jurul lumii. Devenise o luptătoare pentru libertate, apărând femei și copii, poate pentru a diminua sentimentul de vinovăție pe care îl avea pentru că nu fusese mai vigilentă în acea noapte fatidică și îl lăsase pe soțul său să-i expună pe toți trei unui risc teribil. Tot ce-și dorea era să fi murit odată cu ei, însă în mod crud, supraviețuise. Povara ei era să trăiască fără ei pentru tot restul vieții. Gândul acesta era mai mult decât putea suporta, când își îngădui să reflecteze la el, ceea ce i se întâmpla destul de rar, însă nu-l putea evita niciodată în această zi. Amintirile o bântuiau ca niște fantome.

După ce se întunecă, stătu la fereastră, urmărind cum ninsoarea cădea alene pe străzile din New York. Se depuseseră deja câțiva centimetri pe jos. Era frumos, și dintr-odată își dori să iasă la o plimbare. Simțea nevoia să ia puțin aer și să fugă de gânduri. Imaginile din cap o copleșeau și știa că frigul și zăpada aveau să îi abată atenția și să o ajute să-și limpezească mintea. La întoarcere, se putea opri să-și ia ceva de mâncare, căci nu mâncase nimic toată ziua. Nu-i era foame, dar știa că trebuia să mănânce. Tot ce-și dorea acum era să iasă din casă, cât mai departe de ea însăși.

Îmbrăcă niște blugi, două pulovere groase, iar pe deasupra, hanoracul, se încălță cu șosete groase și bocanci, iar pe cap își puse o căciulă de lână. Își trase gluga peste căciulă și scoase dintr-un

sertar o pereche de mănuși. Tot ce avea era practic și funcțional. Își depusese toate bijuteriile de la Mark într-un seif dintr-o bancă din California. Nu-și închipuia că avea să le mai poarte vreodată.

Își băgă portofelul și cheile în buzunar, stinse luminile, ieși din casă și luă liftul. Ceva mai târziu, se plimba pe strada Eighty-Nine, mergând spre est către râu, trăgând adânc aer în piept în timp ce ninsoarea continua să cadă în jurul ei. Cristale fine de gheață zburau prin aer atunci când expira. Merse de-a lungul cheiului către râu, apoi se opri să privească ambarcațiunile care pluteau în apropiere – un împingător și două barje și un vas pregătit pentru o petrecere de Crăciun. Emana un aer festiv în trecerea lui, și de pe el răzbăteau muzică și râsete în aerul rece al nopții.

Aproape că nu trecea nici o mașină pe șosea în timp ce ea privea fix la apa ce-și urma neobositul curs; imagini cu Chris și Mark își făceau iar loc în mintea ei, gândindu-se ce se întâmplase cu viața ei de când dispăruseră. Dusese o viață pe care și-o dedicase altora, o viață care cel puțin folosea cuiva, însă, așa cum presupusese și sora ei, nu-i păsase dacă trăia sau murea, asumându-și riscuri uriașe. Lumea o credea curajoasă, însă numai ea știa cât era de lașă, sperând să moară pentru a nu mai fi nevoită să-și petreacă tot restul vieții fără soțul și copilul său.

În timp ce se uita în jos la apa care sclipea, se gândea cât de ușor i-ar fi să se cațăre pe dig și să sară în râu. Ar fi mult mai ușor decât să trăiască fără ei. Simțindu-se ciudat de calmă, se întreba cât ar dura oare până s-ar îneca. Era sigură că în râu erau curenți, și, cu atâtea straturi de haine pe ea, ar fi trasă la fund destul de rapid. Dintr-odată, ideea îi surâse. Nu se gândi nici la sora, nici la tatăl ei. Becky avea viața și familia ei, nu se vedeau niciodată, iar tatăl ei nici nu ar înțelege că murise. În timp ce cumpănea acest gând, îi păru momentul perfect să scape de tot.

Tocmai se gândea să se urce pe dig, când, deodată, percepu o mișcare cu coada ochiului în partea stângă și întoarse capul să vadă ce era. Gluga hanoracului îi bloca puțin vederea și tot ce zări era o luminiță ce pâlpâia într-o baracă după ce auzi ușa trântindu-se. Cu siguranță, cineva se ascundea înăuntru, și se întreba dacă nu cumva persoana respectivă intenționa să o atace. Să sară în râu și să se

înece îi părea simplu și rezonabil în starea în care se afla, însă perspectiva de a fi jefuită de un derbedeu care se ascundea într-o baracă i se părea mai dezagreabil, și, cel mai probabil, ar rămâne în viață după acest episod. Însă nu voia să plece. Își pusese în cap să sară în râu și nu voia să aștepte până a doua zi. I se părea de o oarecare încărcătură lirică să moară în aceeași zi în care muriseră ei, chiar dacă trei ani mai târziu. Ceva îi spunea că trebuia să se omoare în acea seară. Nu-i trecea prin cap că nu ar gândi rațional sau că judecata i-ar fi întunecată de suferință. Totul părea să aibă sens pentru ea. Nu voia să fugă și să renunțe la plan doar pentru că cineva se ascundea în baracă. De fapt, o deranja puțin că indiferent cine era acolo prefera să se ascundă. Așteptă puțin să iasă cineva de acolo, ca să nu o poată lua prin surprindere sau ataca. Decizia luată îi dădea o senzație de ușurare și aproape că nu mai simțea durerea. Alesese să scape de toate acestea.

În baracă era liniște deplină, și deodată auzi o mișcare și pe cineva tușind. O rodea curiozitatea. Dacă cineva tușea, poate că persoana respectivă din interior era bolnavă și avea nevoie de ajutor. Nu se gândise la asta până atunci. Se uită lung către baracă câteva minute, apoi o porni într-acolo și ciocăni la ușă. Se întreba dacă nu cumva era vreo femeie, deși i se păruse că văzuse un bărbat cu colțul ochiului, însă persoana respectivă, indiferent ce era, se mișcase foarte iute către baracă și închisese ușa.

Mai stătu un minut în fața ușii, apoi bătu din nou. Nu voia să deschidă și să-l sperie pe cel dinăuntru. Nu răspunse nimeni, așa că bătu a treia oară. Avea de gând să-și ofere ajutorul dacă persoana era bolnavă. Odată îndeplinită misiunea de salvare, urma să-și vadă de ale sale. Totul era bine plănuit. Încă se gândea să-și pună capăt zilelor. Știa că oamenii făceau asta zilnic, așa că nu i se mai părea șocant.

– Ești bine? întrebă pe un ton ferm.

Nu primi nici un răspuns, însă, dând să se îndepărteze, o voce slabă îi răspunse.

– Da, sunt bine.

Vocea părea foarte tânără. Putea să fie de femeie sau de bărbat, nu-și putea da seama. Instinctele sale ieșiră la suprafață și uită de problemele personale.

– Ți-e frig? Vrei ceva de mâncare?

Urmă o pauză foarte lungă, în timp ce persoana din interior se gândi la asta, după care răspunse:

– Nu, sunt bine. Mulțumesc.

De data asta, vocea i se păru a fi a unui băiețel. Ginny zâmbi. Indiferent cine era, era politicos. Începu să se îndepărteze, gândindu-se din nou la planul ei, cu toate că întreruperea aceea îi tăiase elanul și îi distrăsese atenția. Nu se mai simțea la fel de hotărâtă ca înainte, însă își continuă pașii către dig, întrebându-se cine era în baracă și ce făcea acolo, când, deodată, auzi o voce în urma ei strigând. Se întoarse și fu surprinsă să vadă un băiețel de vreo unsprezece-doisprezece anișori, purtând un tricou și niște blugi rupți, tenișii și cu părul vâlvoi. Se uita la ea cu ochi mari și, chiar și de la distanță, își putea da seama că erau de un albastru luminos, aproape electric, pe un chip de nuanța cafelei cu lapte.

– Ai de mâncare? o întrebă puștiul în timp ce ea se uita la el, șocată cât de subțire era îmbrăcat pentru vremea de afară.

– Aș putea cumpăra ceva, îi răspunse.

Știa că e un McDonald's în apropiere. Își lua adesea micul dejun sau cina de acolo.

– Nu, e ok, spuse el, arătându-se dezamăgit și tremurând în frig, în timp ce stătea lângă baracă. Baraca aceea aparținea domeniului public, dar, în mod cert, cineva o lăsase descuiată și el o folosea ca adăpost și loc de dormit.

– Nu vrei să-ți aduc ceva? se oferi ea.

Băiețelul ezită, apoi scutură din cap și dispăru iar în baracă, în timp ce Ginny se întoarse la dig pentru a privi râul. Între timp gândurile de mai devreme începură să i se pară ciudate. Vru să meargă spre casă, când, deodată puștiul brunet cu ochi albaștri apăru lângă ea.

– Aș putea veni cu tine, sugeră el, ca răspuns la propunerea ei de mai devreme. Am bani să plătesc.

Îi era clar, în timp ce se uita la el, străduindu-se să nu tremure, că nu-i era hărăzit să se arunce în râu și să moară în acea seară. În schimb, trebuia să hrănească acel copil. Dădu să-și dezbrace hanoracul și să i-l ofere lui, însă el refuză mândru. Începură să meargă

pe malul râului unul lângă celălalt. Cu câteva clipe în urmă, încercase să-şi pună capăt zilelor, ca o ultimă scăpare din calea tristeţii, un moment de laşitate rar pentru ea, iar acum mergea să ia cina cu un băieţel pe care nu-l cunoştea.

– E un McDonald's la două străzi distanţă, îi spuse ea în timp ce mergeau.

Încerca să meargă repede ca băiatului să nu-i fie prea frig, însă el tremura destul de tare când ajunseră la restaurant; când ajunseră la lumină, se uită atent la el. Avea cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată şi o faţă dulce, copilăroasă şi ingenuă când se uită mai atent. Avea sentimentul că le fusese parcă menit să se întâlnească în acea seară. În local era cald, şi băiatul sărea întruna ca să se încălzească. Îşi dorea să-l cuprindă în braţe ca să-l ajute, însă nu îndrăznea.

– Ce ţi-ar plăcea să mănânci? îl întrebă ea pe un ton blând. El ezită. Haide! îl încurajă ea. Crăciunul e aproape, mai cu viaţă!

Zâmbi şi comandă două Big Mac cu cartofi prăjiţi şi o cola mare. Plăti şi merseră la o masă să aştepte comanda care fu gata în câteva minute. Între timp, băiatul se încălzi şi se opri din tremurat. Se repezi hulpav la mâncare şi mai avea jumătate din al doilea burger când se opri să-i mulţumească.

– Puteam să plătesc şi eu, spuse el puţin ruşinat, iar ea încuviinţă.

– Sunt sigură de asta, de data asta îţi fac eu cinste.

El dădu aprobator din cap.

Ginny se uita la el, întrebându-se câţi ani are, uimită în continuare de albastrul ochilor lui.

– Cum te cheamă? îl întrebă ea.

– Blue Williams, răspunse el. Blue e numele meu adevărat, nu-i o poreclă. Mama mi-a dat numele din cauza culorii ochilor.

Într-adevăr, avea sens ce spunea, aşa că-l aprobă.

– Eu sunt Ginny Carter, spuse ea şi-şi strânseră mâna. Câţi ani ai?

Blue o privi cu suspiciune, apoi cu teamă.

– Şaisprezece, răspunse el imediat, însă era evident că mintea.

Cu siguranţă se temea că îl raportează la Protecţia Copilului. Dacă ar fi avut şaisprezece ani, i-ar fi dat drumul.

– Vrei să mergi la un adăpost în noaptea asta? Cred că e foarte frig în baracă. Te pot lăsa eu dacă vrei, spuse ea.

Băiatul negă din cap cu un gest nu foarte convingător; bău jumătate din cola şi terminase deja ambii burgeri şi aproape toţi cartofii. Era lihnit şi mâncase de parcă nu mai văzuse mâncare de ceva timp.

– Stau bine în baracă, am un sac de dormit. E destul de călduţ.

Ea nu prea îl credea, dar nu-l mai provocă.

– De cât timp eşti pe cont propriu?

Se întreba dacă nu cumva fugise, şi cineva îl căuta. Dar chiar şi aşa, indiferent din ce motiv fugise, cu siguranţă o ducea mai rău decât pe stradă, altminteri, s-ar fi întors.

– De câteva luni, răspunse el într-o doară. Nu-mi plac adăposturile. Sunt mulţi oameni nebuni acolo. Te bat, te jefuiesc, şi mulţi sunt bolnavi, spuse el convingător. Sunt mai în siguranţă unde stau.

Ea îl aprobă, dornică să-l creadă. Îi mai trecuseră pe la urechi poveşti despre violenţa din adăposturi.

– Mulţumesc pentru cină, spuse el, zâmbindu-i; arăta mai degrabă ca un băieţandru, nicidecum ca un adolescent de şaisprezece ani. Era evident faptul că nu se bărbierise vreodată şi că în ciuda vieţii pe care o ducea, părea a fi un copil foarte isteţ, totuşi, un copil.

– Mai vrei şi altceva? se oferi ea, însă el scutură din cap şi plecară de la masă. Se opri şi mai comandă doi Big Mac, cartofi şi o cola, pe care i le dădu lui la pachet. În caz că ţi se face foame mai târziu, spuse ea.

Blue luă punga cu nişte ochi plini de recunoştinţă, apoi ieşiră din restaurant şi se întoarseră pe acelaşi drum pe care veniseră, grăbind pasul din cauza frigului. Încă ningea, însă vântul contenise. Se întoarseră la adăpost destul de repede, şi acolo, îşi scoase hanoracul şi i-l oferi băieţelului.

– Nu pot să-l accept, obiectă el într-o încercare de refuz, dar ea insistă şi rămase cu cele două pulovere groase în ninsoarea ce cădea necontenit.

Îngheţă instantaneu, şi putea doar să-şi imagineze cât de frig îi era lui doar în acel tricou subţire.

– Mai am unul acasă, îl asigură ea, iar el îl luă recunoscător.

Era foarte gros și impermeabil.

– Mulţumesc pentru cină și pentru haină.

– Ce faci mâine? îl întrebă ea, de parcă puștiul avea vreun program încărcat, nu doar încerca să supraviețuiască într-un adăpost; se gândi, de asemenea, dacă avea într-adevăr un sac de dormit, așa cum susținuse el. Pot să te scot la micul dejun? Sau să-ți aduc ceva?

– O să fiu prin zonă. De obicei, ies în timpul zilei, ca să nu mă prindă că stau aici.

– Aș putea trece de dimineață dacă vrei, sugeră ea, însă el scutură capul în semn de refuz.

– De ce faci asta? De ce-ți pasă? o întrebă cu suspiciune în glas.

– De ce nu? Ne vedem mâine, Blue.

Îi zâmbi și îi făcu cu mâna. Se depărtă și plecă spre casă, în timp ce el dispăru în baracă, cu hanoracul pe el și cu punga de mâncare pentru mai târziu. Uitase complet că mai devreme voia să sară în râu. Când îi veni din nou acel gând, i se păru lipsit de sens. Zâmbea în sinea ei în timp ce mergea prin zăpadă. Avusese parte de o întâlnire ciudată. Se întreba dacă avea să îl găsească acolo când avea să meargă a doua zi la el. Realiză că era conștientă să nu îl găsească, însă, chiar și în acest caz, el îi dăruise cu mult mai mult decât îi dăruise ea lui. Ea îi oferise un hanorac și o cină și știa cu certitudine că, dacă nu ar fi apărut Blue dintr-odată, acum ar fi zăcut pe fundul râului. Când intră în apartament, conștientiză cu un fior cât de aproape fusese să-și pună capăt zilelor în acea seară. O clipă, i se păruse atât de simplu, un gest atât de simplu, să se urce pe dig, să lase apa să o acopere și să dispară. În schimb, fusese salvată de un băiețel vagabond pe nume Blue, cu ochi albaștri luminoși. Adormi cu el în gând în acea noapte și avu un somn liniștit pentru prima oară după luni bune. Supraviețuise acelei comemorări mulțumită lui; chiar îi salvase viața.

Capitolul 3

Ginny se trezi devreme a doua zi și constată că ninsoarea se oprise. Stratul de zăpadă atinsese cam treizeci de centimetri, iar cerul era în continuare înnorat. Își făcu repede un duș și se îmbrăcă, iar la ora nouă fu înapoi la baracă. Bătu politicos în ușă și auzi o voce somnoroasă. Așadar, îl trezise. O clipă mai târziu, băiatul își îți capul afară, îmbrăcat cu hanoracul de la ea și cu sacul de dormit în brațe.

– Te-am trezit? îl întrebă ea pe un ton jenat, iar el încuviință cu un surâs. Vrei să mergem să mănânci ceva?

Întrebarea îl înveseli, așa că își strânse imediat sacul de dormit ca să-l ia cu el. Nu se încumeta să-l lase acolo, riscând să i-l fure careva. Mai avea o geantă sport din material textil, în care își ținea toate bunurile. În două minute, fu gata, apoi făcură drumul înapoi spre McDonald's. De îndată ce ajunseră, el se duse direct la toaletă, iar când ieși de acolo, ea băgă de seamă că se pieptănase și se spălase pe față.

Comandă micul dejun și amândoi se așezară la aceeași masă la care stătuseră cu o seară înainte.

– Apropo, Crăciun fericit! zise ea și se apucară să mănânce.

Pentru ea comandase o cafea și o brioșă, iar pentru el, două Egg McMuffins cu bacon și cartofi prăjiți. Avea un apetit de zile mari, ca al oricărui copil în creștere.

– Mie nu-mi place Crăciunul, răspunse el încet, apoi sorbi din ciocolata caldă cu frișcă pe deasupra.

– Nici mie, recunoscu ea cu o expresie rece.

– Copii ai? fu el curios să afle.

– Nu, răspunse ea simplu.

„Am avut" era răspunsul, dar i-ar fi dat mai multe informaţii decât l-ar fi interesat pe el sau ar fi fost ea dispusă să-i spună.

– Blue, unde sunt mama şi tatăl tău? îl întrebă ea după ce terminară de mâncat şi începu să soarbă din cafea.

O rodea curiozitatea să afle cum de ajunsese pe străzi.

– Au murit, răspunse el încet. Mama mea a murit când aveam cinci ani. Tata a murit acum câţiva ani, dar oricum nu-l mai văzusem de mult timp. A fost un om rău; mama a fost o femeie foarte bună. S-a îmbolnăvit. Aruncă o privire prudentă spre Ginny. Am locuit cu mătuşa mea, dar avea şi ea copii şi n-avea loc în casă şi pentru mine. E asistentă medicală. Aruncă încă o privire suspicioasă spre Ginny. Eşti poliţistă? Ea scutură din cap, iar el mai făcu o încercare. Asistent social?

– Nu. Activez în domeniul drepturilor omului. Călătoresc în ţări foarte îndepărtate, unde am grijă de oameni aflaţi în zone de război, peste tot pe unde oamenii au nevoie de ajutor. Africa, Afghanistan, Pakistan, locuri de genul ăsta. Muncesc în tabere de refugiaţi sau în orice alt loc unde oamenii sunt răniţi sau bolnavi sau sunt trataţi prost de guvernele lor. Îi ajut o vreme, apoi plec în altă parte.

– De ce faci asta?

Răspunsul ei îi stârnise interesul. I se părea o slujbă dificilă.

– Consider că asta trebuie să fac.

– E periculos?

– Uneori. Dar eu zic că merită. M-am întors acum două zile. Am stat patru luni în Angola. Adică în sud-vestul Africii.

– De ce te-ai întors?

Slujba ei i se părea misterioasă.

– A trebuit să predau ştafeta altcuiva, aşa că m-am întors acasă. Fundaţia pentru care lucrez ne mută, o dată la câteva luni, în altă zonă.

– Îţi place ce faci?

– Da, de cele mai multe ori. Uneori nu-mi place aşa mult, dar durează doar câteva luni, aşa că, chiar dacă e înfiorător sau incomod, până la urmă te obişnuieşti.

– Şi te plătesc bine?

La această întrebare, Ginny izbucni în râs.

– Nu, foarte puţin. E o muncă pe care o faci de plăcere. În cea mai mare parte a timpului e ca un test de anduranţă. Alteori, te sperie de moarte. Dar tu? Mergi la şcoală?

Blue ezită înainte de a-i răspunde.

– În ultima vreme, nu. Mă duceam, când stăteam cu mătuşa mea. Acum nu mai am timp. Muncesc, când mi se iveşte ocazia, în tot felul de locuri ciudate.

Ea dădu aprobator din cap, întrebându-se cum reuşea să supravieţuiască pe străzi, fără familie şi fără bani. Dacă era atât de mic de vârstă pe cât bănuia ea, trebuia să evite să fie raportat autorităţilor, ca să nu rişte să fie aruncat în vreo şcoală de corecţie sau instituţionalizat. O întrista faptul că nu mergea la şcoală şi că trăia de pe o zi pe alta.

Continuară conversaţia câteva minute, după care ieşiră din restaurant. Băiatul îi spuse că avea de gând să se întoarcă la baracă după lăsarea serii. Un loc cam deprimant pentru a-şi petrece Ajunul Crăciunului, aşa că, după o privire scurtă spre el, se hotărî.

– Vrei să stai câteva ore acasă la mine? Îţi petreci ziua acolo, iar diseară te întorci la baracă. Dacă vrei, poţi să te uiţi la televizor. Astăzi n-am nimic de făcut.

Îşi pusese în gând ca în acea seară să se ofere voluntară să servească masa la un adăpost pentru oamenii străzii. I se păruse o idee bună să se pună în slujba semenilor în loc să stea să-şi plângă de milă, aşteptând să treacă sărbătorile. Blue ezită, neştiind încă dacă putea avea încredere în ea şi necunoscând nici motivul pentru care se purta frumos cu el, dar era ceva la ea care îl atrăgea; şi dacă tot ce îi spusese era adevărat însemna că era un om bun.

– Bine. Pot să stau un pic, fu el de acord, apoi porniră împreună pe stradă.

– Stau foarte aproape, îi explică ea, iar în câteva clipe ajunseră.

Băiatul o urmă în hol după ce descuie uşa, apoi luară liftul. Ginny descuie uşa apartamentului şi intrară. Blue aruncă o privire în jur spre mobila ponosită şi spre pereţii goi, apoi zâmbi mirat la ea.

– Credeam că e mai frumos la tine acasă.

Ea bufni în râs. Era politicos, dar de o sinceritate tipică vârstei sale.

– Mda, nu prea m-am ocupat de decorat de când m-am mutat aici. Lipsesc mult de-acasă, îi explică ea cu un zâmbet timid.

– Mătuşa mea are trei copii şi locuiesc cu toţii la periferie, într-un apartament cu un singur dormitor. Ginny presupuse că se referea la Harlem. Până şi casa ei arată mai bine decât locul ăsta.

Izbucniră amândoi în râs, iar Ginny râse parcă mai cu poftă. Asta întrecea orice aşteptare, ca un puşti vagabond să declare că apartamentul ei arăta îngrozitor. Iar, dacă se uita bine în jur, nici nu avea argumente să-l contrazică.

– Aşază-te pe fotoliu, e foarte confortabil. Făcu semn spre cel cu spătar reglabil şi îi dădu telecomanda televizorului. Se simţea în largul ei în prezenţa lui. Nu i se părea deloc un băiat periculos, ba dimpotrivă, rezonase foarte bine cu el. Nici unul dintre ei nu avea cu adevărat un cămin, fiecare în felul lui. El se plimbă un minut prin cameră înainte să se aşeze, remarcând fotografia cu Mark şi Chris de pe birou. O studie îndelung, apoi îşi întoarse privirea spre ea.

– Cine sunt?

Îşi dădea seama că erau persoane importante pentru ea şi că poza ascundea o poveste. Întrebarea o luă prin surprindere, îi tăie respiraţia şi avu nevoie de un minut înainte de a-i răspunde cu tot calmul posibil.

– Soţul şi fiul meu. Au murit acum trei ani. Ieri i-am comemorat.

Încercă să-şi păstreze o voce cât mai neutră.

Blue nu răspunse imediat, apoi încuviinţă din cap în semn că pricepuse.

– Îmi pare rău. E foarte trist.

Dar nu mai trist decât să-ţi pierzi părinţii şi să stai pe străzi. Practic, ea nu era un om al străzii, dar moartea lui Mark şi a lui Chris îi schimbase şi ei viaţa pentru totdeauna, lăsând-o ca pe o frunză purtată de vânt.

– Aşa e. Un accident de maşină. De aceea călătoresc atât de mult acum. Nu mai am la cine să mă întorc acasă. Îi displăcea profund faptul că răspunsul pe care i-l dădea o făcea să pară atât de patetică. Oricum, îmi place ceea ce fac, aşa că mă descurc.

Nu-i spuse că avuseseră o casă superbă în Los Angeles, mobilată decent, că avusese o carieră minunată la care renunţase şi că obişnuise să se îmbrace în fiecare zi cu haine elegante, nu cu uniforme militare la mâna a doua. Nu mai conta. Trecuse peste asta, totul era acum de domeniul trecutului. În prezent, locuia în apartamentul acela minuscul, cu piese desperecheate de mobilier roase de vreme, recuperate din stradă sau găsite la ofertă pe internet, ca să se pedepsească pentru tot ce se întâmplase. Acesta era felul ei personal de a se autoflagela. Iar el era prea mic ca să îi înţeleagă motivele, aşa că nu mai spuse nimic. Blue dădu drumul la televizor şi o vreme doar schimbă canalele. Îl surprinse aruncând o privire şi spre laptop. Oricine altcineva s-ar fi temut să nu i-l fure. Ei însă nici nu-i trecu prin minte aşa ceva. După ce se uită la televizor, cam o oră, o întrebă dacă îi putea folosi laptopul, iar ea îi răspunse afirmativ.

Observă că accesează câteva pagini pentru tineri fără adăpost, unde aceştia îşi pot citi mesaje lăsate de alţii. Nu scrise nimic, dar ea avu impresia că încerca să găsească ceva anume.

– Aici îţi lasă prietenii mesaje? se interesă ea.

Nu cunoştea nimic despre lumea lui. Băiatul părea că se descurcă pe internet la fel de bine ca pe străzi.

– Mătuşa mea îmi mai scrie uneori, zise el cu sinceritate. Îşi face griji pentru mine.

– O suni vreodată?

El scutură din cap.

– Are şi aşa o groază pe cap. Copiii, slujba. Noaptea munceşte la un spital, iar pe copii îi lasă singuri. S-a întâmplat de multe ori să am grijă de ei peste noapte.

Din câte îi povestise până acum, înţelegea cât de greu era pentru patru persoane să stea într-un apartament cu un singur dormitor. Cel puţin păstra legătura cu ea prin internet, se gândi Ginny.

El se întoarse să se uite la televizor, iar Ginny îşi verifică şi ea e-mailul, dar nu găsi nici un mesaj nou. Puţin mai târziu, primi un

telefon de la sora ei, care nu mai contenea cu scuzele că nu o sunase cu o zi în urmă. Intenţionase, dar nu mai apucase.

– Îmi pare aşa de rău... Copiii mă înnebunesc toată ziua, iar tatei i-a fost rău acum două nopţi. N-apuc niciodată să fac ce vreau. Ieri a fost agitat toată ziua, a vrut să iasă din casă, iar eu n-am avut timp să-l scot. Devine nervos cu copiii în maşină. Dau muzica prea tare şi vorbesc întruna. Reacţionează mai bine când e linişte în jur şi se poate odihni. Noaptea, nu poate să doarmă şi mi-e frică să nu iasă din casă în toiul nopţii. Când e întuneric, e şi mai rău, devine şi mai confuz şi uneori se înfurie. „Sindromul apusului de soare", cică aşa se numeşte. Îi e mai bine ziua.

În timp ce o asculta pe sora ei, Ginny realiză cât de puţine ştia despre boala tatei şi cât de mult avea Becky de tras. Începu să o mustre conştiinţa, dar nu într-atât încât să-şi dorească să împartă povara cu sora ei şi să se implice în îngrijirea lui. Se simţea copleşită doar ascultând-o.

– Diseară ce faci? o întrebă Becky.

Nu-i plăcea ideea că Ginny era singură în Ajunul Crăciunului.

Ginny nu-i spuse că adunase de pe străzi un vagabond, că îi dăduse de două ori să mănânce şi-l adusese acasă peste zi. Făcuse asta pentru el, dar şi ca ea să nu fie singură. Ştia însă că Becky s-ar fi panicat dacă ar fi aflat. Ideea că un băiat fără adăpost, pe care nu-l ştia, era în casa ei, ar fi declanşat o tiradă de avertismente, cicăleli şi temeri din partea surorii ei. Ginny se simţea încrezătoare şi era convinsă că băiatul nu avea să-i facă nici un rău. În ultimii ani devenise mult mai curajoasă şi dăduse de gustul spiritului de aventură, după numeroasele experienţe în străinătate, toate în zone cât se poate de ciudate. Era adevărat că în urmă cu câţiva ani n-ar fi făcut aşa ceva, dar acum se simţea relaxată cu noul stil de viaţă, iar băiatul fusese foarte politicos, respectuos şi se comportase frumos.

Îi spuse lui Becky că avea de gând să servească masa la un adăpost pentru săraci în seara aceea, iar după câteva minute încheiară convorbirea. În jurul orei trei, şi lui Ginny şi lui Blue li se făcu foame, aşa că Ginny îl întrebă ce-ar vrea să mănânce. Ochii îi sclipiră când ea îi propuse să ia mâncare chinezească; până la urmă, comandă un festin care avea să le fie livrat într-o oră. Stătură la masă pe două

scaune urâte și desperecheate și devorară aproape tot, apoi făcură o pauză, prea ghiftuiți ca să se mai poată mișca. La un moment dat, Blue se așeză din nou în fotoliu la televizor și adormi, iar Ginny umblă în liniște prin casă ca să-și adune lucrurile pentru excursia din seara aceea. Blue se trezi la ora șase și constată că se întunecase. Se ridică în picioare și o privi cu recunoștință. Petrecuseră o zi frumoasă împreună, iar ei îi făcuse plăcere să-l știe acolo. Apartamentul, care de obicei i se părea rece și lipsit de personalitate, i se păruse acum mai primitor. Iar el avusese parte de un tratament pe cinste. Nu mai fusese nevoit să umble pe la capătul liniei autobuzelor sau la Penn Station, în căutarea unui loc călduț în care să stea până trecea ziua, ca să se ducă apoi să mai petreacă încă o noapte în baracă. Acolo era casa lui acum, de câteva săptămâni. Era conștient că, în momentul în care era descoperit de vreun angajat al primăriei, trebuia să își găsească alt loc, dar deocamdată era în siguranță în baraca înghesuită unde își petrecea nopțile.

– Ar trebui să plec, zise el și se ridică. Mulțumesc pentru masă și pentru ziua drăguță.

Era sincer și mai că părea trist pentru că trebuia să plece.

– Ai vreo întâlnire? îl întrebă ea, tachinându-l cu un zâmbet plin de înțeles.

Și ei îi părea rău că băiatul trebuia să plece.

– Nu, dar trebuie să mă întorc. Nu vreau să-mi ia nimeni baraca, zise el, temându-se ca nu cumva niște intruși să-i ocupe ilegal măreața reședință. Dar știa că asemenea locuri sigure și tihnite, unde putea sta ascuns fără să-l deranjeze nimeni, erau greu de găsit când trăiai pe străzi.

Îmbrăcă hanoracul, iar ea nu-și dezlipi privirea de la el, simțind că i se rupe inima când, după ce se duse la baie, ieși și-și luă sacul de dormit la subraț.

– O să te mai văd? o întrebă el cu tristețe.

Majoritatea oamenilor erau simpli trecători prin viața lui. Fusese cea mai lungă întrevedere din ultimele luni, de când trăia pe stradă. Oamenii dispăreau, se duceau în adăposturi, plecau în alte orașe sau își găseau vreun cămin în altă parte. Rar i se întâmpla să revadă pe cineva.

– Sigur nu vrei să te duci la un adăpost la noapte? Verificase pe internet, cât dormise el, și găsise câteva adăposturi pentru tineri care ofereau paturi, mese gratuite și chiar de lucru, precum și reintegrarea în familiile lor, dacă doreau, dar știa că Blue nu-și dorea. Măcar putea căpăta un pat adevărat într-un colțișor cald, dar el nici nu voia să audă să se ducă la un adăpost.

– Mi-e bine acolo. Tu ce faci diseară? o întrebă el, ca și cum ar fi fost prieteni.

– O să fac voluntariat, o să servesc masa la un adăpost pentru oamenii străzii. Am mai făcut asta când eram în New York. Mi se pare un mod plăcut să-ți petreci Ajunul Crăciunului. Vrei să vii cu mine? El scutură din cap. Mâncarea e destul de bună. După atâta mâncare chinezească, îi spuse că nu-i mai era foame. Vrei să mâncăm împreună mâine de dimineață? se oferi ea, iar el dădu din cap aprobator și se îndreptă spre ușă.

Îi mai mulțumi încă o dată, apoi plecă.

Se gândea la el în timp ce se îmbrăca. Știa că munca din seara aceea avea să fie istovitoare, constând în a căra oale grele și în a duce la mese sute de porții. La adăpost, erau hrănite mii de suflete în fiecare seară, iar ea era nerăbdătoare să muncească până la epuizare, ca să nu se mai gândească la viața de odinioară.

Luă un taxi până în West Side, iar odată ajunsă acolo se înscrise pe listă. O distribuiră la bucătărie în primele două ore, ca să care oalele grele, pline cu legume, piure și supă. Atmosfera era înăbușitoare și munca, grea; o puseră apoi în prima linie, ca să ajute la pusul în farfurii și la servire. În seara aceea, veniseră foarte mulți bărbați și doar câteva femei, dar oamenii erau în toane bune și își urau unii altora sărbători fericite. În timp ce muncea, nu-și putu lua mintea de la Blue, închipuindu-și cum se simțea el în baracă. Se făcuse aproape miezul nopții când termină treaba și semnă de plecare. Până și ultimii întârziați plecaseră, iar voluntarii aranjau mesele lungi pentru micul dejun. Le ură tuturor Crăciun fericit și plecă, apoi se opri la biserica din drum pentru slujba de la miezul nopții și ca să aprindă lumânări pentru Mark și Chris, pentru Becky și familia ei, și pentru tatăl lor. La unu dimineața se urcă într-un taxi și se îndreptă spre casă. Ajunsă la destinație, se răzgândi.

Parcurse pe jos scurta distanţă până la baracă. Nu era nimeni prin preajmă, dar încercă să-şi ia toate măsurile de precauţie ca să nu fie atacată. Era târziu, dar nu zări pe nimeni. Se stârnise iarăşi vântul şi se lăsase ger. Şoferul de taxi îi spusese că erau minus douăsprezece grade şi că se anunţase vânt puternic. Zări balustrada lângă care stătuse când încercase să-şi adune curajul de a sări cu o seară în urmă, dar se duse direct spre şopron şi ciocăni încet, dar suficient de tare cât să îl trezească pe Blue, pentru că era convinsă că adormise. Ciocăni de câteva ori înainte ca el să răspundă, iar când, într-un final, îi răspunse părea foarte adormit.

– Mda? Ce-i?

– Vreau să vorbesc cu tine, zise Ginny, cu voce tare cât să poată fi auzită, iar o clipă mai târziu el scoase capul pe uşă, făcând o grimasă când o rafală de vânt îl izbi peste faţă.

– Rahat, e frig rău, zise el şi îi aruncă o privire somnoroasă.

– Da, e frig. Ce-ar fi să vii să dormi pe canapeaua mea? E Crăciunul. Plus că în apartamentul meu e mult mai cald decât aici.

– Nu, mi-e bine aici, zise el.

Nu se gândise niciodată să stea la ea şi nu voia să profite în nici un fel, pentru că deja îi arătase destulă bunătate. Nu voia să abuzeze de bunăvoinţa ei, dar Ginny îl privea cu insistenţă.

– Ştiu că ţi-e bine. Dar vreau să vii acasă cu mine. Doar în seara asta. S-a anunţat şi mai frig până mâine. Nu vreau să te congelezi aici. O să te îmbolnăveşti.

El ezită, apoi, ca şi cum nu avea puterea să reziste, deschise larg uşa, se ridică cu toate hainele pe el şi încălţat, îşi făcu sul sacul de dormit şi o urmă afară, spre strada pe care locuia binefăcătoarea lui. Era prea obosit ca să se certe cu ea, şi oricum nici nu voia asta. Îl atrăgea ideea unui loc călduţ în care să doarmă, iar ea i se părea un om cumsecade, mânat numai de intenţii bune.

Se întoarseră la apartamentul ei, iar ea îi improviză un culcuş pe canapea, aducându-i două perne, aşternuturi şi o pătură. Nu mai dormise în asemenea condiţii de câteva luni. Îi înmână una dintre pijamalele ei personale şi îi spuse că se putea schimba în baie. Iar când ieşi, arăta ca un băieţel îmbrăcat în pijamaua tatălui său, aşa cum stătea lângă patul curat pe care i-l pregătise pe canapea.

– E bine? îl întrebă ea, cu o umbră de îngrijorare, iar el îi răspunse cu un zâmbet.

– Glumeşti? E mult mai bine decât în sacul de dormit.

Nu putea pricepe ce i se întâmpla şi de ce îl copleşea cu atâta bunătate. Îi depăşea capacitatea lui de înţelegere. Avea de gând însă să se bucure cât putea de mult de aceste momente. Ea se uită cum se bagă sub pături, apoi stinse lumina şi se duse în camera ei să se schimbe şi să mai citească ceva în pat. Era puţin ciudat că se simţea atât de liniştită, ştiind că mai era cineva în apartament cu ea, o altă fiinţă umană; chiar dacă nu îl putea vedea din dormitor, era suficient să îl ştie acolo. Se duse o singură dată să tragă cu ochiul şi-l văzu dormind dus, apoi se întoarse în pat, zâmbind în sinea ei. Până la urmă, se dovedise a fi un ajun al Crăciunului foarte frumos, primul după mulţi ani. La fel şi pentru el.

Capitolul 4

Ginny își făcea cafeaua a doua zi de dimineață, când Blue intră în bucătărie, încă îmbrăcat în pijamaua ei, arătând ca unul dintre Băieții pierduți din Peter Pan. Se întoarse și îi zâmbi.

– Ai dormit bine? îl întrebă ea.

– Da, ca un prunc. Te-ai trezit foarte devreme?

Ea încuviință din cap.

– Încă nu m-am obișnuit cu fusul orar de-aici. Ți-e foame?

Îl hrănise în continuu de când îl cunoscuse, dar tot înfometat părea, ca orice băiat în creștere.

El îi răspunse ușor jenat.

– Cam da. Dar mi-e bine. De obicei, mănânc o singură dată pe zi.

– De nevoie sau că așa vrei tu?

– Ambele.

– Fac niște clătite destul de bune și am amestecul cumpărat. Vrei?

Îl cumpărase într-o doară de la magazin, într-un moment de nostalgie, și nu îl preparase încă. Încercă să nu se gândească la clătitele în formă de Mickey Mouse pe care i le făcea lui Chris. Lui îi preparase ultima dată clătite. Știa că nu avea să le mai facă niciodată în formă de Mickey Mouse.

– Sună bine, admise Blue, apoi ea scoase cutia și prepară amestecul.

Avea unt în congelator și sirop de arțar în dulap. După ce le terminară de mâncat, o sună pe Becky la Pasadena ca să le ureze

tuturor Crăciun fericit. Alan răspunse şi vorbi cu el câteva minute, după care i-o pasă pe Becky.

– Să vorbesc şi cu tata, sau mai rău îl zăpăcesc de cap? o întrebă Ginny pe sora ei.

Nu era sigură că tatăl ei avea să o recunoască, iar dacă o recunoştea, nu voia să îl mâhnească fiind nevoită să îi refuze invitaţia de a merge la el în vizită.

– E cam dat peste cap azi. E convins că eu sunt mama şi că Margie şi Lizzie suntem noi. La telefon, nu te-ar recunoaşte nici dacă te-ar fi văzut azi.

– Cred că ţi-e greu, zise Ginny, simţindu-se imediat vinovată că nu era acolo.

– Îmi e, răspunse cu sinceritate Becky. Dar tu? Ce-ai de gând să faci azi?

Nu putea decât să-şi imagineze ce greu îi era să îşi petreacă singură sărbătorile, bântuită de toate fantomele vremurilor de altădată.

– Cred că o să mi-l petrec cu cineva, zise Ginny gânditoare.

Îi spusese lui Blue că poate să-şi facă duş şi îl auzea în baie. Avea de gând să-i pună hainele la maşina de spălat şi la uscătorul din clădire, ca să le aibă curate.

– Parcă ziceai că n-ai prieteni în New York.

Becky părea nedumerită. Renunţase să o mai încurajeze pe Ginny să cunoască oameni noi – nu o făcuse niciodată şi nici nu avea de gând. Zicea că tot timpul cunoaşte oameni noi în misiunile ei şi nu mai avea nevoie să mai cunoască şi la New York pe cineva, de vreme ce oricum acolo nu stătea niciodată mai mult de câteva săptămâni. Iar situaţia ei era întotdeauna prea complicat de explicat. Nu avea nevoie de compasiunea nimănui şi nici nu simţea nevoia să-şi împărtăşească suferinţele primului venit. Nu era treaba nimănui, iar dacă era închisă în sine în felul acesta, nu îşi putea face prieteni. Se închisese precum o scoică. Lui Blue îi povestise despre Chris şi Mark mai multe decât îi destăinuise oricui altcuiva.

– N-am prieteni aici. De-abia l-am cunoscut, răspunse Ginny într-o doară.

– E un tip?

Preţ de-o clipă, Becky înmărmuri.

– Nu-i un tip, e un băiat, îi explică Ginny şi se întrebă dacă era bine să-i spună.

– Cum adică „un băiat"?

– E un băiat vagabond. L-am lăsat să doarmă aici azi-noapte.

De îndată ce îi spuse, îşi dădu seama că ar fi trebuit să-şi ţină gura. Ea şi Becky nu mai erau de mulţi ani pe aceeaşi lungime de undă. Becky avea o viaţă personală, o familie, un cămin şi multe responsabilităţi. Ginny nu avea nimic şi nu-i păsa.

– Ai lăsat un vagabond să doarmă acolo? repetă îngrozită Becky. Te culci cu el?

– Sigur că nu. E un copil. A dormit pe canapea. Dormea într-o baracă de pe lângă blocul meu, şi aici sunt minus zece grade. În nopţi ca astea, poţi muri de frig.

De fapt, nu credea că Blue ar fi fost în pericol să moară, era tânăr şi puternic, dar se putea întâmpla orice.

– Eşti nebună? Dacă te omoară în somn?

– N-o să facă aşa ceva. Are unsprezece sau doisprezece ani şi e un puşti foarte simpatic.

– Habar n-ai cine sau ce e de fapt, şi poate e şi mai mare decât pretinde, şi cine ştie ce infracţiuni a comis.

Imaginea de criminal a lui Blue, îmbrăcat în pijamaua mult prea mare pentru el, era mai mult decât absurdă. Nici măcar nu se sinchisise să-şi încuie uşa dormitorului cu o noapte în urmă. Se gândise la asta, dar considerase că nu avea sens. Nu o speria nimic la el.

– Crede-mă. E un băiat simpatic. N-o să-mi facă nimic, şi încerc să-l conving să meargă la un adăpost pentru tineri. Nu poate să rămână pe străzi pe o vreme ca asta.

– Şi de ce-ar fi de acord, dacă tu îl laşi să stea la tine în apartament?

– Unul dintre motive ar fi că o să plec în câteva săptămâni, şi nu poate să rămână aici.

Blue apăruse între timp în uşa dormitorului, îmbrăcat tot cu pijamaua supradimensionată, ca să îi aducă hainele pe care ea îi propusese să i le spele.

– Oricum, nu mai pot sta de vorbă acum. Trebuie să bag rufe la spălat. Te-am sunat să-ţi urez sărbători fericite. Transmite-le toată dragostea mea lui Alan, copiilor şi tatei.

– Ginny, dă-l afară pe băiatul ăla! ţipă Becky pe un ton aproape isteric. O să te ucidă!

– Nu, n-o să mă ucidă. Crede-mă. Mai vorbim mâine. Pupă-l pe tata din partea mea.

Închise telefonul un minut mai târziu, iar în Pasadena, Becky îşi privi panicată soţul.

– Sora mea a-nnebunit de tot, zise ea, aproape plângând. A adunat un vagabond de pe străzi şi l-a dus să doarmă la ea în casă.

– Doamne apără şi păzeşte! Chiar că a-nnebunit. Era la fel de îngrijorat şi de pornit ca soţia lui. Trebuie să revină odată cu picioarele pe pământ, înainte să fie omorâtă.

– De acord, dar eu ce pot să fac? Sunt aici, încerc să am grijă de tata să nu se rătăcească sau să dea vreun camion peste el când trece strada. Acum ar trebui să am grijă şi ca sora mea să nu fie ucisă de puşti adunaţi de pe stradă, pe care îi lasă să doarmă la ea în casă? Ar trebui să fie închisă la casa de nebuni.

– O să se ajungă şi acolo într-o bună zi, zise Alan cu o privire sumbră.

Întotdeauna îşi făcuse griji că, până la urmă, moartea soţului şi a fiului ei aveau s-o facă să-şi piardă minţile. Dar Becky avea dreptate, ei doi nu aveau ce face.

În New York, Blue era la fel de îngrijorat.

– Cu cine vorbeai?

– Cu sora mea din California, zise Ginny în timp ce îi luă hainele ca să le pună în maşina de spălat de la subsolul clădirii. Înainte, locuiam în L.A., îi explică ea.

– O să pleci iar în curând? o întrebă el cu o privire plină de tristeţe.

Auzise ce îi spusese lui Becky. De-abia o cunoscuse, şi acum se temea că avea să o piardă şi pe ea.

– Deocamdată nu, zise ea calm. Îi citi pe chip şi în ochii aceia albaştri-închis teama de a nu fi abandonat. Părul îi era curat şi arăta impecabil în pijamaua ei în timp ce se aşezară pe canapea. S-ar putea

să plec la un moment dat, în ianuarie, dar încă nu știu. Dar o să mă întorc. De fiecare dată mă întorc, spuse ea cu un surâs.

– Dar dacă ești ucisă?

Tocmai se pregătea să-i dea un răspuns de genul: „N-o să-mi ducă nimeni dorul", dar îi era clar că lui i-ar fi lipsit, deși de-abia se cunoscuseră. Perspectiva plecării ei îl panicase într-un fel.

– N-o să fiu. Asta fac de doi ani și jumătate. Sunt bună în ceea ce fac. Și-o să am grijă. Nu-ți face probleme. Acum, hai să vorbim despre ce-o să facem azi. Nici unuia nu ne place Crăciunul, așa că hai să facem ceva care n-are legătură cu sărbătorile. Ce-ai vrea să faci? Să mergem la film? La bowling? Știi să patinezi?

El nu răspunse, ci scutură din cap, fără a-și putea alunga îngrijorarea.

– Jucam popice cu mătușa mea Charlene, înainte... înainte să fie atât de ocupată.

Ginny își dădea seama că băiatul îi ascundea ceva, dar nu voia să insiste.

– Vrei să încercăm?

– Bine, zise el, schițând un zâmbet.

– Pe urmă, putem să mergem la film și să mâncăm.

Totul era ca un vis pentru el. Ginny voia ca el să se simtă bine cu ea cât erau împreună. După aceea, habar nu avea ce urma. Tot ce trebuia să facă era să petreacă ziua împreună, astfel încât Crăciunul să fie o zi plăcută pentru amândoi. Plănuise să stea în pat să citească și să termine de redactat un raport, dar acum nu se mai punea problema. Putea să rezolve asta și mai târziu.

După ce le spălase, o oră mai târziu, hainele lui Blue erau curate și uscate, apoi merseră în centru, la o sală de bowling la care sunase în prealabil să se asigure că e deschisă. Nici unul dintre ei nu juca strălucit, dar se distrară, apoi intrară la un film. Alese un film de acțiune 3D, sperând că avea să fie pe placul lui, iar el fu încântat. Nu mai fusese niciodată la un film 3D și era fascinat. Apoi, luară niște hot dogi de la un fast food și se opriră la un magazinaș ca să mai cumpere ceva de mâncare înainte de a se întoarce acasă. Când ajunseră în apartament, se întunecase și începuse iar să ningă. Îl întrebă dacă ar prefera să doarmă iar pe canapea în loc să se întoarcă

în baracă, iar el încuviinţă din cap. Îi făcu patul şi-l lăsă la televizor, iar ea se duse în dormitor. Becky sună de îndată ce se întinse pe pat.

– Mai trăieşti? Nu te-a omorât încă?

Râdea, dar nu era râsul ei. Îşi făcuse o sumedenie de griji toată ziua în legătură cu dispoziţia ei psihică şi cu decizia pripită pe care o luase de a face un act atât de periculos.

– Nu, şi nici n-o s-o facă. E Crăciunul, Becky, nu mai spune asemenea lucruri despre el.

Ea îi oferise băiatului mai mult decât un moment de respiro, îi oferise nişte clipe minunate de care se bucuraseră amândoi.

– Mâine scapi de el?

– O să văd. Vreau să-l ştiu în siguranţă. Se teme de adăposturi.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, mie mi-e teamă pentru viaţa ta. Cui îi pasă că-i e frică de adăposturi? Familia lui unde e?

– Încă nu ştiu. Părinţii i-au murit. Locuia cu mătuşa lui, dar ceva s-a întâmplat.

– Ginny, nu-i problema ta. Sunt milioane de oameni fără adăpost pe lumea asta. Nu poţi avea grijă de toţi. Nu poţi vindeca toţi suferinzii şi rătăciţii de pe planetă. Îngrijeşte-te de tine. De ce nu-ţi găseşti ceva de lucru în New York? Cred că din cauza voluntariatului ăstuia de-l tot practici, ai dezvoltat un fel de complex al Maicii Tereza. În loc să aduni orfani amărâţi de pe stradă, mai bine ai veni să-ţi vizitezi tatăl.

Ginny se făcu a nu auzi remarca usturătoare a surorii ei. Becky i se părea foarte obosită.

– Eu nu am o familie la care să mă întorc acasă, Becky, îi reaminti Ginny. De-asta îmi pot dedica viaţa altora.

– Ne ai pe noi. Mută-te înapoi în L.A.

– Nu pot. Asta m-ar ucide, replică cu amărăciune Ginny. Şi nu vreau să-mi găsesc o muncă de birou în New York. Îmi place ce fac. Mă împlineşte.

– Nu poţi să alergi toată viaţa în jurul lumii. Iar dacă îţi doreşti o familie la care să te întorci, ar trebui să rămâi într-un loc mai mult de zece minute şi să nu te mai duci în zone de război ca să lucrezi în tabere pentru refugiaţi. Ai nevoie de o viaţă adevărată, Gin, cât încă

mai poţi avea una. Dacă te mai ocupi cu astfel de probleme prea mult timp, n-o să mai poţi să te stabileşti niciunde.

– Poate nici nu vreau să mă stabilesc undeva, răspunse ea cu sinceritate.

Apoi Becky trebui să plece cu fiica ei cea mică să se întâlnească cu o prietenă şi, din fericire, fu nevoită să închidă telefonul, iar Ginny îşi petrecu restul serii citind, în timp ce Blue se uită la televizor în sufragerie. La zece, se duse să vadă ce face, iar el dormea dus pe patul improvizat, cu telecomanda încă în mână. Ginny i-o luă încet şi o puse pe măsuţă, îl înveli cu pătura şi stinse lumina. Apoi, se întoarse în dormitor, închise uşa şi citi până la miezul nopţii. Se gândi la ceea ce îi spusese Becky şi realiză că familia ei o considera nebună pentru că îl adusese pe Blue în casă, dar deocamdată i se părea decizia corectă. Avea să se mai gândească la asta. Voia să-l convingă să ia cumva legătura cu mătuşa lui şi să o anunţe că e teafăr. Apoi voia să îl ducă la un adăpost de încredere, unde putea primi ajutor. Acum, el era misiunea ei. Până pleca iar, voia să se asigure că îl lasă pe mâini bune. Era convinsă că exista un motiv pentru care drumurile lor se intersectaseră, iar acesta era să se îngrijească de soarta lui. Îşi propusese să îl ducă într-un adăpost sigur şi-şi jură în sinea ei că nu avea să renunţe la acest scop. Stinse lumina şi, două minute mai târziu, adormi profund.

În timp ce Ginny pregătea micul dejun, a doua zi, Blue se conectă iar la internet şi accesă mai multe site-uri. Ginny observă că intrase din nou pe nişte site-uri pentru tineri fără adăpost, unde oamenii postau mesaje. Apoi îl văzu că se încruntă citind un anumit mesaj. Lăsă lângă computer farfuria cu ouă jumări pe care i le preparase lui şi trase cu ochiul spre mesajul primit de la o anume Charlene, care îi cerea să o caute, evident mătuşa lui, pentru că apucase să-i dezvăluie numele femeii. Ginny memoră cu atenţie denumirea site-ului, fără ca el să bage de seamă, ca să poată intra pe pagină după ce se deconecta el. Avea de gând să o contacteze ulterior, ca să afle mai multe despre Blue şi să-şi facă o idee despre ceea ce putea face pentru el în perioada în care ea lipsea din New York.

Deschise subiectul viitorului său adăpost după ce Blue termină de mâncat.

– Blue, la baracă nu poţi să te mai întorci. E prea frig. Iar mai devreme sau mai târziu, cineva de la primărie o s-o încuie iar.

– Mai sunt locuri unde pot sta, zise el, înălţându-şi semeţ bărbia. Apoi se uită la ea şi expresia din ochii lui se mai îmblânzi. Nu la fel de drăguţe ca ăsta, e adevărat.

– Poţi sta cu mine cât sunt aici, îi propuse cu generozitate. Nu realizase cât de singură se simţise înainte de a apărea el în viaţa ei. Acum, da. Dar luna viitoare, trebuie să mă întorc la lucru şi o să lipsesc o vreme. Va trebui să găsim un loc sigur în care să stai înainte să plec.

– Nu vreau la adăpost, zise el, reluându-şi tonul încăpăţânat.

– Sunt locuri în care copiii fără adăpost pot sta mai multă vreme. Unele dintre ele sună promiţător – poţi să vii şi să pleci când vrei.

Apucase între timp să le verifice pe internet. Nu era soluţia ideală, dar în felul acesta avea unde să stea, să mănânce, să fie consiliat, iar dacă voia, i se putea oferi şi un loc de muncă pe undeva. Deşi nu era suficient de mare ca să poată munci.

– În adăposturile astea te jupoaie de viu, şi majoritatea copiilor se droghează.

Era sigură că el nu se droga, ceea ce era remarcabil, ţinând cont de viaţa dură pe care o ducea.

– Bine, o să trebuiască să găsim ceva. Cu mine nu pot să te iau.

Se comporta de parcă l-ar fi adoptat; era hotărâtă să-i găsească un acoperiş deasupra capului, câtă vreme el era practic ca o pasăre lipsită de apărare, care se agăţa de ea ca de o creangă. Dar nu avea încotro, trebuia să-şi ia din nou zborul odată cu ea, iar ea voia ca el să fie într-un loc sigur după plecarea ei.

– Îmi doresc doar o cameră pe undeva şi o slujbă, zise el.

Nişte năzuinţe cam mari pentru un băiat de vârsta lui, indiferent cât de isteţ era. Nimeni nu angaja băieţi de unsprezece-doisprezece ani în afară de furnizori de droguri din cartiere rău famate, iar Blue se ţinuse departe de asta până acum.

– Câţi ani ai, Blue? Şi, te rog, de data asta să-mi răspunzi sincer, zise ea cu o mină serioasă, iar el păstră o vreme tăcere, încercând să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul.

În cele din urmă vorbi.

– Treisprezece, mormăi el, dar pot să fac o grămadă de lucruri, mă pricep la computere şi sunt puternic.

Era cam slăbuţ din cauză că nu se hrănea, dar curajos.

– Când ai fost ultima dată la şcoală?

Ea se temea că era vorba de ani.

– În septembrie. Sunt în clasa a opta.

– Asta înseamnă că de la anul poţi merge la liceu. Căzu pe gânduri un minut, apoi îl privi în ochi. Dacă Christopher ar fi trăit, acum ar fi avut şase ani. În afară de nepotul ei, nu avusese de-a face cu adolescenţi, dar fusese prea ocupată ca să îi dea atenţie când creştea. Sora ei ştia mult mai multe despre copii decât ea, dar nu putea să o întrebe despre Blue. O să facem o înţelegere, zise încet Ginny. Dacă te întorci la şcoală, o să te plătesc eu pentru diverse treburi casnice pe care o să le faci pentru mine.

– Ca de exemplu ce?

Propunerea aceasta i se părea cam suspectă.

– Poţi să faci o grămadă de lucruri pentru mine. Curăţenie în apartament la anumite intervale de timp. Vreau să mai mut diverse chestii. Bănuiesc că aş putea scăpa de minunata mea mobilă, ca să-mi iau una mai acătării.

Se uită prin jur, iar el zâmbi.

– Da, poate să-i dăm foc, o luă el peste picior, şi amândoi izbucniră în râs.

– Să nu exagerăm. Ai putea să faci tot felul de comisioane pentru mine. O să vedem.

– Şi cât plăteşti? o întrebă el, iar ea izbucni iar în râs.

– Depinde de muncă. Ce-ai zice de salariul minim?

Blue se gândi puţin şi dădu din cap aprobator. I se părea rezonabil.

– De ce trebuie să mă duc iar la şcoală? De fiecare dată mă plictisesc.

– Dacă nu termini şcoala, o să fii un plictisit toată viaţa. Eşti băiat isteţ – trebuie să mergi la şcoală. Nu-ţi poţi găsi o slujbă

decentă, dacă nu termini măcar liceul, iar, într-o bună zi, poate vei merge şi la facultate.

– Şi dup-aia?

– Depinde de tine. Dar fără şcoală o să ajungi să prăjeşti cartofi la McDonald's. Meriţi mai mult de atât, zise ea, convinsă de ceea ce spunea.

– De unde ştii?

– Crede-mă, ştiu.

– Nici măcar nu mă cunoşti, o provocă el.

– E-adevărat, dar ştiu că eşti deştept şi ai putea ajunge departe, dacă vrei. Îşi dăduse seama că e un copil bun. Era talentat şi întreprinzător – avea nevoie doar de o şansă. O să te duci... la şcoală vreau să zic? O să te ajut să te înscrii la şcoala publică din zonă. Putem spune că ai fost plecat o vreme.

Băiatul nu se arătă prea încântat, dar fu de acord.

– O să încerc, zise el cu jumătate de gură, dar dacă mă plictisesc şi e plin de proşti, sau dacă profesorii sunt răi, m-am cărat.

– Nu. Proşti sau nu, te ţii de şcoală până în iunie, iar din toamnă te duci la liceu. Asta e înţelegerea.

Îi întinse mâna şi aşteptă să bată palma cu el, iar într-un final el se învoi.

– Bine. Şi de când pot începe să muncesc pentru tine?

– Ce-ar fi să începi de-acum? Poţi să speli vasele şi să dai cu aspiratorul în toată casa. Şi trebuie să mai cumpărăm de mâncare. Terminase deja laptele cumpărat cu o seară înainte, iar ea uitase să ia fructe. Ce-ai zice să te duci la magazin în locul meu? Îţi fac o listă. Ce vrei să mănânci? Luă o foaie de hârtie şi un pix de pe birou şi notă alimentele de bază, iar el adăugă nişte cereale mult prea dulci, snackuri din fructe, chipsuri, fursecuri, snackuri sărate din carne uscată de vită, unt de arahide şi, în general, toate lucrurile pe care copiii le adoră, plus sucuri de toate felurile. Dentistul tău o să mă iubească, zise ea şi-şi dădu ochii peste cap în timp ce el continuă să îi dicteze, apoi îşi dădu seama că probabil băiatul nici nu avea dentist, dar nu voi să-l mai iscodească şi în legătură cu asta.

Trebuia să o ia treptat, iar prioritatea era să îl convingă să îşi reia şcoala. Chiar dacă nu reuşea să-l adune de pe străzi ca să-l ducă

într-un loc sigur, dar îl convingea să își continue școala, misiunea ei era încheiată.

Îl trimise la magazin, câteva minute mai târziu, cu trei bancnote de douăzeci de dolari și cu lista de cumpărături. De îndată ce auzi ușa liftului închizându-se, se duse la laptop și intră pe site-ul cu pricina, unde găsi mesajul trimis de Charlene lui Blue. Era datat cu o zi în urmă. Ginny răspunse rapid, sperând că Charlene era mătușa lui – își aducea aminte că îi menționase că o cheamă Charlene când vorbiseră despre bowling.

„Am informații despre Blue. E într-un loc sigur, se simte bine și e pe mâini bune. Vă rog să mă sunați, Virginia Carter", apoi își lăsase numărul de mobil.

Ginny ședea pe canapea și citea liniștită o revistă, când el se întoarse cu sacoșele încărcate și îi înapoie respectuos restul. Apoi, Blue începu să noteze cât timp îi luase îndeplinirea comisioanelor, astfel încât să-l poată plăti pentru timpul muncit. Ea zâmbi când văzu ce face și încuviință din cap.

– Ești un adevărat profesionist, zise ea aprobator, constatând cu surprindere că scrisul lui de mână era ferm, citeț și curat.

Băiatul își petrecu o parte din zi dând cu aspiratorul și făcând curat prin apartament, o ajută să mute mobila și îi aruncă dezgustat o plantă de mult uscată. După-amiază, ieșiră la plimbare. Trecură pe lângă școala publică la care își propusese să-l trimită, pentru că tot erau prin zonă, deși nu se lămuriseră încă unde avea să locuiască, iar el făcu o grimasă. După aceea, trecură pe lângă biserică, iar pe chipul lui se citea un dezgust încă și mai mare. Părea furios și plin de ură.

– Nici bisericile nu-ți plac? Era mirată. Băiatul avea câteva idei foarte clare. Nici ea nu era foarte bisericoasă, dar păstrase în permanență comunicarea cu Dumnezeu, la nivel personal, pentru a o ajuta.

– Urăsc popii, zise Blue cu un mârâit.

– De ce?

Voia să afle mai multe despre el, iar el nu-i oferea prea multe amănunte. Precum o floare, trebuia să aștepte până când petalele i se deschideau de la sine. Nu voia să îl forțeze cumva, dar era intrigată de reacția lui la adresa preoților.

– Îi urăsc, şi gata. Sunt nişte nenorociţi. Cât se poate de falşi. Se prefac oameni buni, dar nu sunt.

– Unii sunt, zise ea încet. Nu toţi preoţii sunt doar buni sau doar răi. Şi ei sunt tot oameni.

– Mda, dar le place să se dea drept Dumnezei.

Părea agitat, iar ea nu voia să îl tulbure, aşa că nu îl mai contrazise. Era clar că Blue îi dispreţuia profund pe toţi.

După ce mâncară, se duseră la un alt film, de data asta nu 3D, dar le plăcu oricum şi discutară despre el pe drum spre casă. Se obişnuise deja să meargă şi să vorbească cu el, de parcă s-ar fi cunoscut de mai multă vreme decât se cunoşteau de fapt. Băiatul avea un simţ al umorului bine dezvoltat, se exprima foarte clar, iar, odată întorşi în apartamentul ei, o întrebă cât câştigase în ziua respectivă pentru că o ajutase. Făcură calculele şi se declară mulţumit de suma rezultată. Zâmbi fericit spre ea şi dădu drumul la televizor. Între timp, ea îşi verifică telefonul ca să vadă dacă primise mesaj de la Charlene, dar nu primise încă. Se întrebă dacă femeia avea să o caute până la urmă, sperând să se întâmple asta.

În seara aceea, lucră puţin pe laptop şi constată că Blue intrase din nou pe site-ul pentru copii fără adăpost. Se întrebă dacă aştepta vreun mesaj de la cineva anume.

A doua zi de dimineaţă, când Ginny era încă în pat, Charlene o sună pe mobil. Era, într-adevăr, mătuşa lui.

– Cine sunteţi? o întrebă ea imediat pe Ginny. Sunteţi asistent social, lucraţi la vreo agenţie pentru copii? Sunteţi poliţistă?

Părea atât suspicioasă, cât şi uşurată. Ginny îi povesti cum se cunoscuseră şi îi spuse că Blue dormea pe canapeaua ei.

– De când nu l-aţi mai văzut? se interesă Ginny, curioasă să afle mai multe despre ea şi despre ce se întâmplase.

Se întreba dacă femeia de la telefon îi spunea adevărul. Avea o voce plăcută, de om educat.

– Din septembrie nu l-am mai văzut. N-a mers treaba aici. Am trei copii, stăm într-un apartament minuscul cu o singură baie, şi nu-i loc. Copiii mei dorm în dormitor, eu dorm pe canapea, iar Blue dormea pe podea. Un băiat nu poate trăi aşa. Mama lui ar suferi enorm dacă ar şti că n-are unde să locuiască. Din punctul ei de

vedere, fiind în asentimentul lui Ginny, situaţia lui era doar temporară. Şi nu-i place de iubitul meu, adăugă ea ezitant, de îndată ce se lămuri că Ginny nu era vreun funcţionar al statului. Cam le bea, şi se certau tot timpul. Lui Blue nu-i place cum vorbeşte cu mine. E foarte protector, uneori exagerat. S-au certat rău la un moment dat, iar tipul cu care sunt a încercat să-l lovească. Blue a plecat după aia. Chiar nu-i loc pentru amândoi în casă, iar Harold rămâne uneori aici. Când rămânea aici, Blue dormea în cadă, iar noi avem o singură baie. Tatăl lui Blue semăna mult cu Harold – îi bătea des pe Blue şi pe mama lui. Era o femeie foarte bună şi şi-a iubit băiatul până şi-a dat ultima suflare. L-am luat la mine, aşa cum îi promisesem, dar pe atunci aveam un singur copil. Acum, cu ăştia trei ai mei, nu mai pot. N-am bani, n-am loc, n-am timp. Trebuie să fie luat în evidenţă undeva pentru adopţie, şi poate o să ajungă într-o familie decentă.

– Nu pare prea încântat de idee şi s-ar putea să fie prea mărişor pentru cei care vor să adopte copii. Treisprezece ani e o vârstă dificilă.

– E băiat bun şi e şi isteţ, zise mătuşa lui drăgăstos. A trecut prin momente grele când mama lui era pe moarte. Iar tatăl lui nu i-a fost niciodată alături. A fost condamnat pentru trafic de droguri şi a murit acum trei ani, dar Blue îl vedea rar oricum. Sunt singura lui rudă.

Ginny înţelese că situaţia era tristă şi i se rupea inima pentru el. Ştia că sunt mii de copii în aceeaşi situaţie, dar Blue avea ceva special, care îi câştigase simpatia.

– Aş vrea să îl duc la un adăpost pentru adolescenţi, şi a fost de acord să se întoarcă la şcoală, zise Ginny cu speranţă în glas.

– N-o să stea nici acolo prea mult, zise mătuşa lui, părând sigură de ea. Îl cunoştea mult mai bine decât Ginny. Întotdeauna fuge, de orice. Şi de dumneata o să fugă. E ca un sălbatic acum – dacă te apropii prea mult de el, o ia la sănătoasa. Cred că e speriat, sau poate se gândeşte că toţi o să murim ca mama şi tatăl lui. Dar e copil bun, repetă ea.

– Vreţi să încerc să îl conving să vă facă o vizită? se oferi Ginny.

– N-o să vrea. Dacă apare și Harold, o să iasă cu scântei. Doar să-mi spuneți pe unde mai este. Eu, una, n-am cu ce să-l ajut.

Practic, renunțase la el – o gură în plus de hrănit, o problemă pe care nu și-o dorea, mai ales că îi deranja și iubitul. O interesa mai mult Harold decât Blue. Nu încăpea îndoială că nu voia să îl vadă. Blue chiar nu avea pe nimeni pe lume. Era orfan în adevăratul sens al cuvântului.

– O să vă anunț dacă reușesc să-i găsesc un adăpost. Peste câteva săptămâni, plec din oraș și o să lipsesc câteva luni. O să găsesc o soluție pentru el până atunci, zise Ginny, dar acum își făcea și mai multe griji decât înainte.

Blue nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, nici un punct de sprijin și nici un alt prieten pe lumea asta în afară de ea.

– Indiferent unde o să-l trimiteți, n-o să stea. O să se întoarcă pe străzi. Acolo știe să se descurce. Și nu cred că o să se mai întoarcă vreodată la școală. Avea deja pecetluită o soartă tristă, pe care mătușa lui era prea dispusă să i-o accepte. Lucrez ca infirmieră la Spitalul Mount Sinai. O vreme, am încercat să-i trezesc interesul pentru munca asta. A zis că i se pare o muncă împuțită. Visează cu ochii deschiși și crede că o să capete o slujbă bună doar pentru că e deștept. Amândouă știm că nu-i suficient.

– De asta vreau să-l conving să se întoarcă la școală, repetă cu obstinație Ginny. Deocamdată, a fost de acord.

– De fiecare dată e de acord, zise mătușa Charlene resemnată. Nu-l lăsați să vă frângă inima, o avertiză ea. După moartea mamei lui, nu s-a mai atașat de nimeni. Cred că a pierdut-o mult prea devreme.

Ginny era surprinsă să constate că mătușa lui Blue era atât de dispusă să accepte că băiatul era o cauză pierdută și să-l lase să-și trăiască viața pe străzi, fără ca măcar să încerce să facă ceva în acest sens. Ginny era dispusă să încerce, așa cum o făcuse și pentru cei din zonele în care muncise, cărora încercase să le îmbunătățească situația. Iar Blue era un băiat inteligent, în vârstă de treisprezece ani, care trăia într-un oraș și o țară civilizate. Voia ca el să aibă o șansă. Merita asta.

– O să vă dau de veste unde e şi ce face înainte să plec, îi promise, dar mătuşa lui nu părea nici pe departe la fel de îngrijorată ca ea.

Charlene îl cunoştea bine, era la curent cu tendinţa lui de a se detaşa şi a fugi de tot şi de toate.

La asta se gândea Ginny când pregăti micul dejun, în acea dimineaţă. Ar fi vrut să-i spună că stătuse de vorbă cu mătuşa lui, dar nu îndrăzni. Nu voia ca el să creadă că se aliaseră într-un fel de conspiraţie împotriva lui.

– Ce-ai zice să ne mai uităm la câteva adăposturi pentru tineri azi? îi sugeră ea după ce terminară de mâncat şi văzu că ochii lui devin reci, inexpresivi.

– Aş prefera să muncesc pentru tine ca să scot un ban, răspunse el, ocolind subiectul.

Nu voia să se gândească la faptul că ea avea să plece în curând, iar Ginny îşi dădea seama că acesta era motivul mâhnirii lui. Dar era hotărâtă să îi găsească un loc sigur în care să stea şi să îl înscrie la şcoală înainte să plece. Alte idei nu mai avea deocamdată.

Fără să îi spună, îi cumpără nişte dosare şi nişte caiete, creioane şi pixuri, un calculator şi alte rechizite necesare la şcoală. Le lăsă într-o geantă în dulapul ei şi nu suflă un cuvânt despre ele.

Anul Nou îl petrecură în faţa televizorului, unde văzură coborând globul din Times Square şi mulţimea de oameni adunată acolo. El părea încântat de ceea ce vede şi se distrară împreună.

Lunea următoare, îl duse pe Blue la şcoala pe care i-o arătase; acolo se întâlniră cu directorul-adjunct, cu care discutară despre înscrierea lui. Ginny le dădu adresa ei şi nu pomeni faptul că aranjamentul era temporar – voia să aibă toate şansele ca să fie admis. Blue fu întrebat ce şcoală frecventase înainte, şi el spuse că pe atunci locuia cu mătuşa lui, dar acum nu mai locuia la ea. Fiind obişnuit cu copii mutaţi de la o şcoală la alta, directorul-adjunct nu îi mai adresă nici o întrebare suplimentară.

– Sunteţi tutorele legal? o întrebă el, iar Ginny nu răspunse imediat.

– Nu, nu sunt. Mătuşa lui este, deşi nu mai locuieşte cu ea.

– Avem nevoie de semnătura ei, zise el şi îi întinse hârtiile. Îl înscriem în clasa a opta de îndată ce le semnează. Va avea mult de recuperat, dacă n-a mai fost din septembrie la şcoală.

Blue se posomorî, iar peste câteva minute plecară. Îi aruncă o privire disperată lui Ginny.

– Chiar trebuie să merg la şcoală?

– Da, trebuie. Iar mătuşa ta va trebui să semneze formularele astea. Pot s-o sun?

Blue ezită câteva clipe, apoi încuviinţă din cap.

– Da. Oricum nu-i pasă dacă merg sau nu la şcoală.

– Ba-s convinsă că-i pasă, zise Ginny cu hotărâre. Ştia că el avea dreptate, dar nu putea să recunoască în faţa lui, de vreme ce el nu ştia că discutase deja cu mătuşa. Îmi pasă mie. Nu ai de ales, Blue, dacă nu vrei să faci cele mai îngrozitoare munci toată viaţa ta. Nu poţi să-ţi găseşti un post decent dacă nu absolvi nici măcar opt clase.

El ştia că are dreptate şi nu-i făcea nici o plăcere să audă toate astea, iar în seara aceea o sunară pe mătuşa lui. Avea să semneze hârtiile fără probleme. O mai avertiză pe Ginny încă o dată că Blue avea să abandoneze şcoala şi să fugă, după care propuse să le semneze chiar în seara aceea, dacă Ginny era dispusă să i le ducă la spitalul unde lucra. Charlene intra în tură la unsprezece, iar înainte să plece, Ginny îl întrebă pe Blue dacă vrea să o însoţească, iar el scutură din cap de pe canapea.

– O să aştept aici, zise el încet.

Nu dădea semne că l-ar interesa în vreun fel. Fusese lăsat în voia sorţii, şi acum se descurca pe propriile puteri. Ginny nu voia să-l lase să se distrugă şi, chiar dacă de-abia se cunoşteau, îşi asumase responsabilitatea de a-l ajuta şi intenţiona să ducă această sarcină la bun sfârşit. Tocmai din acest motiv se şi pricepea la munca pe care o făcea. Nu renunţa niciodată la nimeni şi era dispusă să trudească din greu până obţinea un rezultat. Mottoul ei era „Nimic nu e imposibil"; de altfel, i-l repetase deja de câteva ori şi lui Blue. Şi o durea sufletul că el se simţea atât de singur şi privat de drepturi, încât nici măcar nu voia să îşi vadă mătuşa. Bănuia că ultima scenă cu Harold fusese urâtă, probabil mult mai urâtă decât lăsase

Charlene să se înţeleagă, pentru că altfel nu se explica de ce acum nu avea nici o tragere de inimă să o vadă.

Ginny se întâlni cu Charlene la Spitalul Mt. Sinai, după cum îi promisese; femeia era îmbrăcată în uniforma de infirmieră. O afro-americană frumoasă, cam de aceeaşi vârstă cu Ginny, treizeci şi ceva de ani. În cursul discuţiei, Charlene pomeni întâmplător că tatăl lui Blue fusese alb şi că avusese aceiaşi ochi albaştri minunaţi pe care îi avea băiatul. Cei doi părinţi plămădiseră un băiat cu ten în nuanţa cafelei cu lapte. Ambele femei căzură de acord că era un băiat frumos.

– Vă mulţumesc pentru ceea ce faceţi pentru el, spuse Charlene cu un oftat în timp ce semna actele. Sper să nu vă dezamăgească.

– S-ar putea să mă dezamăgească, răspunse pragmatic Ginny, iar dacă se lasă de şcoală, o să-l târăsc înapoi. Nu am de gând să pierd această luptă.

– De ce? De ce vă pasă atât de mult de el?

Charlene părea contrariată. Ginny era albă, locuia într-un cartier decent, probabil avea şi o slujbă bine plătită şi mai mult ca sigur avea şi o viaţă personală. Lui Charlene nu-i putea trece prin cap vreun motiv pentru care Ginny se interesa de soarta băiatului.

– Merită o şansă în viaţă, spuse Ginny cu hotărâre. Cu toţii meritam. Unii dintre noi sunt mai norocoşi. Are şi el dreptul la o viaţă minunată, ca orice om. E încă tânăr. E posibil. Are nevoie de cineva care să lupte pentru el, iar eu cred în el. Dumneavoastră aveţi propriii copii de care să vă îngrijiţi. El nu mă are decât pe mine, iar eu am posibilitatea să petrec ceva timp cu Blue.

Ceva din privirea lui Ginny o făcu pe Charlene să cadă pe gânduri; citi în privirea ei multă suferinţă, dar nu intră în amănunte. Tocmai îi spusese că Blue era un băiat norocos. Dar până atunci nu se putea spune asta despre el, Ginny îşi dăduse seama de asta, şi, aşa cum făcuse pentru mulţi alţii, voia să întoarcă soarta în favoarea lui, să îi acorde şanse reale la o viaţă mai bună decât cea pe care o avusese până atunci, dormind într-un sac de dormit într-o baracă şi neavând pe nimeni care să aibă grijă de el.

Charlene îi mulţumi încă o dată, iar Ginny plecă şi luă un taxi de la intersecţia cu Fifth Avenue înapoi acasă, unde o aştepta Blue.

Telefonul îi sună când era în taxi. Crezu că e Blue, dar când îl deblocă, constată că era Becky.

– Unde eşti?

Becky părea obosită. La nouă seara, cât era ceasul la ea, se încheia încă o zi lungă, în care stătuse după trei copii şi un tată neputincios.

– Acum mă întorc acasă. A trebuit să mă întâlnesc cu cineva să-mi semneze nişte hârtii.

– Cu ce ocazie?

Becky era curioasă, dar şi îngrijorată.

– Pentru Blue. Astăzi l-am reînscris la şcoală. Mâine ar trebui să înceapă.

Vocea lui Ginny suna victorioasă.

– Care-i treaba cu copilul ăsta şi cu tine? o întrebă Becky pe un ton iritat.

Se împliniseră exact două săptămâni de când apăruse în viaţa lui Ginny şi, brusc, toată lumea ei se învârtea în jurul lui.

– Becky, oricine merită o şansă. Uneori, e nevoie de un concurs de împrejurări. Eu sunt una dintre aceste împrejurări pentru el. Şi, practic, în afară de o mătuşă care nu are nici timp şi nici loc pentru el, acum nu mă are decât pe mine. Sunt obişnuită cu proceduri complicate şi să mă lupt cu morile de vânt. Băiatul ăsta are nevoie de cineva care să creadă în el, iar deocamdată eu sunt aceea.

– Mare noroc pe el că te-a găsit. Doar că nu înţeleg de ce faci asta. Ce rost are? În câteva săptămâni, o să fii în cealaltă parte de lume, în cine ştie ce tabără de refugiaţi, cu rebeli care trag în voi, iar el, probabil, se va întoarce pe străzi. Te arunci numai în bătălii pierdute din start, zise ea cu o oarecare asprime în glas.

Voia ca Ginny să ducă din nou o viaţă normală.

– Da, aşa e, replică încet Ginny, fără să nege adevărul spuselor surorii ei. Cineva trebuie să facă şi asta, dar uneori mai şi câştigi.

Între timp, ajunse acasă şi închise telefonul. În clipa în care intră pe uşă, Blue se întoarse spre ea cu o privire foarte îngrijorată.

– A semnat sau n-a semnat? întrebă el.

Ginny încuviinţă din cap şi-şi agăţă haina în cuier.

– A semnat şi-ţi transmite toată dragostea, zise ea, deşi nu era întru totul adevărat. În realitate, Charlene nu rostise niciodată acel

cuvânt. Mâine începi şcoala, zise ea ferm, iar Blue îşi dădu ochii peste cap şi se holbă la ea.

– Chiar trebuie să mă duc?

Ea îl scrută cu privirea şi îi răspunse afirmativ, iar el plecă spre baie să se spele pe dinţi, îmbufnat; se comporta ca orice băiat de treisprezece ani.

A doua zi de dimineaţă, fu destul de agitată până îi prepară micul dejun, iar el se pregăti să plece la şcoală. Îi dădu rechizitele pe care i le cumpărase şi îl conduse până acolo. El nu scoase o vorbă, iar ea se întreba dacă băiatul avea emoţii. Când ajunseră în colţul străzii, îi ură o zi bună şi îl urmări cu privirea până când dispăru în clădire. Ştia că exista posibilitatea ca el să o zbughească din clădirea şcolii de îndată ce vedea că ea plecase. Din punctul ei de vedere însă, făcuse tot ce putuse pentru a-l repune pe calea cea bună. Acum depindea de el, aşa cum depindea şi de copiii din taberele de refugiaţi pe care îi ajutase. Dar situaţia era diferită. Dintr-un motiv pe care nici măcar ea nu îl putea înţelege, îi păsa de acest băiat. De când îl văzuse pentru prima dată, ţâşnind în acea baracă, şi până în acea dimineaţă, reuşise să îi câştige afecţiunea. În urmă cu trei ani, îşi jurase în sinea ei că nu avea să mai fie în stare să iubească niciodată pe nimeni. Şi avea sentimentul că şi Blue luase aceeaşi hotărâre la o vârstă fragedă, la moartea mamei lui. Iar acum se întâlniseră, două suflete pierdute, care înotau spre ţărm, umăr lângă umăr. O încercă un sentiment ciudat în timp ce se întoarse în apartament, apoi se apucă de lucru la laptop. În ultimele zile, îşi neglijase munca, şi a doua zi trebuia să se ducă la birou. Iar în scurt timp, trebuia să o ia din nou din loc. Dar cel puţin Blue era pe drumul cel bun şi mergea din nou la şcoală. Tot ce mai avea de făcut, înainte să plece, era să îi găsească un loc unde să stea.

Capitolul 5

Ajunsă la biroul agenției, Ginny află că fusese aleasă pentru două posibile misiuni. Una era în nordul Indiei, unde fete tinere erau vândute ca sclave de tații lor; se înființase un centru acolo, în care, dacă reușeau să scape, se puteau refugia. Multe dintre ele fuseseră grav abuzate și toate de-abia ajunseseră la vârsta adolescenței. Cealaltă misiune era în munții din Afghanistan, într-o tabără de refugiați unde mai lucrase. Cunoștea zona, iar munca fusese periculoasă, epuizantă, dar și plină de satisfacții. Era mai tentată de cea de-a doua opțiune, pentru că mai făcuse acel gen de muncă. Pericolele erau la tot pasul, iar departamentul de resurse umane al agenției era extrem de protector cu angajații săi, organizând taberele și graficul misiunilor cu o precizie militară, iar în zonele respective lucra în colaborare cu Crucea Roșie și cu reprezentanți ai altor agenții internaționale. Prin urmare, Ginny știa că, mai cu seamă în zonele periculoase, nu avea să fie lăsată singură. Iar în cele mai multe dintre cazuri, chiar țările în care erau trimiși respectau activitatea umanitară desfășurată de ei și eficiența ajutorului acordat populației locale. Lui Ginny i se întâmplase rar să se simtă ca o intrusă în țările prin care umblase. Condițiile erau riguroase și uneori riscante, dar era o operațiune de primă importanță, motiv pentru care se și înhămase la o astfel de muncă.

– Nu ești pregătită încă să renunți la misiunile complicate? o întrebă supervizoarea ei, Ellen Warberg, cu o privire pătrunzătoare.

Cei mai mulţi se satură după un an. De aproape trei ani, tu te implici în cele mai grele misiuni.

– Îmi plac provocările, recunoscu Ginny.

Acceptase fără excepţie misiunile dificile, drept care îşi câştigase o oarecare reputaţie la sediul agenţiei din New York. Până atunci, munca depusă de ea întrecuse orice aşteptări şi fusese fără cusur. Plus că nu dădea semne că ar dori să mai încetinească ritmul. La sfârşitul discuţiei, stabiliseră că avea să se ducă în Afghanistan şi că trebuia să plece în două săptămâni. După aceea, părăsi biroul, cu gândul la perioada scurtă pe care o avea la dispoziţie pentru a-i găsi un adăpost lui Blue.

Ajunse acasă şi studie iar opţiunile de pe internet, luând în calcul trei. Înainte ca el să se întoarcă de la şcoală, stabili întâlniri pentru toate trei pe parcursul acelei săptămâni. Voia să rezolve toate problemele înainte de a pleca. Dacă reuşea însemna că scurta ei pauză din New York fusese un succes. Nu îşi pierduse timpul de pomană.

Blue se descurca bine la şcoală. Se ducea doar de două zile, iar în fiecare seară îşi dedica o oră lecţiilor, pe care şi le făcea la masa la care de obicei mâncau. Susţinea că orele şi profesorii erau plicticoşi, dar nu dădea semne că ar vrea să renunţe, în pofida predicţiilor făcute de mătuşa lui, dar era totuşi abia la început. Ginny se temea că avea să renunţe la şcoală după plecarea ei. Se gândea că, atâta vreme cât ea era acolo, avea să se ţină de şcoală, cel puţin deocamdată. Dar nimic din ceea ce făcea la clasă nu îi trezea interesul. Zicea că nu află nimic nou, iar ea presupunea că băiatul nu o minţea. Era isteţ şi matur pentru vârsta lui, iar sfera lui de interese era mai extinsă decât a multor altor puşti. Părea a şti multe despre evenimentele care se petreceau în lume şi era interesat de muzică. Sistemul şcolar public nu era pus la punct şi nici nu dispunea de fonduri pentru a introduce noi materii de interes în curricula generală. Scopul sistemului era să găsească cel mai mic numitor comun într-o clasă, nu pe cel mai mare. Până la sfârşitul săptămânii, fusese testat pentru un program pentru copii dotaţi şi fusese admis la cursurile speciale.

Încă nu îl anunţase că trebuia să plece în Afghanistan, dar avea de gând să o facă în zilele următoare. Mai întâi, voia să treacă în

revistă adăposturile pentru adolescenţi. Până la sfârşitul săptămânii, le vizitase pe toate trei, şi unul dintre ele i se păru perfect pentru el. Cei acceptaţi acolo aveau vârste cuprinse între unsprezece şi douăzeci şi trei de ani. Unii dintre ei reveneau în sânul familiilor după ce erau consiliaţi, ceea ce se întâmpla rar. Majoritatea rezidenţilor erau în aceeaşi situaţie ca Blue, cu părinţi fie decedaţi, fie dispăruţi, fie condamnaţi la închisoare. Centrul îi încuraja pe toţi să meargă la şcoală, îi ajuta pe tineri să-şi găsească slujbe cu norme parţiale sau întregi şi oferea consiliere, asistenţă medicală şi găzduire în regim de zi timp de maximum şase luni. Rezidenţii care erau încă dependenţi de droguri trebuiau să îndeplinească anumite criterii de comportament, să consume droguri în doze din ce în ce mai mici şi niciodată în incinta adăpostului. Programul era practic şi realist, exista un loc disponibil pentru Blue, dar nu era suficient, trebuia să mai vrea şi el să stea acolo – nu-l putea obliga nimeni să rămână. Avea să locuiască într-un dormitor împreună cu alţi cinci băieţi de vârsta lui şi avea să primească mâncare în fiecare zi. Programul era gratuit, fiind finanţat de fundaţii private şi de subvenţii guvernamentale. I se potrivea perfect lui Blue.

Ginny îi explică directorului situaţia lui Blue şi cum îl cunoscuse. Directoarea, o femeie de vârsta lui Ginny, comentă că băiatul avusese noroc să găsească în ea un mentor.

– O să lipsesc trei luni. Poate să stea din nou cu mine după ce mă întorc, dar aş dori să-l ştiu aici cât lipsesc, zise ea plină de speranţă.

– Asta depinde de el, zise Ann Owen, directoarea, pe un ton filosofic. Instituţia funcţionează pe bază de voluntariat, şi sunt o grămadă de alţi copii care şi-ar dori un loc aici, dacă el nu îl vrea.

Ginny încuviinţă din cap în semn de înţelegere, sperând ca Blue să fie de acord să stea acolo şi să nu ia decizia de a sta de unul singur pe străzi. Întotdeauna avusese la îndemână această opţiune, iar mătuşa lui precizase că prefera acea variantă în loc să trăiască încorsetat de reguli şi formalităţi. Fusese prea mult timp pe cont propriu, la fel ca mulţi alţi tineri de la Houston Street – aceasta era denumirea centrului respectiv. Ginny îi povesti lui Blue despre vizita pe care o făcuse, iar el se întristă imediat.

– Nu vreau să stau acolo, zise el ursuz.

– Nu te poţi întoarce în baracă. Acolo o să primeşti mâncare şi o să ai un loc unde să stai şi să dormi. Mai sunt şi alţi copii de vârsta ta, sunt şi mai mari, şi poţi sta cu ei. Dacă te îmbolnăveşti, au grijă de tine. Fii deştept, Blue! Nu-ţi risca viaţa pe străzi. E o viaţă de rahat, şi o ştii şi tu.

– Acolo pot să fac ce vreau, zise el cu încăpăţânare.

– Aha, de exemplu să îngheţi de frig şi să faci foamea, să fii jefuit şi prăduit. Foarte inteligent. Ştia la fel de bine ca şi el ce avea de înfruntat pe străzi. Mă întorc la sfârşitul lui aprilie, şi poţi reveni aici, dacă vrei. Dar, până atunci, va trebui să te descurci. Amândurora li se părea o perioadă extrem de lungă, iar el îşi făcea încă griji că ea nu avea să se mai întoarcă deloc. Măcar vino cu mine sâmbătă, să aruncăm o privire, şi te hotărăşti după aceea. De tine depinde, îi reaminti ea. În fond, decizia îi aparţinea în totalitate, nimeni nu îl putea forţa. Cu siguranţă, nu avea să se simtă la fel de confortabil cum se simţise la ea acasă, dar era acolo doar de puţină vreme şi era mult mai bine decât în baracă sau în alte locuri pe unde mai stătuse de capul lui. Ginny nu se putea abţine să nu se întrebe dacă era capabil să trăiască pe termen lung după reguli, sau, mai bine-zis, dacă fusese vreodată capabil. Până atunci, fusese întotdeauna independent, liber.

Sâmbătă, îşi târâi picioarele tot drumul până la Houston Street de parcă avea plumb în încălţări şi abia urcă treptele din piatră către clădirea principală. Aceasta era împărţită în trei corpuri, unul pentru fete şi două pentru băieţi. Blue nu scoase nici un cuvânt în timp ce studie împrejurimile. Câţiva rezidenţi îi făcură cu mâna, dar îi ignoră. Chipul i se împietri când stătură de vorbă cu consilierul pentru rezidenţi, Julio Fernandez, un individ afectuos şi primitor, care avea să le împărtăşească o mulţime de informaţii. Blue ascultă totul arătând de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns.

– De când vrei să vii la noi, Blue? îl întrebă Julio direct.

– Nu vreau, zise el pe un ton arţăgos, aproape obraznic.

– Foarte rău. Acum am avea un pat liber pentru tine, dar nu o să te putem aştepta prea mult. Suntem destul de aglomeraţi.

În apropiere, era o staţie de metrou, astfel că putea ajunge la şcoală în câteva minute. În timp ce Julio şi Ginny vorbeau despre

facilitățile oferite acolo, Blue o șterse. O clipă mai târziu, Ginny auzi muzică clasică interpretată la pian, o chestie cam elevată pentru ea. Nu îi dădu atenție decât în momentul în care Julio se opri din vorbit și se holbă către un loc aflat în spatele ei. Se întoarse și ea să vadă ce se întâmplă și aproape rămase cu gura căscată când văzu că Blue era cel care cânta la pian, și încă foarte concentrat. Între timp, el continuă să cânte, trecând la ritmuri de jazz. Nu îi băgă în seamă, era complet absorbit de acordurile muzicii care îl purtau într-o altă lume.

– Are talent, nu glumă, îi zise Julio încet, iar ea nu își luă ochii de la Blue.

Băiatul nu îi spusese niciodată că știe să cânte la pian. Nici mătușa lui. Îi spusese doar că îi place muzica, dar știa să cânte foarte bine la pian. Unii dintre rezidenți se opriră să îl asculte, iar câțiva chiar îl aplaudară după ce termină, când închise capacul vechii pianine și reveni lângă Julio și Ginny. Nu părea deloc surprins de ceea ce făcuse, spre deosebire de toți cei care îl auziseră interpretând.

– Deci, când trebuie să mă mut aici? o întrebă el pe Ginny.

– Nu trebuie, interveni Julio. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei. Aici nu e vreo închisoare. E cămin pentru mulți copii în situația ta, care vor să stea aici și care au venit de bunăvoie. Nu-i primim pe cei aduși cu forța.

Instituția oferea adăpost pentru patru sute patruzeci de suflete, la orice oră din zi și din noapte, fiind aproape în permanență ocupată la capacitate maximă.

– Când pleci? o întrebă Blue pe Ginny cu o expresie jalnică.

– În zece zile. Probabil că ar trebui să te muți săptămâna viitoare, înainte să plec, ca să văd cum te descurci. Ne putem vedea chiar dacă stai aici. Încerca să îl încurajeze, pentru că părea teribil de disperat.

– Bine, vin săptămâna viitoare, zise el cu o privire goală.

Părea incapabil să își exprime vreo emoție.

Îi mulțumiră lui Julio și plecară după ce primiră confirmarea că aveau un pat liber pentru Blue săptămâna următoare, iar în clipa în care ieșiră afară, Ginny se uită uluită la el.

– Nu mi-ai spus niciodată că știi să cânți la pian, încă uimită de felul în care interpretase.

O interpretare plină de virtuozitate, un băiat extraordinar de talentat – nu-i putea trece prin minte cum sau unde învăţase.

– Nu ştiu. Mă prostesc şi eu, zise el, ridicând din umeri.

– Aia n-a fost prosteală, Blue. Ăla a fost un adevărat talent. Ştii să citeşti partiturile?

Băiatul era plin de surprize.

– Mă descurc. Am învăţat singur. Am văzut că mă descurc.

– Ei bine, „te descurci" extrem de bine. Ne-ai lăsat cu gura căscată pe toţi. Atunci, îi zâmbi. Nu îl întrebă ce părere avea despre adăpostul respectiv – îşi dăduse seama. Nu avea nici un rost să insiste, dacă tot fusese de acord să meargă. Dar felul în care cântase la pian îi atrăsese cu adevărat atenţia. Avea un talent care nu putea fi ignorat, cu atât mai mult cu cât învăţase singur. Era un băiat care ascundea multe talente, iar ea de-abia începea să i le descopere. Unde ai învăţat să cânţi? îl întrebă ea în metrou, în drum spre cartier.

– În subsolul bisericii la care se duce mătuşa mea e un pian. Preotul de acolo mă lăsa să cânt la el. Chipul i se adumbri, iar ochii lui căpătară o sclipire ciudată. Era un nenorocit, aşa că nu m-am mai dus. Acum cânt doar dacă dau peste vreun pian. Uneori, intru în magazinele de muzică şi stau acolo până sunt dat afară.

Se întrebă de ce mătuşa lui nu-i pomenise nimic – cu siguranţă nu era ceva ce putea fi ignorat. Citindu-i gândurile, Blue îi explică un moment mai târziu:

– Pentru că nu ştie.

– De ce nu i-ai spus niciodată că ştii să cânţi? Nu te-a auzit niciodată?

– Preotul zicea că o să aibă probleme dacă află cineva că mă lasă să cânt acolo, aşa că a trebuit să păstrăm secretul. L-am păstrat. O clipă mai târziu, adăugă: Mama mea cânta într-un cor şi la orga bisericii. Uneori, stăteam lângă ea în timpul slujbelor, dar nu m-a învăţat niciodată să cânt. Doar m-am uitat la ea. Bănuiesc că aş putea cânta şi la orgă.

Ginny îşi dădu seama că mama lui fusese, probabil, o femeie talentată dacă avea un băiat atât de înzestrat.

În seara aceea, după cină, în mintea ei încolţi o idee pe care i-o împărtăşi şi lui Blue.

– Ce-ar fi să aplici la un liceu de muzică şi de arte toamna viitoare? LaGuardia Arts e o şcoală de stat. Pot să aflu mai multe detalii dacă vrei.

– De ce m-ar primi? replică el, posomorât.

Încă era deprimat pentru că trebuia să se mute la cămin, deşi ei nu i se păruse un loc tocmai rău.

– Pentru că ai un talent uriaş, îl asigură ea din nou. Ştii cât de rar se întâmplă ca cineva să înveţe singur să cânte aşa de bine la pian? spuse ea profund impresionată.

– Cânt şi la chitară, zise el într-o doară, iar ea râse.

– Mai ai şi alte talente pe care nu vrei să mi le dezvălui, Blue Williams?

– Nu, astea-s toate, zise el, reluându-şi aerul copilăresc. Dar pun pariu că aş putea învăţa să cânt la tobe. N-am încercat niciodată, dar tare mi-ar plăcea.

Ea zâmbi larg, iar el se înveseli pe parcursul serii. Îi dădu lista exactă cu suma pe care i-o datora pentru treburile casnice prestate pentru ea. Ţinuse cu grijă evidenţa. Ea îl plăti, iar el se arătă foarte mulţumit. Dar, mai mult decât orice, Ginny simţea cât de trist era din pricina plecării ei iminente şi pentru că era foarte îngrijorat pentru ea.

– Dar dacă nu te mai întorci niciodată? o întrebă el, panicat.

– O să mă întorc, răspunse ea încet. Ai încredere în mine. Nu am fost niciodată rănită şi m-am întors de fiecare dată.

Încercase şi cu alte ocazii să îl liniştească, fără izbândă însă. În lumea lui, oamenii erau pierduţi pentru totdeauna.

– Ai face bine să te întorci, zise el cu o privire sumbră, iar ea îl îmbrăţişă înainte să se ducă la culcare.

Uneori, Blue i se părea un copil, iar alteori, mult mai matur. Trăise mult prea multe pentru vârsta lui.

Momentul mutării la Houston Street sosi mult prea repede pentru amândoi. Cu o zi înainte, Blue îi cumpără flori lui Ginny din banii lui. Foarte întristată, Ginny îl ajută să se mute, dar ştia că aceasta era cea mai bună soluţie pentru el. Cu toate acestea, era

pentru prima dată când era tristă că pleacă din New York într-o misiune. Până acum, pleca bucuroasă de fiecare dată.

Blue fusese foarte tăcut în taxiul care îi ducea în oraş. Ea îi cumpărase câte ceva de îmbrăcat, nişte tricouri şi jeanşi noi, rechizite şcolare şi o geantă în care să şi le pună. Blue urca treptele fără tragere de inimă. Ajunşi în dormitor, Ginny îi oferi un laptop, gest care îl ului, lăsându-l cu gura căscată.

– Să faci bine să-mi scrii şi să păstrăm legătura, îi spuse ea serios. Vreau să ştiu că eşti bine.

El încuviinţă din cap; preţ de-o clipă, nu-şi găsi cuvintele, apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei şi o îmbrăţişă, iar ea văzu lacrimi în ochii lui. Nimeni nu mai făcuse aşa ceva pentru el, iar ea făcuse toate acestea pentru el pentru că îşi dorise. Laptopul îi era foarte folositor. Iar ea nu avea pe nimeni altcineva pe care să-l răsfeţe. Îi promise că avea să îl viziteze în weekend, înainte să plece, şi că urmau să iasă în oraş să mănânce.

Dar, când îl văzu în ultima zi, i se păru că arată extrem de trist. Îşi duseseră dorul unul altuia toată săptămâna, vorbiseră de câteva ori pe Skype, lucru care le făcuse amândurora plăcere. Dar să te desparţi de cineva, chiar dacă doar pentru câteva luni, era un sentiment cu care el era foarte familiarizat, şi indiferent câte asigurări îi dăduse ea că avea să se întoarcă, nu reuşise să îl liniştească. Pierderile suferite anterior îi lăsaseră urme adânci în suflet – moartea mamei pe când avea doar cinci ani –, ca să creadă că avea să o mai revadă pe Ginny. De atunci, fusese abandonat, pe rând, de toţi. Mama şi tatăl, pentru că decedaseră, iar mătuşa, pentru că aşa alesese.

Îl îmbrăţişă strâns şi îl lăsă pe treptele de la intrarea în Houston Street duminică noaptea, apoi se întoarse acasă ca să-şi termine bagajul. A doua zi de dimineaţă pleca la Kabul şi îi promisese să îi trimită mailuri ori de câte ori va putea. În avanposturile cele mai îndepărtate, de cele mai multe ori nu avea acces la internet, dar când călătorea în zone mai puţin izolate avea. Îi spuse că urma să ţină legătura cu el, iar pe obrajii lui se rostogoliră două lacrimi de suferinţă când plecă. Ginny plânse tot drumul spre casă.

Becky o sună în seara aceea pentru a-şi lua rămas-bun şi avu proasta inspiraţie de a spune numai lucruri nepotrivite. Pe Ginny

o durea deja sufletul că se despărţise de Blue. Timpul petrecut împreună şi relaţia neaşteptată dintre ei fusese un dar pentru amândoi, iar Ginny era hotărâtă să o reia la întoarcere. Se interesase şi de condiţiile de la Liceul LaGuardia Arts pentru el şi avea de gând să îl convingă să aplice când se întorcea.

Sunase la şcoală şi i se spusese că elevii aplicau toamna şi iarna pentru anul următor, erau chemaţi la interviuri în noiembrie şi decembrie, iar el depăşise deja cu două luni termenul pentru aplicaţiile finale. Scrisorile de acceptare erau trimise în acea lună. Explicase situaţia deosebită a băiatului şi i se spusese că se putea face o excepţie, dată fiind situaţia lui dificilă, mai ales dacă era atât de talentat pe cât susţinea ea. I se promise că aveau să analizeze posibilitatea de a se abate de la procedura standard, în perioada în care ea nu era în oraş, şi că aveau să o contacteze. Nu voia să îl dezamăgească pe Blue, aşa că nu îi spuse nimic încă.

– Slavă Domnului că în sfârşit ai scăpat de băiatul ăla! îi spuse Becky când află că îl dusese la un adăpost pentru tineri. Credeam că nu mai scapi de el. Ai noroc că nu te-a ucis.

– Habar n-ai ce vorbeşti, îi răspunse Ginny pe un ton iritat, încercând să îşi mascheze durerea provocată de despărţirea din urmă cu câteva ore.

Şi ea ştia ce înseamnă să pierzi pe cineva.

– Nu, trebuie să încetezi să mai faci teribilisme din astea. Într-o bună zi, cineva o să-ţi vină de hac şi n-o să se mire nimeni. Ca să nu mai zic că pe tata n-ai venit să-l vizitezi, îi reproşă ea fără menajamente.

– O să vin data viitoare, promit, răspunse Ginny cu tristeţe în glas şi lăsă garda jos pentru un moment, în ciuda comentariilor caustice ale surorii ei. Îmi e greu.

– Mie mi-e şi mai greu să am grijă de el, îi spuse Becky fără ocoliş, şi să ştii că e din ce în ce mai rău. S-ar putea ca data viitoare să fie prea târziu – să nu te mai recunoască deloc. Uneori nu mă recunoaşte nici pe mine, deşi mă vede zilnic. Săptămâna asta s-a rătăcit din nou, iar ieri a ieşit dezbrăcat din baie. Nu pot să trăiesc aşa la nesfârşit, Gin. Va trebui să găsim o variantă în curând. Lui Alan şi copiilor le e greu.

Era adevărat ceea ce îi spunea, iar Ginny se simţi mai vinovată decât oricând că nu o ajuta.

– Mai vorbim despre asta când mă întorc.

– Când? Peste trei luni? Faci mișto de mine? Starea lui se deteriorează de la o zi la alta. Și o să te simţi ca dracu' dacă moare și nu apuci să-l mai vezi înainte.

Cuvintele surorii avură efectul unui pumn în plex.

– Să sperăm că nu moare, îngăimă Ginny, simţindu-se cea mai rea fiică și soră din lume.

Deja se simţea cea mai rea soţie și mamă, pentru că îl lăsase pe Mark să conducă beat, lucru de care ea nu-și dăduse seama. Iar acum putea rata șansa de a-și lua rămas-bun de la tatăl ei. Nu avea încotro, trebuia să ţină piept și altor pierderi. Din punctul acesta de vedere, semăna cu Blue, după ce îi pierduse pe Chris și pe Mark.

– Bine, sper măcar să fie ultimul puști adunat de pe străzi. O bătaie de cap în plus, de care nu ai nevoie.

Ginny nu îi dădu nici o replică. Becky spusese mai mult decât s-ar fi cuvenit.

După ce închise telefonul, se simţi deprimată; deja îi era dor de Blue. Spera că avea să îi fie bine cât era ea plecată. Își dăduse toată silinţa ca să-l readucă la școală și-i găsise acel loc la Houston Street. Acum, de el depindea să se ţină de treabă și să reziste până la întoarcerea ei. În toamnă, se puteau gândi la viitorul lui, la un liceu potrivit.

Cu greu putu să doarmă în noaptea aceea, se gândi mult la el, iar dimineaţa, înainte să plece, el o sună pe Skype. Părea la fel de trist ca și ea și îi mai mulţumi încă o dată pentru laptop. Dormea cu el sub pernă și, într-o noapte, chiar între genunchi, ca să nu i-l fure careva. Nu-l scăpa niciodată din ochi, nici măcar la școală.

– O să ne vedem în curând, Blue, zise ea cu blândeţe în timp ce se priveau pe ecran.

– Ai grijă să te întorci! spuse el și se încruntă, apoi încet-încet începu să-i zâmbească.

De acel zâmbet avea să-și aducă aminte în fiecare clipă cât era departe. Se uită la el fără să mai spună nimic, iar Blue apăsă pe butonul de deconectare de pe Skype și dispăru.

Capitolul 6

Aşa cum se întâmpla de multe ori când trebuia să ajungă într-unul din locurile în care fusese trimisă, Ginny zbură de la New York la Londra, unde făcu escală. Nu-i plăceau defel dimensiunile uriaşe şi haosul Aeroportului Heathrow, dar se obişnuise. În timp ce aştepta, îl sună pe Blue pe Skype. Era în pauză la şcoală, aşa că vorbiră câteva minute, după care moţăi câteva ore pe un scaun şi luă avionul spre Kabul. Dormi aproape tot drumul, apoi luă un alt avion spre Jalalabad, în estul Afghanistanului, de unde aveau să o preia angajaţii agenţiei şi să o treacă Munţii Hindukuş cu o maşină, prin oraşul Asadabad de la graniţa cu Pakistanul, până într-un sat de lângă râul Kunar, unde era amplasată tabăra.

Condiţiile din tabără erau mult mai stricte decât îşi amintea ea. Timp de cinci ani, funcţionase fără aportul Medicilor Fără Frontiere, dar aceştia îşi reluaseră activitatea acolo, astfel că tabăra beneficia de asistenţă medicală de calitate, dar era şi mult mai aglomerată decât în trecut. Proviziile erau pe sponci, nu existau articole de lux de nici un fel, şi, în încercarea de a veni în întâmpinarea nevoilor fiecăruia, atmosfera din tabără era stresantă pentru angajaţi. Dar unitatea agenţiei funcţiona cât se poate de eficient în ceea ce era practic, în ultimii treizeci de ani, o zonă de război.

Şoferul lui Ginny era un lucrător tânăr, de douăzeci şi ceva de ani, care îşi făcea teza de doctorat în tabăra în care fusese şi ea trimisă. Îl chema Phillip, studiase la Princeton şi deborda de teorii inovatoare şi de idealuri utopice despre ceea ce ar fi trebuit sau nu

să facă oamenii în general. Îl ascultă cu răbdare când își expuse ideile, dar, având mult mai multă experiență decât el, înțelegea la un nivel mult mai realist lucrurile care se puteau face într-adevăr. Nu voia să-l descurajeze, dar știa că toate sugestiile lui ar fi fost posibile peste cel puțin douăzeci de ani, sau poate niciodată. Situația din Afghanistan era dificilă și trena astfel de mulți ani. Femeile erau supuse unor abuzuri teribile, iar unu din zece copii murea.

Ginny auzi focuri de armă în depărtare când se apropiară de tabără. Șoferul îi spuse că în taberele din Jalalabad erau condiții mult mai rele decât acolo. În oraș, erau peste patruzeci de tabere, majoritatea improvizate în cocioabe și bordeie din lut, unde oamenii mureau de foame. Copiii erau cei mai afectați, și multe familii se refugiaseră acolo pentru a scăpa de conflictele armate din provincii, ca să-și găsească sfârșitul acolo din pricina penuriei de hrană și a îngrijirii medicale precare. Cu greu își putea închipui că putea fi mai rău de atât.

După aproape trei ani de activitate, Ginny știa că uneori era suficient să-i ajute pe localnici să supraviețuiască în fața vicisitudinilor cu care se confruntau, fără să mai fie nevoie să îi învețe un nou stil de viață sau să încerce să le schimbe lumea. Se obișnuise să lucreze cu femei care fuseseră grav rănite, cu copii care își pierduseră membre sau care mureau din cauza unor boli cumplite sau a unor afecțiuni banale, pentru care acolo nu existau medicamente. Iar, uneori, pacienții decedau doar pentru că trecuseră prin mult prea multe traume. Munca ei presupunea să îi ajute în orice mod posibil și să facă tot ce se impunea.

Ginny coborî din mașina de teren și simți un val enorm de ușurare. Faptul că se afla acolo, într-un asemenea loc, unde nimic nu conta în afara vieții și a celor mai simple aptitudini de supraviețuire, reducea absolut orice altceva la nivelul valorii demnității umane și a vieții. Toate celelalte griji ale ei dispărură din clipa în care ajunse acolo. Se simțea necesară și utilă, putea măcar încerca să le ușureze viața acelor oameni, chiar dacă rezultatele erau mai slabe decât cele scontate.

Prin tabără, se vânzoleau copii îmbrăcați în zdrențe, încălțați cu sandale de plastic sau desculți, deși era un frig de crăpau pietrele,

precum şi femei cu burca. Şi ea purtase burca în momentul în care avionul aterizase în Jalalabad, pentru a nu ofensa pe cineva sau a risca să işte vreo problemă în tabără. Mai fusese îmbrăcată cu burca, mai purtase capul acoperit şi înainte. Gândul îi zburase de multe ori la Blue în timpul deplasărilor îndelungate cu avionul, dar sarcinile de acolo o făceau capabilă să şteargă cu buretele trecutul. Făcuse tot ce putuse pentru el, iar acum avea treburi mult mai importante şi trebuia să-şi adune toate puterile ca să se poată concentra asupra muncii. Ţara era într-o stare permanentă de război civil. Aflase de la Phillip că mulţi insurgenţi trăiau în peşterile din împrejurimi, ceea ce nu o mira deloc.

În capătul taberei, se afla un centru medical, iar civilii răniţi erau de multe ori aduşi acolo. Dintre aceştia, foarte mulţi mureau, pentru că ajungeau acolo în stare foarte gravă, de multe ori cu răni infectate, îngrijite foarte puţin sau deloc. Totul era cât se poate de simplu şi de rudimentar. Proviziile le erau aduse o dată pe lună cu elicopterul, şi trebuiau să se descurce cu ce aveau până la următoarea aprovizionare. Organizaţia Medicii Fără Frontiere trimitea cu regularitate personal să se îngrijească de cei grav bolnavi, iar în restul timpului angajaţii făceau tot ce le stătea în putinţă cu ce aveau la îndemână.

Ginny şi Phillip se numărau printre puţinii voluntari care nu aveau pregătire medicală. Iar în trecut, în alte misiuni similare, Ginny fusese convocată la cortul de campanie în care se făceau operaţii, pentru a ţine vase pline cu pansamente dubioase şi cârpe îmbibate de sânge. Era un loc unde nu lucrau decât cei puternici şi rezistenţi, puşi uneori să ajute la descărcarea camioanelor pline cu provizii şi echipamente; în plus, aveau multă voinţă şi o inimă mare. Nimeni nu putea schimba condiţiile în care trăiau acei oameni, sau situaţia din ţară, dar puteau fi ajutaţi să se simtă ceva mai bine, li se putea oferi alinare şi speranţă. Prin faptul că Ginny era dispusă să trăiască alături de ei în tabără, să înfrunte aceleaşi pericole, le transmitea cât de importanţi erau pentru ea.

Două fetiţe care se ţineau de mână se holbară la ea, apoi îi zâmbiră şi traversară tabăra spre cortul principal. Majoritatea echipamentului şi a proviziilor erau materiale vechi trimise de armată, încă funcţionale şi foarte utile. Ea era îmbrăcată într-o

uniformă grea, la mâna a doua, purta nişte ghete ponosite şi un hanorac bărbătesc; afară era foarte frig, şi mai devreme ninsese. Îşi trăsese burca peste hainele groase şi, ori de câte ori o dădea jos, îşi punea banderola prin care putea fi identificată ca voluntară pentru drepturile omului, pe care era imprimat logoul SOS/HR, iar în tabără mai erau încă doi bărbaţi care purtau banderola Crucii Roşii. SOS/HR colabora îndeaproape cu ei.

Ginny se duse să raporteze că sosise şi se prezentă unui englez solid, roşcat, care avea o mustaţă uriaşă. Şedea la un birou improvizat în cortul principal, înconjurat de sobe cu gaz. Noaptea, dormeau în corturi sau în maşini. Persoana care răspundea de tabără era un fost militar britanic, pe care îl chema Rupert MacIntosh. Nu îl mai văzuse până atunci, dar omul muncise pe teren ani la rând şi era cunoscut pentru competenţa lui. Ginny fu încântată să îl cunoască.

– Am auzit de dumneata, îi spuse el lui Ginny în timp ce îi scutura mâna. Ţi-ai câştigat o reputaţie de femeie foarte aventuroasă. Te avertizez că nu vreau nici un accident. Facem tot ce putem să le evităm. Aş vrea să ne ţinem de treaba asta. O privi cu asprime, apoi zâmbi. Îţi stă bine îmbrăcată aşa, trebuie să recunosc.

Râse şi ea, amuzată de felul în care arăta cu burca trasă peste hainele groase şi ghetele butucănoase. Cineva îi spusese, de asemenea, lui Rupert că era o fată frumuşică, dar nu-şi putea da seama acum, cu atâtea haine pe ea. Tot pe sub burca purta pe cap o beretă de lână. Acolo, oamenii se îmbrăcau doar în funcţie de vreme şi de munca grea pe care o depuneau, nu în alte scopuri.

El îi descrise misiunile care se efectuaseră până atunci. Câteva femei şi copii reuşiseră să ajungă în tabără, iar localnicilor nu le convenea că aceştia refuzau să se întoarcă acasă ca să fie din nou maltrataţi. Mai devreme sau mai târziu însă, erau nevoiţi să plece. Îi povesti lui Ginny că, în urmă cu două zile, într-un sat din apropiere, o femeie fusese violată, apoi ucisă cu pietre. Fusese învinovăţită pentru că fusese violată, deoarece ea îl „tentase" pe atacator, şi ucisă cu pietre. Bărbatul respectiv se întorsese bine mersi acasă. O situaţie tipică, pe care o întâlniseră de multe ori.

– Ştii să călăreşti? o întrebă, iar ea încuviinţă din cap.

Observase cai şi catâri priponiţi într-un perimetru delimitat cu frânghii, pe care îi foloseau când urcau pe munte, în zone fără drumuri amenajate. Mai călărise şi în alte misiuni în locuri similare.

– Destul de bine.

– O să te descurci.

Mai târziu, se duse în cortul de campanie unde se lua masa şi remarcă mozaicul de naţionalităţi de acolo – francezi, englezi, italieni, canadieni, nemţi, americani –, asistenţi pentru drepturile omului de la organizaţii care îşi uniseră forţele. Amestecul acesta de naţii aducea un plus de farmec taberei, în ciuda faptului că toată lumea vorbea în engleză, iar ea ştia şi puţină franceză.

Aşa cum se aşteptase, mâncarea fu foarte proastă şi puţină, iar după ce termină de mâncat, i se închideau ochii de somn după călătoria lungă pe care o făcuse.

– Mergi la culcare, o îndemnă Rupert şi o bătu pe umăr.

O nemţoaică o conduse la cortul lor, unde i se repartiză unul dintre cele şase paturi de campanie, la fel cum păţise şi Blue la Houston Street. Lui Ginny i se păreau relaxante condiţiile simple şi traiul atât de rudimentar. Lucrurile puteau fi privite în perspectivă şi toate problemele încetau să mai existe. Făcuse această constatare încă de prima dată când venise acolo, în prima ei misiune. Era prea obosită ca să se mai schimbe de haine şi adormi de îndată ce se ghemui în sacul greu de dormit de pe patul de campanie; nu se trezi decât în zori.

A doua zi, se duse la cortul unde fusese distribuită, iar acolo studie, cu ajutorul unui translator, istoricul copiilor. Nu se implicau niciodată în politica locală şi primiseră ordine stricte să nu facă nici o încercare în acest sens; în schimb nici unul dintre insurgenţi nu le provocase probleme în ultimul an, deşi situaţia se putea răsturna în orice moment, după cum bine ştiau cu toţii.

Trecuse o săptămână deja când urcară pe munte călare pe catâri, strecurându-se pe cărări înguste de-a lungul unei stânci, în căutarea vreunui om care ar fi avut nevoie de ajutorul lor sau care ar fi necesitat să fie transportat în tabără pentru a primi îngrijiri. În acest scop, aduseseră cu ei doi catâri odihniţi şi recuperaseră un băiat de şase ani împreună cu mama lui de nouăsprezece. Băiatul suferise

arsuri grave într-un incendiu, era desfigurat, dar supraviețuise. Fata lăsase alți cinci copii în cocioaba lor, împreună cu mama ei. Soțul și tatăl ei nu voiseră ca ea să plece din sat, dar fuseseră de acord în cele din urmă pentru copil. Chipul îi era bine ascuns sub burca, nu vorbea cu nimeni și-și ținea privirea plecată în pământ. Ajunși înapoi în tabără, se pierdu rapid printre localnice.

Ginny era ocupată în fiecare zi, din zori până aproape de miezul nopții, dar nu se temuse niciodată că ar fi în pericol. Oamenii din zonă nu le erau ostili, iar numărul femeilor și al copiilor din tabără creștea de la o zi la alta. După aproximativ o lună, se duse la Asadabad, capitala provinciei Kunar, călătorind într-o mașină de teren cu una dintre nemțoaice, un italian și o măicuță franțuzoaică. Rupert îi ceruse să trimită, în numele lui, mai multe mailuri din Asadabad, pentru că în tabără nu se puteau conecta la internet. În oraș, se afla un birou al Crucii Roșii, pe care îl puteau folosi. Intră acolo cu lista de comunicări și rapoarte pe care le avea de trimis. I se oferi un birou și un computer la care să lucreze, iar ceilalți se duseră în oraș. După ce trimise mesajele lui Rupert, găsi de cuviință să-și verifice mailul propriu în loc să se ducă să mănânce cu ceilalți.

Primise trei mesaje de la Becky, care o ținea la curent cu starea tot mai precară a tatălui lor și îi cerea să o sune cât mai repede cu putință. Trecuseră deja șase săptămâni de când era în Afghanistan, iar ultimul mesaj de la Becky fusese expediat în urmă cu două săptămâni. Renunțase să mai încerce să dea de Ginny, exasperată de tăcerea în care se cufundase, deși Ginny apucase să o avertizeze că era posibil să nu aibă conexiune la internet ca să-și poată verifica căsuța poștală. Mai primise și un mail de la Julio Fernandez, de la Houston Street, și unul de la Blue, vechi de doar trei zile. Se hotărî să îl citească mai întâi pe cel de la Blue, pe care îl deschise de îndată. Toată perioada aceea, se gândise la el, dar în majoritatea timpului avusese probleme mult mai presante pe cap. Nici o clipă de răgaz.

Mesajul lui Blue începea cu scuze și, de îndată ce le citi, își dădu seama de conținutul lui. Îi spunea că cei de la Houston Street erau foarte amabili, dar că nu se împăcase deloc cu regulile lor. Nici după ceilalți puști nu se dăduse în vânt. Unii erau simpatici, dar unul dintre colegii de cameră încercase să îi fure laptopul, iar, în afară de

asta, noaptea era foarte mare gălăgie şi nu putea dormi. Susţinea că se simţea de parcă locuia într-o grădină zoologică, aşa că îi scrisese ca să îi spună că plecase. Nu ştia unde avea să se ducă, dar îi spunea că avea să fie bine şi spera că ea era într-un loc sigur şi că avea să se întoarcă repede, teafără şi nevătămată.

După ce îl citi, observă că şi de la şcoală primise un mail. I se aducea la cunoştinţă că Blue abandonase şcoala la două săptămâni după plecarea ei. Iar, în ultimul mesaj, cel de la Julio Fernandez, află că încercaseră să îl convingă pe Blue să rămână, dar el se încăpăţânase să plece. Individul îi spunea că Blue nu se acomodase cu rutina şcolii şi că era prea deprins cu libertatea pe care o avea pe stradă. Îi spunea, de asemenea, că nu era o situaţie nemaiîntâlnită, dar că era incompatibilă cu aşteptările instituţiei faţă de rezidenţii ei. Aşadar, Blue făcuse exact ceea ce prezisese Charlene, fugise de la cămin şi se lăsase de şcoală. Iar acum habar nu avea unde era şi nici nu avea ce face. În afară de asta, mai avea de stat acolo încă şase săptămâni. Pentru că nu puteau comunica foarte bine între timp, iar în tabără nici atât, era legată de mâini şi de picioare. Nu avea nici o şansă să dea de el de acolo.

Răspunse mai întâi la mesajul lui Blue, transmiţându-i speranţa ei că totul era bine. Ţinu să-i precizeze că ea se descurca bine. Apoi, îl imploră să se întoarcă la cămin şi la şcoală. Îi reaminti că intenţiona să se întoarcă la sfârşitul lui aprilie şi că se aştepta să îl vadă acasă la ea imediat după sosire. Se îmbărbătă, amintindu-şi că băiatul se descurcase şi fără ea timp de treisprezece ani şi se convinse că avea toate şansele să supravieţuiască pe străzi încă şase săptămâni, deşi nu era deloc încântată de alegerea lui. Era foarte dezamăgită că nu fusese capabil să se ţină de treabă, mai ales de şcoală. Avea să se gândească ce mai putea face după ce se întorcea. Între timp, Blue era pe cont propriu, trebuia să se descurce singur, la fel cum o mai făcuse. Ştia că era obişnuit să trăiască pe stradă.

După aceea, îi mulţumi lui Julio Fernandez pentru eforturile depuse şi îi spuse că avea să îl mai contacteze după întoarcerea în ţară. Scrise un mail şi şcolii şi se interesă dacă era posibil să i se motiveze absenţele şi le promise că Blue avea să recupereze toate orele când ea avea să se întoarcă. O promisiune destul de iluzorie,

dar altceva nu putea face deocamdată. Apoi, îi scrise lui Becky și îi spuse că nu putea comunica sub nici o formă din tabără, unde existau doar stații radio, a căror utilizare era limitată la urgențe și nici nu aveau rază lungă de acțiune. Îi trimise un mesaj scurt, apoi o sună de la telefonul din biroul Crucii Roșii. Becky răspunse la mobil după un singur țârâit.

– Unde naiba ești? o întrebă ea îngrijorată.

– În Afghanistan. Ți-am zis unde plec. Nu am cum să verific mailurile în tabără. E prima dată când vin în oraș, și probabil că nu o să mai revin. Ce-i cu tata?

O îngrozea gândul de a afla că murise.

– Adevărul e că acum se simte mai bine. Am schimbat tratamentul și se pare că îi prieste. E mai coerent, cel puțin dimineața. Seara e jale cu el. Acum îi dăm și niște somnifere și nu-mi mai fac atât de multe griji că se trezește peste noapte și umblă prin casă când noi dormim. Teama aceasta o ținuse trează luni în șir.

– Ei, da, e o mare ușurare.

Ginny se panicase o clipă, dar răspunsul lui Becky o liniști.

– Îmi doresc enorm să te întorci și să duci și tu o viață mai normală. E o nebunie ce faci, mai ales că tata e cum e. Nici n-am cum să dau de tine, dacă pățește ceva rău sau dacă moare.

– Ai numărul la care mă poți suna în caz de urgență, la centrul local al Crucii Roșii. Ți l-am lăsat înainte să plec, îi reaminti ea. Dacă se întâmplă ceva, or să trimită pe cineva în tabără să mă găsească. Altfel, mă întorc acasă peste șase săptămâni.

– Trebuie să încetezi cu asta, Ginny. Ai treizeci și șase de ani. Nu mai ești vreo puștoaică fără responsabilități, iar eu nu pot să iau toate deciziile de una singură tot timpul. Trebuie să te implici și tu.

– Ți-am spus, o să vin în Los Angeles când mă întorc.

– Asta zici de aproape trei ani.

Ginny nu îi spuse surorii ei că prezența ei era mult mai utilă acolo decât în L.A. Și că simțea că, deocamdată, se afla în locul potrivit.

– Nu mai pot să vorbesc. E telefonul celor de la Crucea Roșie. Pupă-l pe tata din partea mea.

– Ai grijă de tine, Gin. Fă asta pentru noi, nu te lăsa împuşcată sau ucisă.

– O să încerc. Sunt mai multe şanse să fii împuşcat în L.A. decât aici. Tabăra e un loc liniştit.

– Bine. Te iubesc!

– Şi eu te iubesc! răspunse Ginny, deşi uneori sora ei o scotea din minţi şi nici măcar nu-şi imagina cum ar fi fost să ducă o viaţă ca a lui Becky, nici măcar una precum cea pe care o avusese ea înainte.

Cu alte cuvinte, măritată, cu copii, în Pasadena. Înainte, când Ginny era măritată cu Mark, Becky era convinsă că duc o viaţă superficială şi prea ostentativă. Acum, credea că sora ei o luase razna. Vieţile lor nu semănau defel, iar Becky nu fusese niciodată de acord cu ce făcuse. Ştiind asta, vorbele ei nu o mai dureau aşa de tare. Dar, în mintea lui Ginny, Becky fusese întotdeauna sora mai mare care nu e de acord cu nimic din ce face ea, poveste care începuse încă din copilărie.

După ce încheie convorbirea, Ginny scoase la imprimantă mesajele primite pentru Rupert şi porni în căutarea celorlalţi care erau pe punctul de a termina de luat masa la un restaurant din apropiere. Mâncarea arăta şi mirosea îngrozitor, aşa că se bucură că sărise peste prânz, preferând să îşi rezolve treburile la biroul Crucii Roşii.

– Ce v-aţi comandat? Nişte febră tifoidă cu de toate? Ginny strâmbă din nas spre farfuriile lor. Îşi comandă un ceai după ce ceilalţi terminară de mâncat, se plimbară prin oraş puţin, apoi se întoarseră la maşină ca să plece înapoi spre tabără.

Îi duse mesajele lui Rupert şi mai stătu puţin de vorbă cu el. Afară era încă frig, noaptea se lăsa gerul, ca în fiecare zi în ultimele săptămâni. Era începutul lui martie, şi iarna nu se lăsase dusă de acolo. Discută cu Rupert despre unele probleme medicale cu care se confruntau, iar el îi spuse că în câteva zile trebuiau să plece iar în munţi. Îi ceru să meargă cu el, pentru că aprecia felul în care îi trata pe localnici şi pentru că era foarte pricepută cu copiii. Le arăta afecţiune şi blândeţe.

– Ar trebui să faci şi tu un copil al tău, îi spuse cu un zâmbet prietenos.

Era însurat, dar umbla vorba că era un afemeiat, că soţia lui era în Anglia şi o vedea foarte rar. Nu era la curent cu trecutul lui Ginny şi fu luat prin surprindere de privirea sfredelitoare pe care ea i-o aruncă auzind această remarcă.

– Eu... eu am avut un băieţel, zise ea, ezitând. A murit într-un accident, împreună cu soţul meu. „Şi a fost numai vina mea", adăugă ea în gând.

– Îmi pare foarte rău, zise el, absolut stupefiat. Ce tâmpenie am zis! N-am ştiut. Am crezut că eşti una dintre americancele alea singure, care tot amână să-şi întemeieze o familie până după patruzeci de ani. Sunt o grămadă în zilele noastre.

– Nici o problemă.

Îi zâmbi cu înţelegere. Întotdeauna îi era greu să vorbească despre cele întâmplate şi ura felul în care evenimentul acesta tragic din viaţa ei o făcea să pară atât de patetică. În acelaşi timp, nu i se părea corect să nu pomenească de existenţa lui Mark şi a lui Chris. Cu această ocazie, amândoi îşi dădură seama cât de puţine ştiau unul despre celălalt sau despre motivele care îi mânaseră să-şi aleagă genul acela de muncă. El, unul, renunţase în tinereţe la facultatea de medicină şi avea o soţie care se bucura să îl vadă doar de câteva ori pe an.

– Să înţeleg că nu mai ai alţi copii?

O privi cu o compasiune sinceră cum scutură din cap.

– De aceea m-am implicat în genul ăsta de activităţi. Aşa, mă pot face utilă, în loc să stau acasă să-mi plâng de milă.

– Eşti o femeie curajoasă, spuse el cu admiraţie.

Îi apăru imediat în minte imaginea ei, stând pe malul fluviului, în ziua comemorării dispariţiei lor. Singurul lucru care o oprise în acea noapte fusese întâlnirea cu Blue, iar de atunci îşi reconsiderase atitudinea faţă de viaţă. Era prima dată, după mult timp, când întrezărea o rază de speranţă, iar acum voia să îi întoarcă favoarea şi să îl ajute.

– Nu întotdeauna, răspunse cu sinceritate. Am avut nişte perioade extrem de tulburi, dar aici nu am timp să mă gândesc la ele.

El încuviinţă din cap, semn că înţelegea despre ce vorbea, apoi o conduse înapoi la centrul complexului, perfect conştient că era o femeie frumoasă, chiar dacă era îmbrăcată cu haine groase şi

acoperită de burca. Pusese ochii pe ea încă de la bun început, dar, pentru că auzise de la ceilalţi despre reputaţia lui şi că era însurat, ea avusese grijă să nu îl încurajeze în nici un fel, pentru că nu dorea să-şi complice viaţa. Venise acolo ca să muncească.

Evenimentele din tabără întreţineau suspansul la un anumit nivel, susţinut uneori şi de persoanele nou sosite. Printre acestea se afla şi o delegaţie a Înaltului Comisariat pentru Drepturile Omului, care se întrunise la Geneva, şi un grup de medici din Germania, primiţi cu mare entuziasm. Ginny şi alţi câţiva fuseseră în munţi cu ei. Ajutaseră la aducerea pe lume a unui bebeluş şi examinaseră câţiva copii bolnavi. Pe doi dintre ei îi luaseră în tabără împreună cu mamele lor pentru continuarea tratamentului medicamentos.

Cu două săptămâni înainte de data la care era programată să plece, urcă din nou pe munte alături de alţi membri ai echipei de medici a taberei. Până atunci, totul decursese fără probleme, iar persoana care urma să o înlocuiască trebuia să sosească de la biroul din New York peste o săptămână. Era relaxată şi stătea de vorbă cu Enzo, un medic tânăr din Italia, sosit în săptămâna precedentă. În timp ce urcau cărarea abruptă şi stâncoasă pe spinările cailor şi catârilor, discuta cu el despre ce îşi doreau să mănânce când ajungeau acasă, după ce acolo mâncaseră pe apucate şi doar chestii pe care cu greu le puteai considera comestibile. Trecură de un cot dificil, prin dreptul unei peşteri în care li se spusese întotdeauna că se ascundeau rebelii. Tocmai făceau haz de o remarcă a lui Enzo, când, din apropiere, răsună o împuşcătură, iar calul ei se ridică pe picioarele din spate.

Ginny îşi înfipse degetele în coama armăsarului, rugându-se să nu-i alunece copitele de pe cărare în râpă. Reuşi să-l calmeze şi să se îndepărteze de buza genunii, dar calul era agitat în continuare. Italianul încercă să-l apuce de căpăstru ca să o ajute, moment în care răsună un al doilea foc de armă, de data asta şi mai aproape. Ginny se uită instantaneu spre liderul grupului, care le făcu semn să se întoarcă. Chiar în acea clipă, Enzo se prăbuşi în faţă peste cal, cu un glonţ înfipt în partea din spate a craniului, iar creierul i se împrăştie în toate părţile. O singură privire spre el fu de-ajuns – era mort.

Unul dintre nemţii din grup apucă rapid frâiele şi îi conduse pe ceilalţi la vale, urmat îndeaproape de întreaga echipă. Nu se mai auziră şi alte focuri de armă, iar Enzo fu declarat prima victimă în decurs de aproape un an. Nimeni nu încetini până nu ajunseră în tabără. Unul dintre bărbaţi desprinse trupul inert al lui Enzo de pe spinarea calului. Reuşiseră să nu-l piardă pe drum, şi toţi erau şocaţi de rapiditatea cu care îi fusese curmată viaţa.

La scurt timp, întreaga echipă se întâlni în cortul de campanie al lui Rupert, ca să discute despre măsurile de siguranţă care se impuneau a fi luate pe parcursul nopţii. Nici unuia dintre ei nu i se păruse că fuseseră urmăriţi pe drumul de întoarcere şi îşi dădură cu părerea că cineva trăsese la întâmplare şi avusese noroc, deşi pentru Enzo numai noroc nu se putea numi, apoi îi înfăşurară trupul într-o prelată şi îl puseră într-o maşină de teren care avea să-l ducă înapoi în oraş, de unde urma să fie trimis de Crucea Roşie înapoi în Italia.

Rupert le atrase atenţia tuturor să fie cu ochii în patru, apoi întocmi un program pentru bărbaţii din tabără, să stea de veghe cu rândul în noaptea aceea. Contactară autorităţile locale prin staţia radio şi primiră asigurări că avea să fie trimisă poliţia locală. În tabără se simţea tensiunea, iar Ginny şi ceilalţi încercară să nu alarmeze femeile şi copiii. Atmosfera însă se schimbase dramatic, de la o stare de siguranţă lipsită de griji la una de vigilenţă şi teamă. Cu această ocazie, Ginny realiză din nou cât de periculoasă era acea muncă şi că riscurile trebuiau tratate cu seriozitate.

După cele întâmplate, fu chemată la cortul lui Rupert. Îl găsi stând, cu o expresie sumbră, la biroul improvizat.

– Te trimit acasă cu alte câteva femei, săptămâna viitoare. Tocmai am aflat că noaptea trecută a fost văzut un alt trăgător. Părerea mea e că lucrurile or să se precipite pe-aici. Ginny ştia că avea să fie înlocuită de un bărbat. Iar Rupert era foarte protector cu toţi deopotrivă, femei şi bărbaţi, eficient şi un adevărat profesionist în situaţii critice. O să mă simt mai liniştit să vă ştiu pe voi, fetele la casele voastre. Ai stat deja două luni şi jumătate, aproape toată perioada. Ţi-ai făcut treaba, e suficient.

Iar tabăra funcţionase fără probleme în ultimele două luni, mai bine decât oricând, asta şi cu ajutorul lui Ginny.

– Vreau să rămân în continuare, zise încet Ginny. Nu ne mai întoarcem în munți și gata. Insurgenții și soldații opoziției își părăsesc rareori peșterile.

– Știu că vrei. Tot timpul ai vrea să mai stai. Dar e momentul să pleci acasă, zise el cu fermitate, iar Ginny înțelese că nu mai avea rost să îl contrazică.

Hotărârea fusese luată. Îi mulțumi și plecă. Din acest punct de vedere, regulile erau stricte – făceai ce ți se spunea. Rupert conducea tabăra cu mână de militar. Era evident că fusese ofițer de armată și că era deprins să i se asculte ordinele.

Se întoarse la cortul ei și le spuse celorlalte femei că fusese trimisă acasă. Pe bărbați îi ținea acolo, dar Rupert voia ca un număr cât mai mare de femei să fie evacuate din tabără. Nu i se părea o idee bună ca ele să mai rămână. Iar femeile răsuflară ușurate. Ginny fusese singura care își exprimase intenția de a mai rămâne, și chiar ar fi rămas dacă i s-ar fi permis.

Moartea lui Enzo tensionă atmosfera din tabără în următoarele zile. Alte incidente nu mai avură loc, dar Rupert rămase neclintit în privința deciziei ca femeile să părăsească tabăra, cu Ginny în capul listei, ea fiind următoarea care trebuia înlocuită. În ziua sosirii înlocuitorului ei, Rupert le convocă din nou pe femei la cortul lui.

– Mâine plecați, zise el calm. Am toate motivele să cred că violența va escalada aici. Ba chiar cred că o să fie nevoie să mutăm tabăra, dar după plecarea voastră. Le mulțumi tuturor pentru munca de calitate depusă, apoi mai rămase de vorbă cu Ginny câteva minute după plecarea celorlalte. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, îi spuse el. Auzisem lucruri bune despre tine înainte să vii, dar realitatea a întrecut cu mult aprecierile celorlalți. Îi zâmbi. Ești o femeie al naibii de curajoasă și faci lucruri extraordinare. Într-adevăr, un compliment demn de luat în seamă, mai ales că venea din partea unei persoane foarte competente. Sper că lucrurile se vor așeza pentru tine și pe plan personal. Și sper că ne vom reîntâlni în vreun colț nebun de lume. Cu siguranță, sunt și zone mai liniștite. El le preferase întotdeauna pe cele mai periculoase. Simțea lipsa adrenalinei din focul luptelor și nu-și făcea niciodată griji pentru propria persoană. Era un războinic în adevăratul sens al cuvântului și admira

deopotrivă această calitate la Ginny. Nici ei nu îi era frică de nimic. Nu se panicase nici când Enzo fusese împuşcat, îşi păstrase calmul şi stăpânirea de sine tot drumul de întoarcere la tabără, îl ajutase pe călăreţul de cealaltă parte a calului lui Enzo să îi sprijine trupul să nu cadă. Nu-şi făcuse nici o clipă griji că ar fi putut fi împuşcată.

– O să stai o vreme în New York? o întrebă el, doar de dragul conversaţiei, înainte ca ea să plece să-şi facă bagajul.

– Nu rămân niciodată prea mult acolo, îi răspunse cu un zâmbet. Sunt ca tine. Aici aş vrea să fiu tot timpul. Aici mă simt plină de viaţă, când muncesc. În New York mă plictisesc.

– Da, firește, acolo nu iese nimeni din peșteri să te împuște. Asta-i partea pe care e bine să o eviţi.

Amândoi ştiau însă că riscul acesta era iminent în asemenea zone şi că făcea parte din munca lor.

Mâncară cu toţii, în acea seară, în cortul de mese, într-o atmosferă tăcută, dar jovială. Alături de ea se mai aflau încă cinci femei, două franţuzoaice din Lyon, care sosiseră împreună în urmă cu şase luni, trimise de o organizaţie din Franţa, o englezoaică şi două nemţoaice. Ginny se duse să-şi ia rămas-bun de la femeile şi copiii pe care îi avusese în grijă. În timp ce părăseau tabăra, i se făcu deja dor de sentimentul de camaraderie pe care îl resimţise atât de intens pe tot parcursul şederii ei acolo. Cele şase femei sporovăiră pe tot drumul spre Asadabad, apoi până la Jalalabad, de unde luau avionul spre Kabul. Doar cele două franţuzoaice se bucurau că plecau. Cele două nemţoaice şi englezoaica erau la fel de triste ca Ginny. Toate ştiau că avea să le fie greu să se readapteze la activităţile cotidiene.

Din discuţia cu Ginny, celelalte aflară că ea se implicase în acea muncă în urmă cu trei ani. Nici o altă cunoştinţă a lor nu făcuse atât de mult timp muncă de teren, dar Ginny nici nu concepea să renunţe. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o muncă de birou în New York. Munca de acum era viaţa ei.

Doar după ce aterizară pe aeroportul din Kabul, după zborul de la Jalalabad, începu să se gândească din nou la viaţa ei din New York. De obicei, îi era groază să se întoarcă în apartamentul pustiu şi la viaţa sterilă de acolo. De data asta însă, era nerăbdătoare să ajungă în New York. Trebuia să îl găsească pe Blue. Spera să îşi facă apariţia

la apartamentul ei în ziua întoarcerii ei. În caz contrar, era hotărâtă să îl caute, să răscolească tot oraşul ca să îl găsească. O încerca o senzaţie ciudată de panică, ce o tulbura peste măsură, în timp ce se gândea că nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu îl mai vedea niciodată. Ştia că avea să fie devastată. Trebuia neapărat să îl găsească, indiferent cum.

Încercă să îl contacteze pe Skype de pe aeroportul din Kabul, dar băiatul nu îi răspunse, apoi îi trimise un mail înainte ca avionul să decoleze. Făcu o nouă încercare în timpul escalei din Londra. Pe Skype nu îi răspundea, dar nici la mailuri. Nu ştia unde e şi nici de ce nu răspundea. Se întrebă dacă nu cumva se întorsese la baracă. Era începutul lui aprilie, nu mai era aşa de frig, aşa că nu-şi făcea griji din cauza asta. Dar voia să îl găsească cât mai repede cu putinţă, să ştie pe unde umblă şi să afle de ce abandonase şcoala. Iar după ce îl găsea, îi promisese lui Becky că avea să îi facă o vizită ca să-şi vadă tatăl.

În avionul spre New York adormi cu gândul la Blue şi se trezi tot cu gândul la el. Şi-l putea imagina, îşi putea închipui privirea lui pusă pe şotii, precum şi cea mai serioasă expresie de pe chipul lui. Se trezi de-a binelea când aterizară. De îndată ce ajunse acasă, lăsă bagajele şi se duse la baracă. Nu era acolo. Clădirea fusese recuperată de primărie, care pusese lacătul pe uşă. Odată eliminată varianta aceasta, habar nu avea unde să-l caute.

A doua zi, sări peste micul dejun şi se duse direct la Houston Street, unde se întâlni cu Julio Fernandez. Acesta îi spuse că Blue nu reuşise să se adapteze şi se întorsese pe străzi, la fel ca alţi câţiva copii. Tinerii erau obişnuiţi cu stilul acesta de viaţă, iar în unele cazuri le era chiar mai uşor să se descurce astfel, în pofida tuturor problemelor şi a riscurilor. Îi ură noroc în găsirea lui.

O sună pe Charlene, mătuşa lui, dar nici ea nu ştia nimic de el. Nu ţinuse legătura cu el cât Ginny fusese plecată şi nu mai schimbase o vorbă cu el în ultimele şapte luni. Şi bineînţeles că ţinu să îi reamintească lui Ginny că o avertizase că Blue avea să-şi ia tălpăşiţa.

Ginny îl căută şi în alte adăposturi şi în alte locuri în care i se spusese că se adună copiii vagabonzi. Se duse la centre de zi, iar la sfârşitul săptămânii se lăsă învinsă. Nu mai putea decât să aştepte

să vadă dacă venea la ușa ei. Îi trimisese câteva mailuri în care îl anunțase că se întorsese, dar nu primise răspuns la nici unul; postase un mesaj pentru el pe site-ul pentru tineri fără adăpost, în cazul în care laptopul îi fusese furat sau rămăsese fără el. Nu mai avea ce face. Iar când se duse la biroul SOS/HR pentru a-și preda raportul era supărată. Toată lumea aflase de incidentul din munți și se bucurau că ea nu fusese rănită. La fel și Becky, care aflase din presă. Tatăl lor se simțea din ce în ce mai bine, grație noului medicament, deși știau cu toții că era doar o situație temporară. În cele din urmă, starea i se deterioră din nou. Medicamentația reușea să-i țină boala sub control doar până la un anumit nivel. Ginny se oferise din nou să vorbească cu el la telefon, după ce se întorsese în New York, dar Becky îi explicase că ar fi fost derutat să vorbească cu cineva pe care nu îl vede.

La zece zile după ce se întorsese, se fâțâia de colo până colo prin casă, întrebându-se dacă avea să îl mai revadă vreodată pe Blue, când primi un telefon de la birou. Fu anunțată că trebuia să participe la o audiere a Senatului în Washington, D.C., cu privire la situația femeilor din Afghanistan; ea era considerată persoana cea mai potrivită, dat fiind faptul că fusese foarte recent acolo. În mod normal, ar fi fost entuziasmată, dar din cauza situației cu Blue nu avea dispoziția necesară. Pierduse încă o persoană la care ținea și, deși nu fusese decât o prezență temporară în viața ei, își găsise un loc în inima ei, și era deprimată că nu îl găsise; spera totuși că o ducea bine indiferent unde s-ar fi aflat și că nu suferea sau, chiar mai rău, că nu pățise ceva.

Audierea de la Senat era programată pentru următoarea săptămână, astfel că își petrecu weekendul pregătindu-și discursul despre situația foarte grea a femeii în Afghanistan. Se produseseră foarte puține schimbări, deși în țară fuseseră prezente foarte multe organizații care militau pentru drepturile omului. Era aproape imposibil ca vechile obiceiuri să fie schimbate, iar pedepsele pentru încălcarea lor erau severe, de multe ori recurgându-se la pedeapsa capitală. Avea de gând să relateze episodul celor două femei care fuseseră ucise cu pietre, ambele pentru nelegiuiri comise de bărbați împotriva lor. Cultura acestui popor este primul lucru care trebuie

schimbat. Punerea în practică a acestor schimbări era însă o bătălie pe care încă nu o câştigaseră şi probabil nici nu aveau şanse să o câştige mulţi ani de-acum înainte.

Trebuia să-şi prezinte discursul luni după-amiază la subcomisia de audiere a drepturilor omului. Două persoane aveau să ia cuvântul, iar ea era una dintre ele. Intenţiona să ia expresul de Washington, ca să ajungă acolo puţin după prânz.

Ginny se duse la gara Penn Station, îmbrăcată într-un costum bleumarin şi pantofi cu toc, o vestimentaţie ce nu o caracteriza deloc. Îşi luase cu ea şi o servietă şi laptopul, ca să poată lucra pe drum, în caz că voia să mai facă unele modificări de ultim moment. Tocmai se pregătea să se urce în tren, când se întoarse spre peron şi văzu un grup de puşti trecând în fugă pe lângă ea. Aceştia săriră de pe peron şi traversară liniile spre intrarea într-un tunel. Acolo, erau alţi tineri băgaţi în saci de dormit. Era un loc periculos, dacă traversau liniile greşit, dar puştii ştiau cum să se ascundă, iar paznicii din gară nu aveau habar de prezenţa lor acolo.

În mijlocul lor, zări o siluetă cunoscută. Era îmbrăcat cu hanoracul cel vechi, pe care i-l dăduse în noaptea în care se cunoscuseră. Se uită împrejur, ca să se asigure că nu o vede nimeni şi sări de pe peron, se împiedică şi aproape căzu, apoi îl strigă pe nume în timp ce înainta spre el. Blue încremeni pe moment, când îşi auzi numele, apoi porni încet spre ea. O privea de parcă ar fi văzut o stafie, nevenindu-i a crede că se întorsese. Nu mai spera să o revadă, iar acum ea trecea liniile de cale ferată încălţată în pantofi cu toc. Blue rămase o clipă locului, apoi se îndreptă încet spre ea. Pe chip nu i se citea nici o expresie atunci când se întâlniră faţă-n faţă lângă şine. Nu venea nici un tren, dar ea îşi pierduse suflul pentru că alergase după el şi din pricina pantofilor incomozi.

– Două săptămâni te-am căutat peste tot, zise ea, scrutându-l cu privirea în timp ce el îşi ridică ochii albaştri spre ea. Unde-ai fost?

– Aici, zise el sec, arătând spre peronul unde erau strânşi ceilalţi copii.

Grupul era format din câţiva vagabonzi adunaţi laolaltă.

– De ce-ai plecat de la Houston Street şi te-ai lăsat de şcoală?

– Nu mi-a plăcut. Iar şcoala e proastă.

Îi venea să spună că şi el era la fel, dacă îşi închipuia că avea să reuşească să se descurce cumva chiar şi fără să absolve opt clase, dar se abţinu. Ştia ce gândea ea.

– A fost o prostie să faci aşa ceva, zise ea furioasă. De ce nu mi-ai răspuns la mailuri, ca să-mi spui unde eşti? Mai ai laptopul?

– Da. Credeam că o să te superi pe mine.

Părea foarte mâhnit.

– Sunt supărată, dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă de tine. Auzi ultimul anunţ pentru trenul ei şi îşi dădu seama că nu mai putea sta, dar măcar acum ştia unde era. Trebuie să plec. Mă duc la Washington. Mă întorc mâine-seară târziu. Vino mâine acasă la mine, şi o să stăm de vorbă.

– Nu mă întorc acolo, zise el cu încăpăţânare.

Ginny nu ştia dacă se referea la şcoală sau la Houston Street, dar acum nu mai avea timp. Se mai uită încă o dată la el, apoi se întinse ca să îl îmbrăţişeze, iar el îi răspunse la gest.

– Vino să mă vezi. Nu o să ţip la tine, îl asigură ea.

Blue încuviinţă din cap, iar ea traversă liniile de cale ferată. Se urcă înapoi pe peron, se întoarse să îi facă cu mâna, îi făcu şi el, apoi alergă cât de repede putu la trenul expres şi sări în el chiar înainte ca uşile să se închidă. Rămase cu privirea lipită de geam până ce trenul ieşi din gară şi îl văzu în tunel alături de ceilalţi. Vorbea şi râdea cu ei, îşi trăia viaţa aceea ciudată cu care era familiarizat. Se reîntorsese pe străzi de mai bine de două luni, cât fusese ea plecată, ceea ce era mult pentru vârsta lui. Se întrebă dacă chiar avea să vină la ea. Poate se hotărâse că nu voia să facă parte din viaţa ei.

Se simţea din ce în ce mai derutată pe măsură ce trenul prindea viteză. Nasturii de la sacou i se descheiaseră şi reuşise să-şi zgârie un pantof. Încercă să se liniştească şi îşi reciti discursul, dar inima îi bătea cu putere. Era nespus de bucuroasă că îl găsise, iar acum nu se mai putea gândi decât la Blue.

Capitolul 7

Senatorul care o invitase să vorbească subcomisiei pentru drepturile internaţionale ale omului aranjase ca o maşină cu şofer să o întâmpine la gara Union Station din Washington. Ea avusese timp numai cât să se oprească să mănânce un sendviş pe drum. Dorea să îi asculte pe ceilalţi locutori şi fusese condusă în clădire atunci când ajunsese acolo. Ceilalţi o aşteptau. Îşi ocupă locul în sală şi fu profund impresionată de cei doi antevorbitori ai săi. Aceştia raportaseră despre atrocităţile comise împotriva femeilor din Africa şi Orientul Mijlociu. Preşedintele anunţă o pauză, iar ea avu timp să se pieptene şi să se rujeze.

Când îi veni rândul, fu condusă către un podium îndreptat către comisie, care îşi ocupa locurile pe o platformă înălţată. Ginny dădu citire discursului pe care îl pregătise despre situaţia critică a drepturilor omului privind femeile din Afghanistan. Nu dezvăluia informaţii noi, dar prezentarea sa avu un impact puternic, iar exemplele pe care le enumerase contrariară întreg auditoriul prezent. Discursul ei ţinu patruzeci şi cinci de minute, iar când încheie, în sală se lăsase o linişte desăvârşită, ascultătorii încercând să-şi revină după cele prezentate.

Lucrul bine făcut îi dădea un sentiment plăcut, iar pentru o clipă îşi aminti de anii petrecuţi în presă, când se bucurase de cariera sa de reporter. Ginny pusese deoparte toate acele abilităţi şi le îngropase, iar acum era altcineva, o persoană care plecase în ţări măcinate de probleme, trăise în condiţii mizerabile acolo şi încercase

să vindece relele lumii în măsura în care fusese posibil. Dar, în cele câteva minute în care era îmbrăcată în costumul său bleumarin şi încălţată cu pantofi cu toc, făcea parte dintr-o altă lume din nou. În timp ce cobora de pe podium, avea o senzaţie plăcută. Îi părea rău că Blue nu fusese acolo să o vadă. Ar fi fost interesant pentru el să simtă efervescenţa Senatului şi să vadă cum funcţionau lucrurile. Plus că nu i se oferea în fiecare zi ocazia de a vorbi în şedinţa deschisă a Senatului. Până şi ea era impresionată.

Preşedintele subcomisiei îi mulţumi, iar ea se întoarse la locul său. Câteva minute mai târziu, el le adresă tuturor mulţumiri pentru prezenţă, iar şedinţa se declară închisă. Mai mulţi fotografi de presă îi făcură poze în timp ce ea părăsea încăperea. Afară, găsi maşina care o aştepta să o ducă la gară, unde se urcă în trenul spre New York.

Adormi în tren şi ajunse acasă la ora zece în seara aceea. Fusese o zi obositoare, iar după ce făcu baie şi derulă în minte filmul întâmplărilor, se urcă în pat întrebându-se dacă Blue avea să apară în dimineaţa următoare. Îi era teamă că nu avea să vină şi se gândea dacă ar trebui să se ducă la gară să vorbească cu el din nou, sau pur şi simplu să-l lase în pace. El avea dreptul la viaţa pe care şi-o dorea, iar ea nu-l putea sili să ducă una mai bună. Decizia finală îi aparţinea.

În dimineaţa următoare, îşi bea cafeaua şi citea ştirile online, când sună interfonul. Citise un articol din *New York Times* despre discursul pe care îl ţinuse cu o zi înainte. Fusese foarte bine primit. Se duse la interfon, sperând că era Blue, şi fu încântată să-i audă vocea. Îi deschise uşa, iar liftul îl aduse un moment mai târziu. Ea îl aştepta la uşă. Băiatul purta acelaşi hanorac de la ea, şi i se părea că arăta mai înalt şi puţin mai matur decât cu trei luni în urmă. Faptul că se întorsese pe străzi îl schimbase. Nu mai avea acea alură de copil, se maturizase. El ezită o clipă, iar ea îi făcu semn către canapeaua pe care dormise. Ginny sesiză că el nu se simţea în largul lui când îşi scoase hanoracul şi se aşeză.

– Ai mâncat? El dădu aprobator din cap, iar ea se întrebă dacă era adevărat, dar nu insistă. Deci, ce-ai mai făcut? întrebă ea politicos, căutând în ochii lui adevărul.

Viaţa nu fusese uşoară pe străzi. Observă că îşi adusese cu el ghiozdanul şi presupuse că avea în el laptopul. Nu avea un loc unde să-şi ţină obiectele de valoare, aşa că le adusese cu el.

– Sunt bine, spuse el încet. Am citit despre activistul pentru drepturile omului care a fost împuşcat de un lunetist în Afghanistan. Mă bucur că nu ai fost tu, spuse el cu sinceritate.

– Am fost cu el acolo. Era un om foarte cumsecade, spuse ea, amintindu-şi de Enzo. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat, ne-au trimis pe unii dintre noi mai devreme acasă. M-am întors de aproape trei săptămâni şi te-am căutat.

Se uită în ochii lui, iar el întoarse capul, evitându-i privirea.

– Sunt bine, repetă el. Nu m-am simţit bine la Houston Street. Nu mi-au plăcut unii dintre copii.

– Aş fi vrut să fi rămas acolo. Iar cu şcoala cum rămâne? Ce-ai de gând să faci acum? Ştii ce părere am.

El încuviinţă din cap.

– Nu ştiu. Nici măcar profesorilor nu le păsa dacă ne făceam temele. Pur şi simplu, mi se părea o prostie să stau acolo şi să pierd timpul în fiecare zi.

– Ştiu că aşa pare, dar este un lucru important pe care trebuie să-l faci.

El aproape oftă la vorbele ei, deşi ştia că era adevărat.

– Vreau să mă întorc, spuse el încet, suficient de tare cât să-l audă ea atunci când îi întâlni din nou privirea.

– Să locuieşti cu mine? întrebă ea surprinsă.

Credea că el renunţase şi la ea, dar se afla acolo.

Blue încuviinţă din cap în loc de răspuns, apoi vorbi mai clar.

– Am crezut că nu te vei mai întoarce niciodată, aşa că nu mai conta ce făceam.

– Ba contează foarte mult, îi confirmă ea. Ţi-am spus că mă voi întoarce.

El ridică din umeri.

– Nu te-am crezut. Oamenii spun mereu că se întorc şi nu o fac niciodată.

Băiatul era îngrozit că ea ar fi putut fi ucisă, aşa că renunţase la toate şi se întorsese pe străzi.

– Şi ce anume vrei să faci dacă vei locui din nou cu mine? Nu poţi doar să stai aici, să te uiţi la televizor şi să te joci pe calculator.

– Nu ştiu.

El îşi plecă un moment ochii în pământ, apoi îi ridică spre ea.

– Dacă vei locui aici, va trebui să mergi la şcoală şi să nu mai renunţi niciodată. Trebuie să te ţii de treabă. Eu voi pleca din nou peste o lună şi mi-aş dori să stai la adăpost cât timp voi fi departe, ca să ştiu că eşti bine, nu în pericol pe străzi. Te poţi întoarce aici Blue, cu condiţia să ne punem de acord în privinţa acestor aspecte, iar tu să respecţi angajamentele pe care ţi le asumi. Nu vreau să zaci tolănit pe canapeaua mea şi să nu faci nimic, pentru că eşti prea plictisit şi leneş ca să mergi la şcoală.

– Nu-mi place nici la adăpost, nici la şcoală. Dar dacă mă obligi, voi merge.

– Trebuie să ai tu convingerea că e necesar să mergi la şcoală. Nu pot să te urmăresc precum poliţia, şi oricum nu vreau să fac asta. Dacă te „oblig" să faci asta, vei fugi din nou. Trebuie să vrei, ca să ai şanse de reuşită în cele din urmă. Iar dacă facem asta împreună, nu vreau să ajungi iar pe străzi cât timp sunt eu plecată. Aş fi foarte îngrijorată pentru tine. Am făcut-o de data asta, dar sunt legată de mâini şi de picioare în locurile îndepărtate în care ajung. Trebuie să ştiu că pot conta pe tine că faci ceea ce promiţi că vei face. La fel cum fac eu, când îţi spun că voi veni acasă.

El încuviinţă din cap cu o mină seriosă, iar ea îşi dădu seama că el îi dădea dreptate. Ginny voia să-l ajute şi era dispusă să-l lase să locuiască în apartament, dacă el dorea asta, nu însă şi dacă avea de gând să dea bir cu fugiţii şi să renunţe la şcoală cât timp ea era plecată. Trebuia să ştie că se putea baza pe el mai mult.

– Aşadar, ce părere ai?

– Cred că nu-mi va plăcea să mă întorc la şcoală şi să stau la Houston Street, spuse el serios, după care îi zâmbi. Dar o voi face pentru tine, pentru că eşti un om bun şi nu vreau să-ţi mai fac necazuri. Acum, mă pot întoarce?

Privirea plină de recunoştinţă de pe faţa lui îi smulse lui Ginny un zâmbet, având lacrimi în ochi. Ea era tot ce avea el pe lume. Crezuse că îl pierduse atunci când dispăruse, dar acum avea o idee.

– Da, te poţi întoarce aici. Dar nu mai poţi dormi pe canapeaua mea.

– E-n regulă, spuse el, resemnat. Dormeam pe podea la mătuşa mea, şi în cadă când venea iubitul ei acolo. Era un nemernic, adăugă el, amănunt pe care îl menţiona pentru prima dată. Ceea ce ştia Ginny despre el auzise de la Charlene. Pot să dorm pe jos aici.

– Nu mă referam la asta. Ea îi făcu semn cu mâna şi se îndreptară spre cel de-al doilea dormitor, care era plin de cutii nedesfăcute de când se mutase ea. Am să-ţi dau ceva de lucru – cu salariu minim, bineînţeles. Vom începe să amenajăm camera asta, vom despacheta cutiile şi vom aranja o cameră potrivită pentru tine, cât timp vei locui aici. Cum ţi se pare? Ochii lui scânteiară de bucurie în timp ce se uita la ea cu neîncredere.

– Nu am avut niciodată o cameră a mea, spuse el într-o şoaptă plină de uimire. Nici măcar când stăteam cu mama. Dormeam în acelaşi pat, dar eram mic atunci. Când începem?

În ochii lui se citeau nerăbdarea şi entuziasmul.

– Păi să vedem, spuse ea, prefăcându-se că se gândeşte la asta. Am citit deja ziarul. Am făcut duş. La magazin merg mai târziu. Ce-ar fi să începem chiar acum?

El îşi aruncă braţele în jurul ei cu un ţipăt de încântare, iar ea îl întrebă apoi unde îi erau lucrurile. El spuse că îşi lăsase micul troller şi sacul de dormit la un prieten la gară, dar le putea recupera oricând.

– Ce-ai zice să ieşim să luăm micul dejun în oraş ca să sărbătorim, apoi mergem să-ţi iei lucrurile şi ne întoarcem ca să ne apucăm de treabă? Mâine mergem să cumpărăm un pat şi un dulap, şi orice mai ai nevoie. Se gândea să meargă la IKEA sau la un magazin din centru unde găsea mobilă bună la preţuri rezonabile, mai ales că voia să mai înlocuiască unele dintre lucrurile pe care le avea. Începuse să se sature de aspectul mobilierului ponosit pe care îl avea deja de trei ani de când îl cumpărase pe nimica toată atunci când se mutase la New York. Dintr-odată, îşi dorea să transforme apartamentul într-un loc primitor, într-un cămin pentru ei doi.

Mergeau împreună pe stradă către McDonald's, într-o zi plăcută de aprilie, iar lumea părea un loc bun pentru amândoi. Ea îl găsise,

iar el urma să aibă propria cameră pentru prima dată în viaţa sa. Dorinţele lor le fuseseră împlinite. Ea îi povestea despre tabăra din Afghanistan în timp ce mâncau şi îi pomeni din nou despre liceul de artă şi muzică.

– Vrei să mă interesez de el? Cererile pentru înscrierea din toamnă s-au depus până în septembrie, şi e târziu pentru audiţii, dar am vorbit cu ei înainte să plec. Dacă eşti serios în privinţa asta, s-ar putea să fie şi ei dispuşi să facă o excepţie şi să accepte acum o cerere. Este mare lucru dacă vor face asta. Dacă te acceptă, trebuie să fii responsabil, nu poţi să renunţi sau să fugi. Voi fi gata să-mi dau cuvântul ca să garantez pentru tine, spuse ea solemn, iar Blue o privea impresionat. Şi va trebui să dai o audiţie, dacă îţi vor cere asta. Nu ar trebui să fie o problemă pentru tine. Poate că te-ai bucura să mergi la şcoală dacă ai face ceea ce îţi place.

– Dacă aş putea cânta la pian în fiecare zi, mi-ar plăcea, spuse el, îndesându-şi încă o brioşă în gură.

Mânca de parcă nu mai văzuse mâncare de trei luni.

După micul dejun, merseră cu metroul până la gara Penn Station. Ea îl urmă în jos pe scări, apoi aşteptă pe peron cât timp el se duse după prietenii lui care dormeau cu toţii, peste noapte, pe bordură. Nu se afla nimeni acolo, cu excepţia unui băiat care părea cam de şaisprezece ani. Ginny îl urmări pe Blue cum îşi ia lucrurile şi vorbeşte câteva minute cu băiatul respectiv. Blue îi spusese că în grup nu erau fete şi că ei dormiseră acolo toată iarna. Nu îi deranjase nimeni, şi era un loc bun pe frig. Reveni lângă ea o clipă mai târziu, având în mână geanta, iar la subraţ sacul de dormit, care arăta jerpelit şi murdar, iar ea îi sugeră să cumpere altul nou. Blue dădu fuga înapoi şi i-l cedă prietenului său, gest care o impresionă; celălalt băiat îl primi cu recunoştinţă.

Apoi, amândoi se întoarseră la apartament şi se apucară de treabă. Ginny aprinse lumina din tavan şi citi etichetele de pe cutii. Înainte, nu se deranjase să facă asta şi, deodată, realiză că multe dintre ele aveau valoare sentimentală. Erau cutii pe care scria „poze cu copilul", pe alta scria „nuntă", iar alte cutii, pe care le împachetase Becky, nu erau etichetate deloc. Începu cu acelea, şi fu şocată să vadă fotografii cu ea, Chris şi Mark în rame argintii, şi câteva

bibelouri din sufrageria lor, unele dintre ele, cadouri de la nuntă. Mai găsi câteva pernuţe din blană şi o minunată cuvertură din caşmir. Erau lucruri pe care Becky credea că era posibil ca sora ei să le folosească din nou. Găsi acolo un set vechi, superb din carapace de broască ţestoasă pentru masa de toaletă, pe care Mark i-l dăruise de ziua ei, cărţi legate în piele, pe care ea i le dăruise lui, şi o cutie cu urşi de pluş şi jucăriile preferate ale lui Chris, care îi smulse un suspin atunci când o deschise, şi o închise imediat la loc. Era încă prea dureros să vadă, chiar şi acum, unele lucruri. Avea în holul de la intrare un dulap gol pe care nu îl folosise niciodată şi în care planificase să pună lucrurile pe care nu le-ar folosi sau pe care le păstra doar din considerente sentimentale, precum fotografiile cu copilul şi albumul de nuntă. Dar erau şi o mulţime de alte lucruri pe care era fericită să le revadă. Becky le alesese bine.

Până aproape de amiază, trecură prin toate lucrurile, şi printre altele, Ginny dorea să cumpere o bibliotecă pentru cărţile ei preferate. Luă câteva dintre fotografiile înrămate şi le aşeză prin camera de zi. Se simţea în stare să trăiască din nou cu ele în jur. Prezenţa vie a lui Blue era un zid împotriva singurătăţii şi a durerii pe care le simţea când se uita la ele. El luă cu grijă fiecare fotografie şi cercetă cu atenţie chipurile lui Mark şi Chris, ca şi cum ar fi încercat să-i cunoască.

– Era frumuşel foc, spuse Blue încet, în timp ce aşeza cu grijă o fotografie cu Chris pe biroul ei.

– Da, încuviinţă Ginny cu lacrimi în ochi, şi, în timp ce ea se întoarse cu spatele, Blue o mângâie pe umăr, iar ea se întoarse către el cu un zâmbet, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Mulţumesc. Sunt bine. Doar că îmi este foarte dor de ei uneori. De aceea fug mereu departe, în locuri zbuciumate precum Afghanistan şi Africa. Când sunt acolo, nu am timp să mă gândesc la ei.

Blue încuviinţă din cap în semn de înţelegere. El avea propriul lui mod de a scăpa de amintiri, ca de pildă, abandonul şcolar şi fuga de oricine. Dar amândoi ştiau că n-ai putea fugi niciodată destul de departe, sau suficient de repede, pentru a scăpa complet de durere,

care pândea neîncetat, iar un sunet, un miros sau o amintire o putea reînvia.

Ea se uită la ceas şi hotărî că aveau timp să meargă în centru. Îşi făcuse idee în privinţa a ceea ce aveau de cumpărat şi măsuraseră camera. Era suficient spaţiu pentru un pat de o persoană, un birou, un dulap şi un scaun. Ginny îşi dorea, de asemenea, şi o bibliotecă, şi orice altceva pe care îi picau ochii. Locul unde intenţiona să meargă se afla în zona Lower East Side.

– Cum o să aducem lucrurile până aici în cartier? întrebă Blue, îngrijorat.

Ea zâmbi.

– Le livrează ei acasă, răspunse ea cu o mină serioasă, iar el pufni în râs.

Îi venise greu să cotrobăie prin cutiile ei, iar el detesta să o vadă plângând, dar păruse fericită să descopere o mulţime de lucruri vechi.

Ajunşi la magazin, se ocupară cu alegerea noilor piese de mobilier. Ginny găsi o bibliotecă pentru camera de zi, care avea un aspect vetust, şi cumpără un birou nou pentru a-l înlocui pe cel urât de acasă. Masa din sufragerie era în bună stare, dar cumpără patru scaune care să se potrivească şi unul din piele, cu aspect ponosit, care să se asorteze cu fotoliul rabatabil. Piesa de rezistenţă era o canapea cu o tapiserie gri-închis. Nu mai cumpărase atât de multă mobilă dintr-odată de când decoraseră casa din Beverly Hills, iar acestea nu erau nici pe departe ceea ce avusese acolo, dar se potriveau cu viaţa ei de acum. Apoi se uitară la mobila pentru dormitorul lui Blue. El stătea în picioare, parcă paralizat în timp ce se uita în jurul său.

– Ce stil preferi? Vechi? Modern? Alb? Lemn finisat?

Era emoţionată să-l vadă atât de copleşit, iar el se îndreptă aproape imediat către un set cu aspect masculin pictat cu bleumarin. Era compus dintr-un birou, o comodă şi o tăblie pentru pat. Apoi, faţa i se lumină când văzu un scaun din piele roşie. Ginny mai alese câteva lămpi pentru cameră şi un covoraş roşu asortat cu scaunul. Toate laolaltă, păreau destinate unui adult, dar nu chiar. Erau tocmai potrivite pentru un băiat de vârsta lui.

Ginny mai avea câteva imprimeuri şi postere prin cutii din fosta sa bucătărie, pe care avea de gând să le atârne pe pereţi. Iar pernele de blană, pe care le păstrase Becky, aveau să arate grozav pe noua canapea. În camera ei de zi aveau să predomine nuanţe de bej şi gri. Hotărî să păstreze dormitorul ei aşa cum era, din moment ce mobilierul era în condiţie bună şi totul era alb. Găsi într-una din cutii un covor alb, mongolez, din blană de miel; pe acesta avea de gând să şi-l pună în dormitor. Întregul apartament avea să treacă printr-o transformare majoră. Plăti toate lucrurile şi aranjă ca livrarea să se facă în ziua următoare, iar, pentru o taxă suplimentară, furnizorul o putea scăpa de lucrurile pe care nu le mai dorea, adică mare parte din ceea ce avea. Făcuseră treabă bună în ziua aceea.

După sesiunea de cumpărături, se opriră în cartierul chinezesc, serviră o masă copioasă la un restaurant care ei îi plăcea foarte mult, apoi porniră înapoi spre casă. Blue îşi exprimă dorinţa de a se uita la un film la televizor când ajunseră acasă, dar Ginny îi aminti că a doua zi trebuia să meargă la şcoală. El scoase un mormăit ursuz, apoi cedă privirii ei şi se supuse.

– Bine, bine, ştiu.

Când se duse la culcare pe canapea, anume pregătită de ea pentru Blue, Ginny îi spuse să-şi ia la revedere de la ea, căci nu avea să o mai găsească acolo când se întorcea el de la şcoală, în ziua următoare.

Dimineaţa, Blue plecă la şcoală fără tragere de inimă. În timp ce aştepta să vină mobila, Ginny printă o cerere pentru liceul LaGuardia Arts, aşa cum i se spusese. O citi cu atenţie şi înţelese că Blue trebuia să dea o audiţie. Depăşiseră cu câteva luni toate termenele, dar, dacă îi permiteau să depună cererea şi să dea audiţia, avea o şansă. Directorul, cel cu care vorbise Ginny, spusese că excepţia pe care era posibil să o facă pentru el era o chestiune de sincronizare, dar nu aveau să tolereze examinări inadecvate sau audiţii slabe. El trebuia să fie pregătit, la fel ca toţi ceilalţi, iar Ginny se gândi că aşa era corect. Lăsă formularul pe biroul său şi îi trimise lui Charlene un e-mail prin care o anunţă că Blue locuia din nou cu ea, doar ca să ştie.

De îndată ce sosi mobilierul, Ginny se implică în treaba aceasta, dându-le indicaţii bărbaţilor unde să îl aşeze, şi urmări cum aceştia

scoteau afară toate vechiturile. Imaginea de ansamblu fu de mare efect atunci când piesele de mobilier fură aşezate la locul lor. După ce plecară cei care livraseră mobila, ea puse pernele din blană pe canapeaua gri, unde se potriveau de minune, şi covorul de miel în dormitorul ei. Mai avea alte câteva perne de catifea, pe care le aruncă tot pe canapea, iar pe una moale, din mohair bej, o aşeză pe scaunul din piele. Scoase mai multe fotografii cu părinţii ei, cu Becky, Mark şi Chris, şi le împrăştie peste tot, apoi atârnă pe pereţi câteva fotografii artistice şi postere. Cufărul pe care îl folosea pe post de măsuţă de cafea arăta încă bine, cu abţibildurile vechi de călătorie, iar ea puse pe el câteva reviste. Cele patru scaune noi constituiau o îmbunătăţire însemnată, iar ea umplu biblioteca cu cărţi.

Apoi, se duse să se ocupe de camera lui Blue. Mobilierul albastru-închis arăta minunat, iar covorul roşu şi scaunul completau perfect paleta cromatică. Ginny atârnă în cameră trei postere în nuanţe deschise, conectă la prize lămpile pe care le cumpărase şi făcu patul. Înainte de amiază, apartamentul arăta cu totul altfel.

Când Blue ajunse acasă de la şcoală, îi deschise uşa, iar el căscă ochii de uimire.

– Oh! A cui e casa asta? Arată ca una din emisiunile alea în care oamenii pleacă de acasă şi vine un decorator şi face totul să arate bine, iar apoi toată lumea plânge când o vede din nou.

– Mulţumesc, Blue, spuse ea, emoţionată de aprecierea lui.

Apoi, el se îndreptă spre dormitorul lui şi nu se auzi nici un sunet de acolo. Ea trase cu ochiul înăuntru, iar el rămăsese în mijlocul camerei, nevenindu-i a crede. Posterele pe care le atârnase Ginny arătau grozav, lămpile erau aprinse, iar pe pat erau lenjerie curată, o pătură şi o cuvertură, special pentru el. Atunci, se întoarse ca să se uite la ea.

– De ce-ai făcut asta pentru mine? întrebă el, realizând dintr-odată cât de multe făcuse ea. Totul părea altfel decât la magazinul de mobilă. Apartamentul căpătase o atmosferă primitoare, iar, pentru moment, el locuia acolo cu ea.

– Pentru că meriţi, Blue, spuse ea încet, mângâindu-l pe umăr, aşa cum făcuse el ca să o liniştească în urmă cu o zi. Meriţi o viaţă minunată

El îi schimbase viaţa în bine, iar acum şi ea avea un cămin, nu doar un apartament înţesat cu mobilier urât şi nepotrivit, unde poposea între misiuni. Îi luase trei ani ca să deschidă cutiile pline cu lucruri familiare. Blue îi dăduse puterea să o facă şi o inspirase. Încă era dureros să vadă o parte din ele, dar fotografiile pe care le scosese nu o făceau să se simtă copleşită. Era pregătită să trăiască din nou cu ele.

Pregătiră amândoi cina în seara aceea, iar ea puse sfeşnice pe masă şi aprinse lumânările. Apoi, îi arătă lui Blue cererea pentru LaGuardia Arts. El aruncă o privire iritată pe ea.

– Nu cred că aş putea să intru, spuse el, privind dezamăgit şi răsfoind paginile.

– De ce nu-i laşi pe ei să decidă? spuse ea calm. Se interesase din nou la liceu, în după-amiaza aceea, iar ei erau dispuşi să îi accepte înscrierea şi să susţină o audiţie cu mult peste termenul-limită. Era o oportunitate extraordinară. Ea nu îl forţă şi nici nu dorea să-l sperie.

După cină, Blue se apucă de temele pe care le avea de făcut. Ea îl lăsă singur în timp ce spălă vasele şi se gândi cât de radical i se schimbase viaţa de când apăruse acel băiat. Aruncă o privire în sufragerie în timp ce îşi ştergea mâinile, şi îl văzu stând la masă, cu capul plecat peste cărţi. Noua mobilă arăta perfect în încăpere. Îi dădea un sentiment de confort; în timpul acesta, el privi în sus şi zâmbi spre ea.

– La ce te uiţi? o întrebă el, sfios.

– Locul arată frumos, nu-i aşa?

Era grozav să aibă pe cineva cu care să schimbe o vorbă şi să împartă lucrurile, cu care să facă proiecte. Vieţile lor se intersectaseră la momentul potrivit, pentru amândoi. Ea nu se mai gândise nici măcar o dată să se arunce în râu din acea noapte îngrozitoare, dinainte de Ajunul Crăciunului, iar acum avea apartamentul decorat cu obiecte familiare şi un puşti care avea nevoie de ea, şi, mai mult decât orice, avea nevoie de o şansă în viaţă şi de un dram de noroc. Tot ce putea face era să spere că ea era şansa lui. Doar gândindu-se la asta făcea ca viaţa ei să merite trăită.

Puse prosopul de bucătărie înapoi pe poliţă şi stinse lumina. Blue se întoarse la temele sale. În acea noapte, el dormi pentru prima dată în propriul său pat şi în propriul dormitor. Ea tocmai se pregătea de culcare, când el bătu în perete, iar ea se întrebă dacă se întâmplase ceva. Când sări din pat, îl auzi strigând:

– Îţi mulţumesc, Ginny!

Ea zâmbi şi se lăsă din nou pe spate.

– Cu plăcere. Somn uşor! strigă ea, şi se strecură în pat zâmbind.

Capitolul 8

Lui Ginny îi luă ceva timp pentru a obține vechile foi matricole și recomandările necesare, dar, într-un final, ea și Blue reușiră să completeze dosarul pentru înscrierea din toamnă la liceul LaGuardia Arts cu un eseu despre însemnătatea acestui proiect pentru el. A doua zi, Ginny se duse ea însăși să depună cererea la biroul de admitere. Blue avea audiția programată pentru săptămâna următoare. Avea emoții. Ea făcea tot ce îi stătea în putință pentru a-l liniști și îi promise că avea să îl însoțească. Îl sună apoi pe directorul-adjunct de la școala pe care o frecventa, își prezentă scuzele în numele băiatului și îi explică situația de acasă. Îi spuse despre cererea de înscriere depusă la liceul LaGuartia Arts și practic îl imploră să facă tot ce putea pentru a-l ajuta pe Blue să fie acceptat. El recunoscu faptul că ar fi un efort considerabil, având în vedere absenteismul lui Blue de la ore, dar nu negă faptul că notele sale erau bune și că avea potențial, așa că scrise o recomandare pentru el.

Blue și Ginny discutau despre asta mergând pe stradă, iar ea îl întrebă ce referate mai avea de predat. Se erijase deodată în mama substitut a unui adolescent, cu tot ceea ce implica acest rol, deși era o datorie cu jumătate de normă pentru ea, din moment ce era plecată trei luni din patru și îl cunoștea doar de patru luni și jumătate, dar era încă un proces de învățare pentru amândoi.

Trecură pe lângă o biserică, iar ea se opri, așa cum făcuse de multe ori. Îi plăcea să aprindă lumânări pentru Chris și Mike. Blue

o aşteptă răbdător afară. Nu ar fi pus piciorul în biserică. Iar, de data asta, când ea ieşi, el păru deranjat.

– De ce faci asta? Înseamnă doar că dai bani preoţilor, iar ei sunt nişte mincinoşi şi escroci. Nu au nevoie de bani, vorbi el pe un ton aspru.

– Mă face să mă simt bine, spuse ea simplu. Eu nu mă rog la preoţi. Simt o alinare când aprind lumânări. Fac asta încă de când eram copil. El nu făcu nici un comentariu restul drumului, iar ea îşi luă inima-n dinţi şi îl întrebă despre motivul pentru care disprețuia preoţii, şi bisericile, şi toate simbolurile religioase. Mânia lui faţă de toate acestea era evidentă. Ea ştia că mama lui cântase într-un cor, aşa încât religia nu îi era complet străină. De ce urăşti preoţii atât de mult, Blue?

– Pur şi simplu. Sunt oameni răi. Ei fac pe toată lumea să creadă că sunt buni, dar nu sunt.

– La cine te referi? O făcuse curioasă îndârjirea lui pe acest subiect. Ştii vreun preot rău de când erai copil?

Se întrebă dacă asta avea cumva legătură cu moartea mamei lui.

– Mda, părintele Teddy, răspunse el, cu o privire furioasă, care o surprinse. El este preot la biserica unde merge mătuşa mea. Obişnuia să se joace cu mine în subsol.

Ginny aproape că leşină când auzi asta, dar încercă să nu pară panicată sau impresionată.

– Cum adică „se juca cu tine"? întrebă ea, pe un ton cât mai firesc, dar deodată i se aprinse în minte un semnal de alarmă.

Nu se îndoia că băiatul avea încredere în ea de vreme ce adusese asta în discuţie.

– Mă săruta, spuse Blue, uitându-se direct la ea cu ochii aceia albaştri pătrunzători care îi pătrunseră direct în suflet. Mă obliga să-l sărut şi eu. Spunea că lui Dumnezeu i-ar plăcea şi ar fi dorit să o fac.

– Câţi ani aveai?

– Nu ştiu. S-a întâmplat după ce a murit mama, cred că nouă sau zece ani. El mă lăsa să cânt la pianul de la subsol, pe care îl ţinea pentru adunările bisericeşti, dar spunea că va avea probleme dacă spuneam cuiva că intram acolo, aşa că trebuia să ţin asta secret.

Nu puteam spune numănui că mă lăsa să merg acolo. Câteodată, cântam toată după-amiaza – atunci mă obliga să-l sărut. Probabil că făceam aproape orice ca să cânt la pianul ăla. Uneori se aşeza pe scăunel lângă mine, şi odată m-a sărutat pe gât, apoi... ştii tu... făcea lucruri... eu nu voiam să fac nimic, dar el spunea că nu mai puteam veni, dacă nu îl lăsam.

Ginny simţea că îi îngheaţă mintea auzind toate acestea. Imaginea scenei descrise de el îi creă o senzaţie de rău. Ar fi vrut să îi adreseze o întrebare esenţială, dar nu ştia cum să o formuleze, în aşa fel încât să nu-l facă să se simtă ruşinat.

– Te-a... ai făcut-o cu el? întrebă ea, încercând să arate cât se poate de blândă, fără a-i da impresia că îl judecă, deşi simţea cum clocoteşte de furie faţă de preotul care îi făcuse aşa ceva, abuzând de un copil.

Blue clătină din cap.

– Nu, n-am făcut-o. Cred că el ar fi vrut, dar am încetat să mai merg acolo înainte ca el să poată face ceva. Doar mă atingea, de mai multe ori... ştii tu... acolo... şi îmi dădea jos pantalonii în timp ce cântam. El spunea că nu dorea să o facă, dar cântam atât de bine, încât îl ispiteam. Spunea că era vina mea şi că aş fi avut o mulţime de necazuri dacă spuneam cuiva, pentru că ispiteam un preot în acel mod. Îmi spunea chiar că aş fi putut ajunge la închisoare, la fel ca tatăl meu. Mă speriase. Eu nu voiam să îl ispitesc sau să am probleme cu Dumnezeu, sau să merg la închisoare, aşa că am încetat să mai merg să cânt la pian. El îmi şoptea după slujbă şi îmi cerea să mă întorc, dar nu am mai făcut-o niciodată. Obişnuia să o viziteze pe mătuşa mea duminica, după slujbă. Ea îl credea cel mai bun om de pe pământ, şi spunea că e un sfânt.

– I-ai spus vreodată ce ţi-a făcut?

– Am încercat o dată... I-am spus că mă sărutase, iar ea a spus că sunt un mincinos şi că o să ajung în iad pentru că spuneam lucruri urâte despre părintele Teddy. Având de ales între iad şi închisoare, nu i-am mai spus nimic. Oricum, nu m-ar fi crezut. Nu am mai spus nimănui în afară de tine.

Era conştient de încrederea pe care i-o acorda ea, şi se simţise în largul lui să împărtăşească acel secret pe care îl ţinuse patru ani.

– Știi că ceea ce a făcut el a fost greșit, nu-i așa, Blue? Știi că el greșea și că tu nu erai cu nimic vinovat. Nu l-ai „ispitit". El este un om foarte bolnav, care încerca să te învinovățească pe tine pentru ceea ce făcea el.

– Da, știu, spuse Blue, cu acel aer copilăresc, privind-o adânc în ochi. De asta ți-am spus că preoții sunt mincinoși și escroci. Cred că mă lăsa să cânt la pian doar ca să poată face acel lucru.

Putea fi sigur de asta, Ginny știa. Fusese un mod oribil de a seduce un copil nevinovat, și o încălcare totală a rolului său de încredere în viața băiatului. Era îngrozitor. Ea era recunoscătoare că nu îl violase. Ar fi putut-o face cu ușurință în subsolul bisericii, când nu se afla nimeni în preajmă. Se gândea că, poate, alți băieți din parohie nu fuseseră atât de norocoși. Slavă Domnului că tactica aceea cu pianul nu fusese suficientă ca Blue să-i permită preotului să-l abuzeze și mai mult. Și spera, de dragul lui Blue, ca acest lucru să fie adevărat.

– Este o persoană îngrozitoare, Blue. Oamenii merg la închisoare pentru astfel de lucruri.

– Nu, nu l-ar trimite niciodată la închisoare pe părintele Teddy. Toată lumea îl iubește, inclusiv Charlene. Întotdeauna ieșeam din casă când apărea la noi, duminica. Nu voiam să fiu în preajma lui. Îi spuneam lui Charlene că sunt bolnav de fiecare dată când se ducea la biserică. După un timp, nu mai insista și mă lăsa să stau acasă. Nu am mai fost niciodată la biserică și nici nu voi mai merge. Este un boșorog scârbos.

Amintirea despre el îl făcu să se înfioare.

– Îmi pare rău, Blue. Apoi adăugă: nu este bine că nu știe nimeni. Dacă face și altora aceste lucruri?

– Probabil că a făcut-o. Și Jimmy Ewald spunea că îl urăște. Nu l-am întrebat niciodată de ce, dar aș putea ghici. El avea doisprezece ani și era țârcovnic, iar mama lui îl iubea pe părintele Teddy. Toată lumea îl iubea. Ea obișnuia să-i facă prăjituri. Iar Charlene îi dădea mereu bani, chiar dacă avea nevoie pentru copiii ei. E un om rău.

După toate lucrurile pe care tocmai i le spusese, calificarea aceasta i se părea modestă.

Ginny fusese tăcută pe drumul către casă, gândindu-se la ceea ce îi spusese el. Ea nu dorea să-l supere şi mai tare, întrebându-l mai multe, sau să-l facă să se simtă stânjenit pentru că îi mărturisise. Dar era tulburată profund gândindu-se la el, un copil de nouă-zece ani, molestat de un preot. Era un lucru despre care citea în ziare, dar nu se gândise niciodată că i s-ar putea întâmpla cuiva cunoscut. Blue fusese vulnerabil, mama lui murise, tatăl său se afla în închisoare, iar mătuşa lui era complet vrăjită de preotul pervers. Nu era de mirare că Blue refuza se meargă la biserică. Şi era adânc impresionată că i se destăinuise. Ea dorea să facă ceva în legătură cu asta, dar nu avea nici o idee de unde să înceapă sau dacă era bine să acţioneze în acest sens. Nu putea decât să spere că el îi spusese întreaga poveste şi că preotul respectiv nu îi făcuse şi mai mult rău. Gândul la acea posibilitate îi provocă o senzaţie de greaţă. Spera cu adevărat să nu se fi întâmplat. Ceea ce îi spusese el era destul de rău şi îl putea afecta psihic pentru totdeauna. Bietul copil trecuse prin atât de multe. Iar încrederea lui în ea părea acum un dar şi mai mare.

Ginny pregăti cina, iar Blue lucra în sfârşit la unul dintre referatele pe care nu le predase, despre impactul publicităţii asupra copiilor care se uită la televizor, pentru ora de ştiinţe sociale; în acest timp, Ginny se prefăcea absorbită de lectura unei cărţi, dar nu se putea gândi decât la ceea ce îi împărtăşise el, în acea după-amiază, despre „părintele Teddy". O măcina gândul că Blue se aflase într-un subsol de biserică, cântând la pian, cu mâna preotului în pantalonii lui, învinuindu-l că îl „ispitise" şi ameninţându-l cu închisoarea.

Abia reuşi să adoarmă în noaptea aceea, căci gândurile la cele povestite de Blue nu-i dădeau pace. Băiatul nu pomenise nimic despre asta cu o seară în urmă, iar ea se întreba dacă şi el era chinuit de gânduri sau de coşmaruri. Furia mocnea în el, dar vorbise calm despre asta.

În dimineaţa următoare, după ce plecă Blue la şcoală, Ginny stătea la fereastra apartamentului, pierdută în gânduri. Dorea să îl sune pe Kevin Callaghan, doar să vorbească cu el despre asta. Tipul era un vechi prieten de când lucrase în presă – se cunoşteau de ani de zile şi fuseseră foarte apropiaţi. Dar, aşa cum procedase cu toată lumea, rupsese legătura cu el de când Mark şi Chris muriseră şi se

mutase la New York. Dorise să rupă orice legătură cu trecutul său, şi nu mai vorbiseră de mai bine de trei ani. Dar acum dorea foarte mult să-l sune. El era cel mai bun reporter de investigaţii din domeniu. El ştia sigur ce să facă, cum gestionaseră alţii probleme de genul acesta şi care erau procedurile. Plus că ar şti eventualele efecte negative asupra lui Blue. Ea se temea să nu-i facă vreun rău, dar nedreptatea strigătoare la cer a acelui lucru, de a exploata un copil în felul acela, îi stârnise dorinţa de a-l căuta pe preot în numele lui Blue. Nu ştia dacă era corect să acţioneze astfel. Până nu afla mai multe, nu voia să-i spună nimic lui Blue.

Aşteptă până la prânz, ora New Yorkului, când ştia că Kevin se afla în biroul său din L.A., la nouă dimineaţa, asta dacă nu era plecat în căutarea vreunei ştiri de senzaţie. Chestiunile penale erau specialitatea lui, iar ea avea sentimentul că el era la curent cu privire la chestiuni de genul acesta, despre preoţi care molestau copii. Să vorbească cu el ar fi fost emoţionant pentru ea, având în vedere că fusese foarte bun prieten cu Mark. Mâna ei tremura când el răspunse la telefonul mobil, auzindu-i vocea familiară.

– Kev? Sunt Ginny, spuse cu vocea răguşită de emoţie, întâmpinată cu o pauză lungă.

– Care Ginny?

El nu-i recunoscuse vocea, iar ultimul lucru la care se aştepta, după toată acea perioadă, era să o audă pe ea.

– Ginny Carter. Frumos din partea ta să uiţi, îl tachină ea, iar el scoase un strigăt imediat ce îşi dădu seama cine era.

– Frumos din partea ta să nu mă suni timp de trei ani, sau să nu-mi răspunzi la apeluri, la e-mailuri sau la mesaje!

El încercase să ia legătura cu ea timp de aproape un an, iar în cele din urmă renunţase. O contactase pe sora ei ca să se intereseze despre ea, iar Becky îi spusese că se retrăsese, nu vorbea cu nimeni, întrerupsese legăturile cu toată lumea şi lucra pentru asociaţia SOS/HR, plecând în misiuni în locuri teribile din întreaga lume, încercând să se sinucidă, sau cel puţin aşa vedea ea lucrurile. Lui îi părea rău să audă asta, deşi îi admira munca. Îi scrisese o serie de e-mailuri, în special cu privire la prima comemorare, iar ea nu răspunsese la nici un mesaj trimis de el, aşa că nu îi mai scrisese

niciodată. Își dăduse seama că, dacă ar dori vreodată să vorbească cu el, avea să îl caute ea. Dar încetase să mai spere cu ani în urmă. Și acum, dintr-odată, iată că apăruse.

– Îmi pare rău, spuse Ginny cu regret în glas. Se emoționase doar auzindu-i vocea din nou – era ca și cum ajunsese la Mark, deoarece fuseseră atât de apropiați. Acesta era motivul pentru care nu îi răspunsese niciodată – pur și simplu durea prea tare. Dar, în acest caz, era diferit. Făcea asta pentru Blue. Am încercat să uit cine sunt în ultimii trei ani. Mi-a mers bine până acum, spuse ea cu sinceritate.

Nu mai era soție sau mamă, iar, după părerea ei, nu mai avea o identitate în afara acestor roluri. Era doar o militantă pentru drepturile omului, trimisă de la o misiune la alta în cele mai îndepărtate locuri din lume, se simțea ca o fantomă a celei care fusese.

– Mare păcat, spuse el cu părere de rău. Ai fost mereu atât de drăguță. Pun pariu că încă mai ești.

– Nu mai e la fel, Kev, spuse ea cu emoție în glas. Totul e diferit, dar asta e.

Ea făcuse cel mai bun lucru din asta și îi ajutase pe alții. El era unul dintre puținii oameni care, credea ea, că avea să înțeleagă, spre deosebire de sora ei, pentru care era un mister, și probabil că așa fusese întotdeauna. Începuse să creadă acest lucru.

– Cum te descurci? întrebă el cu blândețe. Te-aș ruga să intri să te văd pe Skype, dar probabil că aș plânge. Și tu mi-ai lipsit. Nu mai e ca pe vremuri, când eram toți trei împreună. El avusese câteva relații și locuise cu mai multe femei, dar nu fusese niciodată căsătorit. Iar ea își dădu seama că împlinise patruzeci și patru de ani.

– Sunt bine, răspunse ea. Încă nu te-ai căsătorit?

– Nu, cred că am pierdut trenul ăsta. Sunt foarte liniștit așa cum sunt. Fetele par să fie din ce în ce mai tinere, totuși. Ultima avea douăzeci și doi de ani, o fată care prezenta vremea la alt canal, proaspătă absolventă a UCS[1]. Este puțin jenant, dar mă distrez prea bine ca să renunț. Era un bărbat foarte frumos, iar femeile nu puteau să-i reziste. Ginny și Mark obișnuiau să-l tachineze cu acest lucru. Așadar, ce te-a făcut să apari așa, din senin? întrebă el în cele din

[1] Universitatea Campus Suffolk din Anglia, Marea Britanie

urmă. Doar ca să mă saluți? El o cunoștea prea bine, și bănuia că îl sunase cu un motiv. Ginny fusese mereu un profesionist desăvârșit, concentrată pe munca ei, chiar și atunci când se distrau.

– Mă confrunt cu o situație interesantă, recunoscu ea. Am un copil adoptat neoficial – bine, nu e chiar așa. Drumurile ni s-au intersectat în urmă cu câteva luni și cred că se poate spune că sunt mentorul lui. Este un copil fără adăpost, un orfan. Are treisprezece ani. Locuiește cu mine acum, și a mai stat aici acum câteva luni. Sora mea crede că sunt nebună, dar este un copil minunat, un băiat deștept. Încerc să-l călăuzesc pe drumul cel bun, să intre la liceu. Nu stau în oraș foarte mult, sunt pe drumuri cu asociația SOS/HR timp de trei sau patru luni și mă întorc la New York pentru o lună, până când mi se repartizează altă misiune și trebuie să plec din nou. Încerc să fac tot ce pot pentru el cât timp mă aflu aici. Este un copil foarte, foarte bun.

Kevin o ascultă, interesat de ceea ce spunea. Pe de-o parte, nu și-o putea imagina având grijă de un adolescent fără adăpost, dar pe de altă parte, se întreba dacă, având pe cineva în grijă, ar fi putut-o ajuta să depășească propria situație. Fusese o soție și o mamă minunată, iar totul se năruise.

– Ieri stăteam de vorbă și mi-a povestit o situație care m-a năucit. Citim peste tot despre asta în ultimii ani. Nu este un subiect nou, dar e vorba de un copil de care chiar îmi pasă. A fost molestat de un preot pe când avea nouă ani. E exact ca în filme, doar că mai rău, pentru că este real. Un subsol întunecat, preotul îl ademenește la biserică, lăsându-l să cânte la pian, spunându-i că trebuie să păstreze secretul, că altfel preotul ar avea probleme. Se așeza lângă băiat la pian, îl săruta, îi dădea pantalonii jos, apoi îl acuza că îl „ispitea", așa că trebuia să fie vina băiatului pentru ceea ce se întâmpla, și îl amenința cu închisoarea dacă spunea cuiva. Asta avea un impact puternic asupra copilului din moment ce tatăl lui se afla în închisoare la vremea aceea, iar mama lui murise deja. Iar mătușa lui îl consideră un sfânt pe acest preot. Copilul a încercat să-i spună, dar ea nici nu a vrut să audă.

Era povestea tipică pe care o auzeau cu toții la știri, așa cum știau amândoi.

– Doamne, îi urăsc pe tipii ăştia! spuse Kevin pe un ton iritat. Pentru mine, este chiar mai rău, pentru că sunt catolic şi cunosc o mulţime de preoţi grozavi. Cei care fac astfel de lucruri sunt o ruşine pentru biserică. Mi-e silă de ei, pentru că strică imaginea întregii biserici. Ar trebui să fie excluşi din preoţie şi aruncaţi cu toţii în închisoare, nu protejaţi. Dar numeroase cazuri de felul acesta apăruseră la ştiri, iar faptele preoţilor fuseseră muşamalizate de superiori şi de bisericile individuale. Instinctul îi spusese că persoana potrivită pe care să o sune era Kevin, iar acum avea un motiv să vorbească şi să ia din nou legătura cu el. Băiatul a fost violat? întrebă Kevin interesat de poveste, dar şi bucuros să vorbească cu ea.

– Nu cred. Blue spune că nu, dar cine ştie? Se poate să fi reprimat acea amintire. Era foarte mic.

– Ar trebui să-l duci la un psihiatru şi să vezi ce părere are. Ar putea să iasă ceva la suprafaţă prin hipnoză. Cu puţin noroc, poate că n-a fost mai mult de un sărut şi o mână băgată în pantaloni. Este o violare crasă a încrederii, ca să nu mai vorbim de infracţiuni împotriva copilului şi abuz sexual.

Kevin avea aceeaşi reacţie violentă ca a ei, şi simţea o uşurare să vorbească cu el despre asta. Era ca o confirmare pentru tot ceea ce simţise.

– Nu ştiu ce să fac, Kev, sau de unde să încep. Cu cine să vorbesc? Unde să mă duc? Sau mai bine renunţ? Dacă depunem o plângere împotriva preotului va fi mai rău pentru Blue, sau este mai bine să pedepsim pedofilul? M-am gândit la asta toată noaptea.

– Să înţeleg că Blue e numele copilului?

– Da, are nişte ochi albaştri minunaţi.

– La fel ca tine, spuse el cu blândeţe. El o plăcuse întotdeauna foarte mult, dar nu ar fi făcut niciodată vreun gest în acest sens – era soţia celui mai bun prieten al lui. Acum nu mai era, dar simţea că ea ridicase o barieră. Să înceapă să-i facă avansuri, chiar şi după trei ani, tot ar fi fost lipsă de respect pentru Mark. Să-ţi spun drept, nu ştiu care este procedura, recunoscu el. Am auzit vorbindu-se despre asta, cum face toată lumea, dar nu ştiu mai mult. Ce-ai spune dacă m-aş interesa? În plus, voi avea motiv să vorbesc cu tine din nou, spuse el cu afecţiune în glas, iar ea zâmbi.

– Nu mă voi mai ascunde de tine, spuse ea încet. Sunt mai bine acum. Cu toate că mă voi întoarce din nou pe teren peste câteva săptămâni. Tocmai ce m-am întors din Afghanistan.

– La naiba! Sper că nu în preajma acelui militant al drepturilor omului care a fost ucis de lunetist acum câteva săptămâni.

– Călăream împreună cu el în munți. Calul lui era lipit de al meu când a fost împușcat. Munceam în aceeași tabără.

– Ginny, asta-i o treabă serioasă. Nu-ți risca viața în felul ăsta.

Îl alertaseră spusele ei, iar el știa cât de disperat ar fi fost Mark să și-o imagineze într-o situație ca cea pe care i-o descrisese.

– Ce altceva am de făcut? spuse ea cu sinceritate. Cel puțin, asta dă vieții mele un scop și un sens, și sunt utilă cuiva.

– Se pare că faci multe pentru acest copil al străzii. Și nu îl vei mai putea ajuta dacă vei fi ucisă.

– Același lucru spune și el. Dar îmi place ceea ce fac.

Kevin cunoștea natura umană și avea senzația neplăcută că ea își riscase viața în mod intenționat, poate chiar într-un gest suicidal, încă de la moartea soțului și a copilului său; știa că asta era și părerea surorii sale. Nu era un lucru neobișnuit, dar, uneori această atitudine ducea la consecințe dramatice.

– Vorbim mai târziu despre asta, spuse Kevin. Vreau să verific chestia cu preotul pentru tine. Știi cumva dacă se află la aceeași parohie?

– Am fost atât de impresionată de poveste, că nu m-am gândit să întreb. Aș putea să verific sau să-l întreb pe Blue. S-ar putea să nu știe. Nu s-a mai dus la biserică de atunci.

– Doar de curiozitate, ce-ar fi să afli dacă tipul e încă acolo sau dacă s-a mutat? Poate că au existat plângeri împotriva lui. E bine de știut.

– Blue spune că mai este un băiat care îl urăște, și crede că i-a făcut același lucru și lui. Băiatul era puțin mai mare, avea doisprezece ani.

– Păstrează toate aceste informații și lasă-mă să aflu care este procedura pentru raportarea unor astfel de situații. Apoi, puștiul tău trebuie să fie dispus să facă asta. Multe victime preferă să păstreze tăcerea pentru totdeauna și să nu depună plângere. Așa scapă tipii

ăştia. Tuturor victimelor le e frică să vorbească. Sau cel puţin unora – nu chiar tuturor, slavă Domnului. O să te sun după ce aflu ceva. Verifică unde se află preotul.

– Aşa voi face, promise ea. Şi Kev, îţi mulţumesc. Chiar îţi mulţumesc. Mă bucur că te-am auzit.

– Nu te mai las să dispari din nou, o avertiză el, chiar dacă fugi în Afghanistan. Deşi mi-aş dori să nu mai pleci acolo. Trebuie să existe ceva la fel de util pe care să-l poţi face aici, nu în cealaltă parte a globului, unde rişti să fii ucisă.

– Chiar nu există. Acolo au foarte mare nevoie de noi.

– Nu mi te-am imaginat niciodată în ipostaza Maicii Tereza. Erai fermecătoare pe sticlă. Ea şi Mark fuseseră într-adevăr cuplul de aur al canalului de ştiri, iar acum ea pleca în misiuni în Afghanistan. Pur şi simplu el nu şi-o închipuia făcând asta, dar părea foarte implicată, ceea ce îl îngrijora. Avea de gând să îi ceară să renunţe, dacă putea. Dar ştia cât era de încăpăţânată şi se îndoia că avea să aibă sorţi de izbândă. Ea vorbea de parcă se afla într-o misiune sfântă, la fel şi cu băiatul. O admira pentru ceea ce făcea pentru el, şi credea că proceda corect să verifice cele întâmplate. Băiatul merita să fie răzbunat, şi făptaşul, pedepsit aspru cu închisoarea. Te sun de îndată ce aflu ceva. Ai grijă, şi fii cuminte până atunci.

– Aşa voi face. Îţi promit.

Se simţea mai bine după ce închise telefonul. El se dovedise persoana potrivită pe care să o sune.

Nu îi pomeni nimic despre asta lui Blue în seara aceea. Nu voia să-i spună până când nu avea informaţii concrete. Avea nevoie doar de numele de familie al părintelui Teddy şi să ştie dacă mai slujea acolo, dar se gândi că putea face rost de aceste informaţii chiar de la parohie, cu puţină tenacitate. Voia să-l vadă cu ochii ei.

În noaptea aceea se duse la culcare cu acel gând, când sună telefonul. Era Becky. Ciudat lucru că sunase atât de târziu, deoarece era ora cinei în California, iar ea era întotdeauna ocupată cu soţul şi copiii ei.

– S-a întâmplat ceva?

– Tata a căzut astăzi şi şi-a rupt mâna, spuse ea, părând tulburată. A dispărut din nou în afara casei. Cred că medicamentele nu-şi mai

fac efectul. Noi l-am dus la spital, şi habar n-avea cine eram. Nici acum nu ştie. S-ar putea să fie mai bine dimineaţă, dar, Ginny, trebuie să vii. Tata chiar nu mai rezistă, e din ce în ce mai rău. Dacă nu vii acum şi aştepţi până te întorci data viitoare, cred că nici nu-l vei mai găsi în viaţă până atunci. Sau, cel puţin, creierul lui nu va mai funcţiona deloc. Chiar dacă nu te recunoaşte acum, cel puţin este lucid o parte din timp.

Becky părea la capătul puterilor, iar Ginny regreta amarnic situaţia prin care trecea.

Sora ei părea speriată la celălalt capăt al firului.

– Te vezi cu cineva?

Ginny nu-i spusese nici un cuvânt despre asta.

– Da, dar nu e ceea ce crezi. Blue locuieşte din nou cu mine. Încerc să-l bag la un liceu foarte special. De fapt, audiţia şi interviul sunt săptămâna viitoare, aşa că aş putea veni în weekend.

– O, Doamne, nu din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i în capul tău? Ultimul lucru de care ai nevoie este un adolescent fără adăpost la tine în apartament, sau în viaţa ta.

– Se descurcă foarte bine.

– L-ai adoptat?

Pur şi simplu nu putea înţelege de ce făcea Ginny asta. Parcă îşi pierduse minţile.

– Nu, doar am grijă de el. Dar locuieşte cu mine cât sunt în oraş.

Tot ce îi descria sora ei era atât de străin pentru Becky, ba chiar lipsit de sens. Nimic din ceea ce făcea Ginny nu avea noimă pentru ea. Dar Becky era prea obosită să se gândească la asta. Trebuia să aibă grijă de tatăl lor. Cel puţin Ginny acceptase să vină în L.A. O aştepta de mult şi era bucuroasă că reuşise să o convingă în cele din urmă.

– Nu vreau să venim pe capul tău, spuse Ginny cu respect, mai ales că suntem doi. Vom sta la un hotel.

– Avem o cameră de oaspeţi în plus, iar băiatul poate dormi în camera lui Charlie, dacă se comportă frumos.

Vorbea despre el ca şi cum ar fi vreun sălbatic. Ginny încercă să nu reacţioneze.

– Este foarte politicos. Cred că o să-ţi placă de el. Cel puţin aşa spera, dar oricum nu intenţionau să stea prea mult acolo. Se gândea să ia un zbor vineri seară, după şcoală, şi să se întoarcă duminică cu un zbor de noapte, pentru ca Blue să meargă la şcoală luni dimineaţă. Avea să fie o călătorie scurtă. O să-ţi trimit un e-mail cu numărul zborului nostru, îi spuse lui Becky, iar câteva minute mai târziu închiseră.

Ginny se mai gândi după aceea cât de tulburătoare avea să fie revederea cu tatăl său aflat în starea aceea. Şi avea să fie prima dată când îi vedea pe Becky şi pe cei din familia ei după trei ani şi jumătate. Avea emoţii. Spera că totul avea să decurgă bine.

Îi dădu vestea lui Blue dimineaţă, iar el fu încântat să meargă în California. Îi spuse şi motivul pentru care se duceau acolo, deoarece tatăl ei era bolnav şi bătrân, dar el spuse că e nerăbdător să-i cunoască sora şi familia ei. Era foarte optimist, iar ea se molipsi de fericirea lui. După ce plecă el la şcoală, Ginny se gândi să o sune pe mătuşa lui. Din fericire, era acasă şi răspunse la primul apel al telefonului. O anunţă că urma să plece la L.A. şi plănuia să-l ia pe Blue cu ea.

– Vrei să semnezi pentru mine o scrisoare prin care îţi dai acordul? o întrebă Ginny. Este minor şi nu deţin custodia lui. Dacă cineva de la compania aeriană o să-mi ceară vreun document, nu vreau să creadă că îl răpesc.

– Nu este nici o problemă, spuse Charlene binevoitoare.

Stabiliră să se întâlnească în seara aceea tot la spitalul Mt. Sinai, aşa cum făcuseră şi cu actele pentru şcoală. Ginny redactă scrisoarea, şi totul se rezolvă la cantină în două minute.

Apoi, Charlene se uită la ea. Încă nu putea înţelege de ce făcea Ginny acest lucru pentru Blue, dar era foarte drăguţ din partea ei. Bănuia că Ginny era o femeie foarte singură, de era atât de amabilă să-l primească pe Blue în casa şi în viaţa ei.

– Ce face? întrebă Charlene în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– Este foarte bine, spuse Ginny cu un zâmbet încrezător. Va absolvi clasa a opta în iunie.

– Dacă se va ţine de şcoală, adăugă Charlene, cu un aer atotştiutor. Nu avea deloc încredere în dorinţa lui de a urma şcoala.

– O va face, spuse Ginny cu o privire hotărâtă, şi amândouă izbucniră în râs.

Îi stătea pe limbă să o întrebe care era numele de familie al părintelui Teddy, dar nu voia să trezească suspiciuni. În schimb, o întrebă aşa, într-o doară, cum se numea parohia la care mergea, iar Charlene răspunse cu mândrie că era vorba de Sf. Francis. Ca să-şi mascheze interesul pentru acest subiect, Ginny îi spuse că nu îl dusese încă pe Blue la biserică, dar avea de gând să facă asta.

– Nu conta pe el, spuse Charlene, în cunoştinţă de cauză. Urăşte să meargă la biserică. Eu am renunţat în cele din urmă.

Ginny se întrebă dacă femeia îşi mai amintea măcar că Blue îi spusese despre faptul că preotul îl sărutase. Se pare că o considerase o minciună copilărească.

Ginny îi mulţumi din nou pentru semnarea scrisorii. Charlene se întoarse la treabă, iar Ginny luă un taxi către casă, unde îl găsi pe Blue care se ducea la culcare. Îi pregătise deja hainele de călătorie pentru a doua zi. Îi cumpărase încă o pereche de blugi, nişte pantaloni kaki, trei tricouri polo, o geacă subţire, o pereche nouă de tenişi Converse, lenjerie de corp şi şosete noi. Îşi dorea să aibă şansa de a face impresie bună în faţa surorii ei. Sigur, vestimentaţia nu era suficientă, era nevoie de mult mai mult ca să o cucerească pe Becky. Dar Ginny era încrezătoare că Blue avea să se comporte bine şi avea să se descurce cu familia ei din L.A. Era foarte încântat de călătorie, deşi îi părea rău că tatăl ei era bolnav.

– Somn uşor, spuse ea, aplecându-se să-l sărute imediat ce se băgase în pat.

Ea tocmai îi verificase valiza din nou; avea tot ce era necesar, inclusiv pijama.

– Te iubesc, Ginny, spuse el încet în timp ce îl sărută, iar ea îi zâmbi, surprinsă să audă acele cuvinte.

Trecuse atât de mult timp de când îi făcuse cineva acea declaraţie, mai ales un copil.

– Şi eu te iubesc, spuse ea zâmbind, stinse lumina şi se întoarse la ea în cameră, ca să-şi facă şi ea bagajul.

Nu spera decât că totul avea să decurgă bine.

Capitolul 9

Vineri după-amiază, Ginny îl luă pe Blue de la şcoală cu un taxi şi merseră direct la aeroport. Vorbise cu Becky în acea dimineaţă, iar tatăl lor se simţise ceva mai bine în timpul zilei. Ginny avea în poşetă scrisorea semnată de Charlene. Când ajunseră la aeroport, ea verifică bagajele şi intrară. Propuse să treacă de controlul de securitate mai devreme, ca să cumpere nişte reviste pentru zbor.

– Se pot cumpăra din aeroport? întrebă Blue, surprins.

Ea realiză atunci că Blue nu călcase niciodată într-un aeroport şi că nu mai zburase cu avionul. Nu plecase niciodată din New York, şi nu văzuse un aeroport decât în filme sau la televizor.

– Poţi cumpăra tot felul de lucruri, îi zâmbi Ginny, în timp ce stăteau la coadă la punctul de control; îi spuse să-şi scoată monedele din buzunar, cureaua şi pantofii. El îşi puse laptopul într-una din cutiile de plastic, aşa cum procedase şi Ginny, şi luă încă o cutie pentru poşeta şi pantofii ei. Apoi trecură dincolo şi îşi recuperară lucrurile. Blue era fascinat de procedura de control şi urmărea totul cu atenţie. Se simţea ca într-o aventură. Ei îi părea rău că nu aveau mai mult timp. I-ar fi plăcut să-i arate oraşul L.A. Era puţin emoţionată că mergea acolo, din cauza amintirilor pe care le avea, dar încerca să-şi concentreze atenţia asupra lui Blue.

Dădură o raită prin librărie, de unde ea îşi cumpără o carte pentru călătorie şi nişte reviste pentru el. Îşi cumpărară gume de mestecat şi bomboane şi se opriră la un magazin de suveniruri. Lui îi era foame după şcoală, aşa că luară un hot dog, pe care îl mâncă

înainte să urce în avion. Ginny nu făcuse niciodată atât de multe lucruri într-un aeroport, pe drumul spre îmbarcare. De obicei, mergea direct către punctul de control, apoi urca în avion, dar acum el era curios să vadă tot. Era nespus de încântat atunci când se îmbarcară şi îşi ocupară locurile. Ea îi oferi locul de la geam, ca să poată vedea împrejurimile. După ce îşi puseră bagajele de mână în compartimentul de deasupra şi se aşezară, el se întoarse spre ea emoţionat.

– Nu se va prăbuşi, nu-i aşa? întrebă el cu nerăbdare.

– N-ar trebui, spuse ea zâmbind. Gândeşte-te la toate avioanele care decolează şi aterizează chiar în acest moment şi la cele care se află în aer, peste tot în lume. Mii şi mii de avioane. Când ai auzit ultima oară că s-a prăbuşit vreunul? îl întrebă ea.

– Nu-mi amintesc.

– Exact. Aşadar, cred că vom fi în siguranţă.

Parcă se mai liniştise. Ea îi spuse să-şi fixeze centura de siguranţă, iar el fu încântat să audă că li se ofereau un film şi mâncare.

– Pot să comand orice vreau? întrebă el.

– O să ai câteva opţiuni la alegere, dar trebuie să aştepţi până ajungem să mănânci hamburger şi cartofi prăjiţi.

Ginny constata cu emoţie cât de nou era totul pentru el; se arătă entuziasmat când decolară, şi nu se sperie când aeronava de mari dimensiuni se ridică de la sol. Apoi, se uită pe geam o perioadă şi citi o revistă. Când i se oferi, luă micul ecran video şi selectă filmul pe care voia să-l vadă. Ginny făcu acelaşi lucru şi îşi puseră amândoi căştile în urechi. Apoi îşi alese de mâncare, când primi meniul. Mâncă în timp ce se uită la film, iar după aceea adormi, iar ea îl înveli cu o pătură. Nimeni nu îi ceruse scrisoarea, nici nu o întrebase de ce călătorea împreună cu el, nici măcar dacă erau rude.

Îl trezi înainte de a ateriza la L.A., ca să poată vedea oraşul de sus. Blue era fascinat să vadă toate luminile şi piscinele de sub ei, iar când avionul atinse solul, se zgudui de două ori, apoi rulă pe pistă până la terminal. Blue tocmai încheiase primul zbor. Ea zâmbi la el. Aproape că uitase de ce se aflau acolo: ca să îl vadă pe tatăl său, probabil pentru ultima dată. Simţea deja că ajunsese acasă, chiar

dacă petrecuse atât de mult timp departe. Realiza acum că L.A.-ul avea să fie întotdeauna „acasă" pentru ea.

– Bine-ai venit la Los Angeles! spuse ea în timp ce se alăturau mulțimii care aștepta pe culoar să coboare din avion.

Un minut mai târziu, se aflau în terminal și se îndreptau să ridice bagajele. Îi spusese surorii sale că avea să închirieze o mașină de la aeroport, ca să nu trebuiască să vină să-i ia. În timp ce aștepta la biroul de închirieri, spera ca Becky și familia ei să fie drăguți cu Blue. Nu dorea ca el să treacă prin momente neplăcute sau să nu se simtă în largul lui alături de copiii surorii sale. Experiența sa de viață fusese diferită de a lor în toate privințele. Ei reprezentau modelul tipic de familie americană, constând dintr-o mamă, un tată, trei copii, o casă, o piscină și două mașini. Nu li se întâmplase nimic neplăcut vreodată. Copiii lor se descurcau bine la școală, iar Charlie, cel mai mare, tocmai fusese admis la Universitatea din California din Los Angeles. Lizzie, mezina, era de aceeași vârstă cu Blue. Nu-și putea imagina ce ar putea avea în comun copiii surorii ei și Blue, dar spera ca măcar să fie politicoși cu el.

Compania de închirieri de mașini de la aeroport îi dădură o mașină de teren nou-nouță, ceea ce pentru Blue era interesant, și ieșiră în traficul de pe autostradă spre Pasadena. Plecaseră din New York cu avionul de ora cinci, iar cu diferența de fus orar, acum era ora opt în L.A. Oamenii se îndreptau spre case sau ieșeau în oraș pentru cină, fiind vineri seară, sau plecau târziu de la serviciu. Traficul era mai intens ca niciodată, și afară erau 27 de grade. Blue râdea cu gura până la urechi.

– Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine, spuse el, privind-o cu sfială. Am crezut că ai să mă lași la Houston Street în weekend.

Era încântat că nu recursese la această variantă și recunoscător pentru tot ce făcuse ea pentru el.

– M-am gândit că te vei distra aici, chiar dacă eu va trebui să petrec timpul cu tata. Dar el doarme mult, așa că vom putea merge puțin prin împrejurimi, să-ți arăt L.A.-ul, îi spuse Ginny. Mai puțin Beverly Hills.

Nu voia să se apropie de acea zonă sau să revadă strada pe care locuiseră. Nu voia să-şi amintească de viaţa pe care o trăise odinioară acolo şi de care fugise cu trei ani în urmă.

– Ce făceai când locuiai aici? se interesă el. Nu o mai întrebase niciodată despre fosta ei viaţă – ştia că era un subiect sensibil pentru ea. El nu vorbea niciodată despre Mark sau Chris, decât dacă aducea ea vorba despre ei, ceea ce se întâmpla rar; mai făcea câte o remarcă în treacăt cu privire la ceva ce îşi amintea sau la vreo replică spusă de unul dintre ei.

– Eram reporter TV, răspunse ea la întrebare, în timp ce înaintau anevoie în trafic.

– La fel ca la televizor? întrebă el uimit, în timp ce ea încuviinţă. Uau, ai fost vedetă! Erai cea care stătea la pupitru sau cea care stătea în ploaia torenţială cu umbrela întoarsă pe dos, când se întrerupea sunetul?

Ea râse când auzi acea descriere care părea potrivită chiar şi pentru ea.

– Ambele. Câteodată, completam pupitrul alături de Mark. El era cel care se afla permanent acolo. Uneori, transmiteam ştirile în ploaia torenţială. Din fericire, nu plouă prea mult pe aici, îi zâmbi ea.

– Era distractiv?

Ea se gândi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

– Da, de cele mai multe ori. Era distractiv cu Mark. Oamenii se bucurau când mergeam în diverse locuri şi îl recunoşteau.

– Cum se face că nu te mai ocupi cu asta?

Blue se uită la chipul ei.

– N-ar mai fi distractiv, fără el. Nu m-am întors niciodată după... am stat la sora mea o vreme, apoi am plecat şi m-am dus să lucrez pentru asociaţia SOS/HR, călătorind în toată lumea.

– Nu trage nimeni în tine când eşti la TV. Ar trebui să te reapuci de asta într-o zi.

Ea nu răspunse un timp, apoi doar clătină din cap. Toate acele lucruri se sfârşiseră pentru ea, şi aşa voia să rămână. Nu ar fi putut niciodată continua fără Mark – ar fi fost prea greu de suportat; mai ales compătimirea tuturor. Acum, făcea ceva nou în fiecare misiune.

La o oră după ce porniră la drum, o luară pe ieșirea Arroyo Seco Parkway spre Pasadena. Ginny conduse pe străzile străjuite de copaci, cu case frumoase de o parte și de alta, apoi urcă un deal mic și viră spre o alee din fața unei case superbe din piatră, cu o piscină mare în lateral. Uitase cât de mare era casa lor și că li se potrivea foarte bine. Iar un labrador negru lătra vesel în întâmpinarea lor atunci când urcară dealul, în timp ce Blue sorbea din priviri fiecare detaliu.

– E ca-n filme, spuse el, privind cu uimire casa, piscina și câinele.

În timp ce coborau din mașină, Becky ieși să-i întâmpine, iar Ginny fu ușurată să vadă că nu se schimbase. Era îmbrăcată cu un tricou în dungi, în blugi și papuci. Ginny o urmări cum îl cerceta pe Blue și zâmbi calm spre el. Ea nu aproba prezența băiatului în viața lui Ginny, iar acest lucru era evident. Dar el nu părea să-și dea seama, iar Ginny era bucuroasă de asta. Blue era prea ocupat să se integreze în peisaj.

Părul lui Becky era de un blond mai închis decât al surorii sale mai mici și era prins în sus cu o clamă. Nu era machiată, ca întotdeauna. Nu arăta deloc schimbată față de ultima dată când o văzuse Ginny. Fusese mai drăguță în facultate, dar, după ce îl născuse pe Charlie, luase aproape șapte kilograme în greutate și nu se deranjase niciodată să scape de ele. Purta același stil de haine comode și papuci în fiecare zi. O numea uniforma ei; era prea ocupată să aibă grijă de copii, iar acum de tatăl lor, ca să îi mai pese.

Câinele îi urmă înăuntru. Intrară pe ușa din spate, în bucătărie, unde tustrei copiii ședeau la masă și serveau cina. Aveau paste, o salată mare și aripi de pui. Ginny constată că lui Blue îi era foame din nou după felul în care intrase timid în bucătărie și ezitase când îi văzuse pe copiii lui Becky. Margie fu prima care se ridică și o îmbrățișă strâns pe mătușa ei, spunându-i cât de bucuroasă era să o vadă, iar Ginny îl prezentă tuturor pe Blue. Se întreba ce le spusese oare Becky, ca să-i explice prezența lui acolo, dar Ginny îl prezentă simplu drept „Blue Williams", fără să dea nici o explicație despre relația lor sau despre faptul că el locuia cu ea la New York.

– Bună, eu sunt Lizzie, spuse cu un zâmbet larg. Încă mai purta aparat dentar, ceea ce o făcea să pară mai mică decât Blue, dar avea

alură de adolescentă şi purta un tricou roz şi pantaloni scurţi albi. Vrei să stai să mănânci cu noi? întrebă ea, spre încântarea lui Blue.

Se simţea ciudat, stând acolo în picioare, şi privi spre Ginny pentru a primi aprobarea, iar ea încuviinţă din cap şi îi spuse să se aşeze, în timp ce Lizzie îi aduse o farfurie şi îi oferi o Coca-Cola. Margie şi Charlie începură să discute cu Blue despre călătorie. Ei păreau mult mai maturi pentru vârsta lor. Dar Blue nu-şi putea lua ochii de la casă, în timp ce Lizzie sporovăia şi îl ajuta să se servească cu paste şi aripi de pui.

– Unde-i tata? o întrebă Ginny pe sora ei cu o voce joasă.

– E sus, doarme. De obicei, merge la culcare pe la ora opt. Era aproape ora nouă. I-am dat ceva pentru durere. L-a durut mâna astăzi, şi cred că ghipsul l-a deranjat azi-noapte. Se trezeşte în zori, imediat ce se crapă de ziuă. Alan va ajunge acasă în câteva minute. A mers să joace tenis după serviciu.

Pentru Ginny, cel mai ciudat lucru că se afla acolo era să vadă cât de puţin se schimbase totul. Aveau aceeaşi rutină, în aceeaşi casă, exact ca atunci când plecase. Până şi câinele era acelaşi şi o recunoscuse. Copiii erau mai mari, dar nimic altceva nu se schimbase. Într-un fel, era reconfortant, dar, pe de altă parte, îi accentua sentimentul că locul ei nu era acolo. Experienţa ei de viaţă din ultimii trei ani se desfăşurase departe de ei până atunci. Se simţea ca şi cum tocmai aterizase de pe Marte atunci când Becky turnă vin în pahare şi îi întinse unul.

Lăsară copiii în bucătărie şi merseră în încăperea în care familia îşi petrecea majoritatea timpului şi se aşezară. Foloseau camera de zi doar de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei. În restul timpului se adunau în bucătărie. Aveau un televizor imens cu ecran plat deasupra şemineului din sufragerie, unde vizionau meciurile de fotbal de luni seara şi sport în weekenduri, şi tot felul de alte activităţi. Cu toţii erau pasionaţi de sport. Becky şi Alan erau foarte buni jucători de tenis, ceea ce Ginny nu fusese vreodată, deşi Mark juca bine, şi câteodată jucase şi cu ei. Toţi copiii făceau parte din diverse echipe sportive – baschet, fotbal, baseball, volei de fete, iar Charlie era căpitanul echipei de înot a liceului. Urma să absolve în luna iunie cu brio. Nici unul dintre ei nu făcuse vreodată ceva greşit

şi obţinuseră la şcoală numai rezultate bune. Becky era mulţumită de asta şi era foarte mândră că Charlie fusese admis la Universitatea din California.

– E drăguţ, admise Becky, referindu-se la Blue, iar sora sa înţelese.

– Da, este, şi deştept. E remarcabil, având în vedere prin câte a trecut şi cât de puţin ajutor a primit din partea oamenilor. Dacă aş reuşi să-l bag la liceul acela, ar fi grozav pentru el.

Becky încă nu putea înţelege de ce făcea Ginny asta, dar trebuia să admită că băiatul fusese foarte politicos la sosire. Când dăduseră mâna, îi mulţumise lui Becky că îi permisese să vină. Iar când se întoarseră în bucătărie, el şi Lizzie discutau despre muzică şi se părea că aveau aceleaşi preferinţe în materie de formaţii muzicale. Ea îi arăta ceva de pe YouTube la computerul pe care îl aveau în bucătărie şi râdeau amândoi. Se părea că găsiseră un subiect comun de conversaţie. Apoi Charlie anunţă că iese în oraş. Mama lui îi spuse să conducă cu atenţie, iar, în timp ce ieşea, Ginny îşi dădu seama că nepotul ei avea propria maşină. Crescuse cu adevărat. Şi Margie conducea, deşi trebuia să împrumute maşina mamei sale, pentru că nu avea maşină proprie.

Lizzie se oferi să-i arate lui Blue camera de joacă de la parter, aşa că ea şi Margie plecară împreună cu el să joace jocuri video. Blue se descurca bine. Apoi, intră Alan, încântat să o revadă, deşi îi spuse că slăbise prea mult. Părea mai trasă la faţă şi semăna chiar mai puţin cu Becky acum.

– Ce avem la cină? întrebă Alan în timp ce îşi turnă un pahar de vin. Mor de foame.

Era îmbrăcat cu hainele de tenis; rămăsese un bărbat frumos.

– Salată şi scoici, spuse Becky repede, punând în cuptorul cu microunde trei porţii de scoici pe care le cumpărase de la piaţă în acea după-amiază.

Becky avea un spirit foarte organizat, deşi îi lipsea oarecum farmecul. Dar scoicile erau delicioase atunci când le servi, iar Alan mai turnă vin în pahare.

– Mă bucur că în sfârşit ai venit, îi spuse el lui Ginny cu reproş. Ultimii doi ani au fost foarte grei pentru sora ta. Ai plecat exact la ţanc.

Din felul în care o spusese, se subînţelegea că ea o făcuse intenţionat, tocmai ca să fugă de responsabilităţi, şi nu pentru că soţul şi fiul ei muriseră. Fusese destul de răutăcios, iar Ginny înţelese imediat. Îşi putea imagina cât de stresant trebuia să fie să aibă grijă de tatăl ei, câtă vreme acesta locuia cu ei, iar starea lui se agrava în mod dramatic. Ştia că trebuie să fie neplăcut şi pentru copii.

Ginny o ajută pe Becky să strângă în bucătărie după cină, apoi se mutară în sufragerie, iar Alan li se alătură. Auzeau muzică de undeva, iar Ginny zâmbi când îşi dădu seama despre ce era vorba.

– O, ce CD grozav, draga mea! L-ai cumpărat recent? întrebă Alan, iar Becky se uita nedumerită.

Era o selecţie de melodii cunoscute.

– Nu, nu ştiu ce este. Trebuie s-o fi pus Lizzie la sistemul stereo de jos.

– Haideţi să vă arăt, spuse Ginny, şi le făcu semn să o urmeze.

Merseră cu ea jos, în camera de joacă, unde Blue cânta la pianul pe care îl ţineau acolo pentru petreceri. El cânta toate melodiile pe care i le cerea Lizzie, iar printre acestea interpreta Mozart, ca să o tachineze şi să o facă să râdă, apoi începu să cânte boogie-woogie cu cea mai mare măiestrie pe care o cunoscuse pianul lor.

– Unde-a învăţat? întrebă Becky uluită în timp ce el interpreta o superbă arie de Beethoven, apoi schimbă din nou registrul cu una dintre piesele cerute de Lizzie.

Fata râdea cu gura până la urechi, încântată nevoie mare.

– A învăţat singur, îi răspunse Ginny surorii sale, sunt mândră de el. Cântă şi la chitară, compune şi citeşte partituri. Tocmai s-a înscris la liceul de muzică şi arte LaGuardia Arts din New York. Sper să fie admis. Muzica este pasiunea lui şi are un talent incredibil.

– Doamne, e într-adevăr înzestrat! Charlie a luat lecţii cinci ani, şi nu e în stare să cânte decât prostioare. N-a exersat niciodată, comentă Alan.

Privindu-l pe Blue cântând, lui Ginny îi veni în minte povestea cu părintele Teddy din subsolul bisericii, dar o alungă imediat din

minte. Blue ţinea un adevărat recital la pianul lor, iar el şi Lizzie se înţelegeau atât de bine de parcă crescuseră împreună. Fata era impresionată de el, dar Alan şi Becky încă şi mai mult. Avea un real talent muzical şi era în mod clar un băiat bun. Cântă timp de o oră doar pentru distracţie, apoi el şi Lizzie urcară la etaj ca să vizioneze un film la imensul televizor cu ecran plat, în timp ce adulţii rămaseră la parter, pe canapeaua confortabilă.

Întreaga lor casă fusese concepută pentru confort. Nu avea eleganţa fostei case pe care o avusese Ginny în Beverly Hills, dar era perfectă pentru viaţa lor din Pasadena, care fusese întotdeauna mult mai uşoară decât viaţa ei şi a lui Mark. A lor fusese mai plină de farmec, iar asta se oglindise în casa lor. Fuseseră vedete de televiziune, chiar dacă doar la canalul de ştiri. Mark câştiga foarte mulţi bani. Iar Ginny se descurca şi ea foarte bine.

– Mi-a spus Becky ce-ai făcut pentru el, spuse Alan, referindu-se la Blue. Cred că este admirabil, Ginny, dar nu poţi uita cine este şi de unde provine. Trebuie să fii atentă.

Alan o avertizase pe un ton de superioritate, ceea ce o enervă. Becky încuviinţă din cap.

– Adică vă e teamă că ar putea fura ceva? Amândoi dădură aprobator din cap, fără a se jena că erau suspicioşi. Îi verific buzunarele în fiecare dimineaţă înainte să plece la şcoală, spuse Ginny cu inocenţă, fiind şocată de comentariul şi de reticenţa lor.

– Nu-mi vine să cred că îl laşi să stea la tine în apartament. De ce nu îl duci la un adăpost? Probabil ar fi mai fericit acolo.

Cumnatul ei habar n-avea despre ce vorbea sau despre condiţiile de acolo. Nici măcar nu văzuse vreodată un adăpost pentru oamenii străzii sau pe cineva care să fi fost acolo.

– Oamenii sunt bătuţi, tâlhăriţi şi jefuiţi în adăposturi în fiecare zi, iar femeile sunt violate, spuse Ginny calm. I-am găsit un adăpost foarte bun pentru tineri, unde să stea când sunt eu plecată.

Dacă nu fuge, adăugă ea încet, pentru sine. Ura atitudinea lor de superioritate şi ipotezele pe care le făcuseră despre un băiat pe care nu-l cunoşteau, indiferent cât de deştept, respectuos şi talentat era. Îl etichetaseră deja, bazându-se pe propria lor experienţă limitată a unei vieţi tihnite. Din fericire, copiii lor erau mult mai deschişi la

minte decât ei, iar Lizzie şi Margie se distrau cu el. Era prea mic, ca Charlie să fie interesat de el, acesta fiind şi motivul pentru care plecase la întâlnire cu iubita.

Ginny schimbă subiectul şi deviară discuţia către munca sa din domeniul drepturilor omului, pe care o dezaprobară, de asemenea. Erau de părere că era prea periculos pentru o femeie, sau pentru oricine, dar ea făcea lucruri bune pentru umanitate şi îi plăcea. În loc să aprecieze cât de aventuroasă şi curajoasă fusese ca să se implice într-o astfel de slujbă, Becky şi Alan îi spuseră că nu avea şanse să-şi găsească un alt soţ dacă nu renunţa curând să alerge în jurul globului şi să trăiască în tabere de refugiaţi. Erau de părere că sosise timpul să treacă peste sentimentul de vinovăţie că supravieţuise acelui accident.

– Nu vreau alt soţ. Încă îl iubesc pe Mark şi probabil că mereu o voi face, spuse ea încet.

– Nu cred că el ar fi de acord cu ceea ce faci, Ginny, spuse Alan serios, ceea ce o făcu pe Ginny să considere că întrecuse măsura.

– Poate că nu, recunoscu ea, dar ar fi de părere că este interesant. Şi nici nu prea mi-a dat de ales. Nu aveam de gând să stau în casa mea goală din Beverly Hill fără el şi Chris şi să jelesc pentru tot restul vieţii. Ceea ce fac este mult mai bine.

– Ei bine, sperăm să renunţi în curând. El vorbise pentru amândoi, iar Becky se lăsă păgubaşă. Era la al patrulea pahar de vin în seara aceea, ceea ce o surprinse pe Ginny – ea nu obişnuia să bea atât de mult. Unde urmează să pleci? o întrebă Alan. Ştii?

– Încă nu sunt sigură. Poate în India sau Africa. Aş fi fericită cu orice misiune mi s-ar repartiza.

Alan părea şocat, iar Becky clătină din cap.

– Ai idee cât de riscant ar putea fi? o întrebă el, de parcă ea nu ştia.

– Da, spuse ea, zâmbindu-i. De aceea sunt trimisă în astfel de locuri, pentru că oamenii au probleme şi au nevoie ca cineva să le apere drepturile şi să-i ajute.

Iar până acum, ea se dovedise o profesionistă. Probabil că Alan avea dreptate – poate că Mark ar fi fost şocat de ceea ce făcea ea. Dar era mult mai bine decât să se sinucidă în East River, variantă pe care o luase în calcul nu cu mult timp în urmă. Iar datorită muncii sale

şi faptului că Blue intrase în viaţa ei, se simţea mai bine acum decât o făcuse în ultimii trei ani. Nici Becky şi nici Alan nu aveau idee ce înseamnă o tragedie sau cum anume era posibil să îi supravieţuiască. Şi, de dragul lor, spera ca nici să nu afle vreodată. Dar habar nu aveau ce înseamnă să fie în locul ei şi cât îi lua să se dea jos din pat în fiecare zi.

Mai rămaseră la parter un timp, apoi Alan urcă la etaj ca să se uite la tenis la televizorul din dormitorul matrimonial. Becky o conduse pe Ginny în camera de oaspeţi ca să despacheteze. Blue urma să doarmă în cameră cu Charlie.

– Nu crezi că ar fura ceva, nu-i aşa? o întrebă Becky conspirativ, iar, pentru prima dată de când avea paisprezece ani, Ginny vru să-i tragă o palmă.

– Cum poţi spune aşa ceva, Becky? Ar fi vrut să spună „Cine eşti tu?", dar se abţinuse. Cum de erau atât de limitaţi încât să creadă că, din cauză că nu avea o casă, era un hoţ? Nu, nu va lua nimic, răspunse ea. Nu a luat nimic de la mine.

Şi spera ca băiatul să nu facă o excepţie de data asta. Ar fi avut de furcă cu ei dacă el făcea asta. Dar nu era îngrijorată în privinţa lui.

Se sărutară de noapte bună, iar Ginny despachetă în camera de oaspeţi care era împodobită cu flori. Blue băgă capul pe uşa camerei sale puţin mai târziu, în drum spre culcare. Lizzie îi arătase unde urma să doarmă.

– M-am distrat în seara asta, spuse el zâmbind la ea, ceea ce era mai mult decât îşi putea ea dori. Sora şi cumnatul său o întristaseră. Îmi place mult de Lizzie, dar şi Margie e drăguţă.

– Sunt fete bune, încuviinţă Ginny. Poate reuşim să împrumutăm mâine de la Charlie un slip mai vechi. Am uitat să-ţi cumpăr unul.

– Ar fi grozav, spuse el.

Se simţea în Pasadena ca şi cum murise şi ajunsese în rai.

Ginny îl sărută apoi de noapte bună, iar el dispăru în hol, către camera lui Charlie. Ea închise uşa încet, gândindu-se la tatăl ei. Ştia că nu avea să fie uşor să-l vadă în acea stare.

Nici măcar informaţiile primite de la Becky în ultimele luni nu o pregătiseră pentru întâlnirea cu tatăl său, care slăbise foarte mult şi o întâmpină cu o privire goală. A doua zi dimineaţă, Ginny se aşeză

lângă el la masă și îl ajută să mănânce micul dejun, dat fiind că avea mâna în ghips și își pierduse răbdarea de a se hrăni singur. Ea îi dădu să mănânce un castron cu fulgi de ovăz, iar după ce termină, se întoarse să se uite la Ginny.

– Te cunosc, nu-i așa? spuse el slăbit.

– Da, mă cunoști, tată. Sunt Ginny.

El încuviință din cap și părea că procesează informația, apoi zâmbi la ea.

– Semeni cu mama ta, spuse el cu o voce care părea dintr-odată mai normală, iar ea putu vedea în ochii lui că o recunoaște, și îi dădură lacrimile. Unde-ai fost? o întrebă el.

– Am fost plecată mult timp. Locuiesc la New York acum.

Era mai simplu decât să-i explice misiunile în Afghanistan.

– Eu și mama ta obișnuiam să mergem acolo în excursii, spuse el cu o privire melancolică, iar ea încuviință. Avea dreptate – chiar semăna cu mama ei, mai mult decât Becky. Sunt foarte obosit, spuse el uitându-se prin cameră, apoi o privi.

Faptul că își amintise de ea presupusese un efort supraomenesc, dar el avea uneori astfel de momente, când își amintea lucruri care apoi dispăreau din nou, la fel de repede.

– Vrei să mergi sus să te întinzi, tată? îl întrebă Becky. Îi știa obiceiurile, spre deosebire de Ginny. De multe ori, trăgea câte un pui de somn după micul dejun, deoarece se trezea foarte devreme.

– Da, spuse el, și se ridică de la masă clătinându-se pe picioare. Ambele sale fiice îl ajutară să urce scările și îl așezară pe pat. El se întinse și se uită spre Ginny. Margaret? spuse el încet.

Ginny încuviință din cap și încercă să nu plângă când realiză că trebuia să fi venit mai de mult, dar o recunoscuse preț de câteva minute. Închise ochii și după o clipă adormi, sforăind încet. Becky îl întoarse încet pe o parte ca să nu se sufoce, apoi îl lăsară și merseră înapoi la parter.

– O să fie bine? întrebă Ginny, părând îngrijorată și dându-și seama cu ce trebuia să se confrunte Becky.

Era o responsabilitate enormă să aibă grijă de el. Se putea sufoca, muri, cădea, sau răni în orice moment. Și, într-o bună zi, bătrânul putea ieși din casă și să fie lovit de o mașină sau să se rătăcească și

să nu-şi amintească cum îl cheamă sau drumul spre casă. Avea nevoie să fie supravegheat tot timpul, ceea ce Becky făcea de doi ani.

– Va fi bine deocamdată, o asigură Becky, dar nu pentru mult timp. Mă bucur că ai venit în acest weekend.

– Şi eu mă bucur, spuse Ginny şi o îmbrăţişă. Îţi mulţumesc că ai grijă de el. Eu nu aş fi putut să o fac, chiar dacă aş fi locuit aici.

Doar o anumită persoană poate face asta. Iar Becky o făcuse cu devotament. Ginny îi era recunoscătoare.

– Eu n-aş putea face ce faci tu, spuse Becky, plângând. Aş fi speriată de moarte. Râseră amândouă şi se alăturară copiilor la masă, care luau micul dejun. Erau veseli, iar Charlie tocmai se oferise să-i ducă pe toţi la parcul de distracţii Magic Mountain.

– Îţi place să te dai în montagne-russes? îl întrebă Ginny pe Blue.

El încuviinţă cu entuziasm.

– Îmi place la nebunie. M-am dat în Ciclonul din Coney Island.

– Cele de aici sunt mult mai mari, îl avertiză ea.

– Grozav! spuse el zâmbind.

Puţin mai târziu, plecară cu toţii. Charlie îi împrumută lui Blue un slip pentru toboganele cu apă, iar Ginny îi dădu bani. Cele două surori făcură curat în bucătărie, apoi Ginny turnă pentru fiecare câte o ceaşcă de cafea. Ginny spera că sora ei nu avea să spună din nou ceva neplăcut despre Blue. Nu o făcuse. Alan intră câteva minute mai târziu, cu racheta de tenis în mână. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi pantofi de tenis şi înşfăcă o banană în drum spre ieşire, spunând că întârziase la un meci.

– A fost foarte înţelegător în privinţa tatei, spuse Becky, sorbind din cafea după plecarea lui.

– Trebuie să fie greu pentru voi toţi. Văd asta mult mai clar acum, că sunt aici, spuse Ginny cu compasiune. Ai fost minunată.

– Am o femeie care vine să mă ajute acum în timpul zilei. Dacă nu ar veni, aş fi captivă aici. A fost atât de deprimant să-l văd cum se degradează.

Era o alinare să poată vorbi cu sora ei. Iar Ginny se gândea că era mai bine să încasezi un glonţ de la un lunetist decât să mori încet şi să-ţi pierzi minţile. Tatăl său fusese atât de inteligent şi de activ. Era sfâşietor să-l vadă cum sfârşeşte. Şi, uitându-te la el, îţi puteai da

seama că nu o mai ducea mult. Cel puţin în majoritatea timpului nu avea dureri, cu excepţia braţului pe care şi-l fracturase recent, dar arăta atât de pierdut.

– Copiii sunt foarte drăguţi cu el, şi, chiar şi atunci când nu îi recunoaşte, se bucură de ei. Este mai mult decât îmi doresc uneori. Zâmbi către sora ei. Eu îi recunosc şi mă scot din minţi. Dar sunt copii buni.

Ginny voia să spună că şi Blue era, dar nu o făcu. El nu făcea parte din familie. Dar nu îl mai avea pe Chris ca să se laude cu el şi cu reuşitele lui la cei trei anişori ai lui. Văzându-i pe copiii lui Becky, îşi aminti de cât de mult îi lipsise acel lucru şi că nimic nu avea să îl înlocuiască vreodată.

Femeia care ajuta cu îngrijirea tatălui lor veni la amiază, iar Becky o întrebă pe Ginny dacă voia să meargă să ia prânzul în oraş, ceea ce o încântă. Merseră la un restaurant mic, la câţiva kilometri distanţă, discutară în linişte, apoi se întoarseră şi se aşezară la piscină. Alan rămăsese la clubul de tenis la masa de prânz. Copiii nu se întoarseră decât seara târziu – se distraseră pe cinste la Magic Mountain. Blue spuse că aproape vomitase de două ori, ceea ce dovedea cât de grozave erau trenuleţele. Acestea fiind spuse, se aruncară cu toţii în piscină, iar iubita lui Charlie veni să li se alăture.

Alan făcu un grătar în seara aceea, aşa cum făcea de cele mai multe ori sâmbăta, iar Becky băuse din nou cam mult vin. Ginny merse la etaj să stea cu tatăl lor înainte de cină, dar părea că doarme în tot acest timp. Iar Becky hotărî să nu-l trezească pentru cină. Susţinea că ar fi confuz. Bătrânul se stingea lent, iar ei nu puteau face nimic. Nu mai răspundea la tratament. Ginny se întrista doar văzându-l în starea aceea, iar lui Blue îi părea rău pentru ea.

Rămaseră cu toţii în curtea din spate până aproape de miezul nopţii, apoi toată lumea merse la culcare. Ginny stătea întinsă în întuneric, gândindu-se la toţi. Simţea afecţiune şi emoţie petrecând timp cu familia ei, dar se simţea ca un străin în mijlocul lor. Experienţa ei de viaţă era acum prea diferită de a lor şi, indiferent de ceea ce spuneau, plana mereu o undă de dezaprobare. Avea un sentiment de însingurare.

În cele din urmă, adormi în jurul orei două dimineaţa şi se trezi devreme ca să-şi facă o ceaşcă de cafea. Tocmai se aşezase să o bea, când o sună Kevin Callaghan. El credea că era în New York, unde era ora unsprezece şi jumătate, şi fu şocat să afle că era în L.A., apoi îşi ceru scuze că sunase atât de devreme.

– Ce faci aici? o întrebă el.

– Am venit să-l văd pe tata în weekend. Are Alzheimer şi nu l-am mai văzut de când...

Vocea i se stinse, iar el înţelese.

– Îmi pare rău, Ginny. L-am întâlnit o dată, acum mult timp. Era un tip grozav. Şi era şi un bărbat frumos, de asemenea.

– Da, era, aprobă ea, apoi Kevin trecu direct la subiect.

– Am nişte informaţii pentru tine. L-am sunat pe un prieten al meu de la poliţie. De fapt, e o femeie, locotenent, se ocupă cu infracţiunile sexuale. Practic, asta e o problemă cu două tăişuri. Mai întâi, trebuie să mergi la poliţie, pentru ca ei să investigheze cazul, apoi va trebui să te ocupi de arhiepiscopie, de biserică. Dar dacă poliţia este mulţumită de mersul anchetei şi crede că Blue spune adevărul, vor prelua ei cercetarea la biserică în locul tău. Şi, foarte frecvent, există mai multe plângeri la adresa unui preot, astfel încât ei ar putea avea deja câteva piste către tipul care l-a molestat pe Blue. Majoritatea acestor tipi au molestat mai mulţi copii într-un interval de timp, nu doar unul. Au acces nestingherit la copii, iar cei bolnavi profită din plin de asta. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să suni la Protecţia Copilului, iar ei vor declanşa ancheta. Aşadar, tu şi Blue trebuie să mergeţi acolo şi să puneţi lucrurile în mişcare. Dar, oricum, pentru moment, nu trebuie să te confrunţi cu cine ştie ce preot bătrân şi ţâfnos de la arhiepiscopie. O vor face poliţiştii în locul tău. Şi se pare că biserica a luat câteva măsuri foarte dure în privinţa acoperirilor, aşa că s-ar putea să obţii ceva cooperare de la arhiepiscopie. Cu siguranţă merită încercat, şi l-aş reclama imediat pe tipul ăla. Dă-l naibii, după ce i-a făcut copilului, şi probabil şi altor băieţi. O să-ţi trimit un mesaj cu numărul de telefon de la Protecţia Copilului.

– Uau! spuse Ginny, uimită de ceea ce aflase el atât de repede. Eşti bun, Callaghan. Sunt impresionată.

Dar ea ştiuse mereu că era foarte bun, acesta fiind şi motivul pentru care îl sunase pe el. Avea un mare respect pentru el, ca reporter.

– Ce ai de gând să faci acum?

– Trebuie să vorbesc cu Blue. Avem nevoie de un avocat?

– Da, dar nu încă. Mai întâi, trebuie să investigheze poliţia. Dacă ei consideră că este un caz bun, vor înainta acuzaţii la fel ca în orice caz de infracţiune sexuală. Dacă nu vor face asta, poţi deschide un proces civil împotriva arhiepiscopiei, dar vei avea o susţinere mult mai slabă. Ceea ce vrei tu este ca Protecţia Copilului să meargă la procuror şi să-l pună sub acuzare pe preot. Dar poţi intenta şi un proces civil, de asemenea.

– Mă întreb cât de traumatizant ar fi pentru Blue, spuse ea cu prudenţă.

– Probabil că nu mai mult decât experienţa prin care a trecut. Ba chiar s-ar putea să-l facă să se simtă mai bine, ştiind că are pe cineva care să meargă după individ şi să-i confirme spusele. Este chiar mai rău când oamenii nu cred victima sau îi bagă pumnul în gură. Asta se întâmplă de cele mai multe ori. Acum, că această situaţie a devenit cunoscută în toată lumea, Vaticanul le cere bisericilor să coopereze şi să nu-i protejeze pe făptaşi. Obişnuiau să îi mute pur şi simplu de la o biserică la alta şi să îi ascundă.

– Ştii vreun avocat care se ocupă de astfel de cazuri?

– Nu, dar mă pot interesa şi despre asta. Sunt sigur că există unii buni. Dă-mi câteva zile pentru asta. Făcuse o treabă minunată până atunci, obţinând informaţii pentru ea. Era la fel de revoltat ca ea pentru ceea ce i se întâmplase lui Blue, iar asta o emoţionă. Cât mai stai pe aici?

– Până diseară. Vom lua cursa de noapte înapoi spre New York. Am venit vineri. Trebuie să-l duc acasă pe Blue. Nu trebuie să lipsească de la şcoală, altfel nu va absolvi în iunie.

– Este un băiat norocos să te aibă, spuse Kevin plin de admiraţie.

– Şi eu sunt norocoasă să îl am, spuse ea uşor.

– Ai avea timp să luăm prânzul? Sau eşti prea prinsă cu familia ta?

– Ar trebui să-mi petrec timpul cu tata – de-asta am venit aici. Dar probabil că aş putea ieşi la o cafea. Problema e că sunt în Pasadena, nu în oraş.

– Pot veni eu acolo dacă vrei. Ştiu un loc minunat care are croasanţi şi cappuccino. Ce părere ai? Mi-ar plăcea să te văd.

– Şi mie, spuse ea cu sinceritate, şi era recunoscătoare pentru cercetările pe care le făcuse doar pentru ea într-un timp atât de scurt. Este opt şi jumătate acum. Ce-ai spune să ne vedem la zece şi jumătate?

Îi spuse unde era restaurantul – se afla la doar câteva străzi distanţă de casa lui Becky.

– Voi fi acolo, zise ea, şi îi spuse şi lui Becky atunci când aceasta intră în bucătărie, o jumătate de oră mai târziu. Nu voi sta mult. Aş vrea doar să-l văd puţin, de dragul vremurilor apuse.

– Desigur, spuse Becky cu bucurie. Vrei să-l inviţi aici? Eşti liberă să o faci.

– Aş prefera să mă văd cu el la restaurant. În felul ăsta, nu poate rămâne mai mult, iar eu mă pot întoarce aici. Cum e tata azi?

– Cam la fel. Nu a vrut să se ridice. Am să aştept până vine Lucy să văd dacă ea îl poate pune în mişcare. Este mai bună la capitolul ăsta decât mine, iar el o ascultă. Este prea obişnuit cu mine – pur şi simplu refuză dacă este obosit sau dacă nu e într-o dispoziţie bună.

Ginny merse să-l vadă puţin mai târziu, apoi plecă, pe la zece şi un sfert, să se întâlnească cu Kevin. Îi spuse lui Blue că ieşea să se vadă cu un prieten, dar el era ocupat cu Lizzie şi nu o băgă în seamă. Se simţea ca acasă în preajma copiilor lui Becky, iar ei îl plăceau şi îl primiseră cu căldură, ceea ce o emoţionă pe Ginny.

Întră în restaurant exact la zece şi jumătate, iar Kevin se afla deja acolo. Era imposibil să nu-l remarci. Era cel mai înalt bărbat din încăpere. O îmbrăţişă din clipa în care o văzu.

– Ce bine să te văd! spuse el cu o voce plină de emoţie. Nu îi spusese că el încă îi simţea lipsa lui Mark în fiecare zi şi că îşi dorea să-l poată suna. Nu îi venea să creadă că nu mai era.

Discutară preţ de jumătate de oră despre serviciul lui, despre ultima femeie cu care ieşise, despre cea mai recentă misiune a ei cu asociaţia SOS/HR şi despre următoarea, şi vorbiră şi despre Blue.

– Chiar sper să depui plângere împotriva acestui tip, îi spuse el, iar ea îşi dădu seama că el vorbea serios.

– Mi-ar plăcea, spuse Ginny sincer, dar va depinde de Blue. Nu vreau să-l forţez dacă el nu consideră că trebuie să facă asta. Va avea nevoie de mult curaj ca să se confrunte la proces din nou cu acel preot.

– Ar putea regreta toată viaţa dacă nu o face. Cineva trebuie să-i oprească pe tipii ăştia. Nu îi mai pot muta pur şi simplu de colo-colo doar ca să-i protejeze. Ea îl aprobă, apoi discutară despre alte lucruri, iar el părea cu adevărat fericit să o vadă. Mi-aş dori să vii aici mai des, spuse el cu nostalgie.

– Sună-mă dacă vii prin New York, spuse ea, în timp ce el plăti pentru cappucinno şi se ridicară să plece.

Trebuia să se întoarcă la Becky. Voia să-şi petreacă timpul cu ea şi cu tatăl lor înainte să plece, în seara aceea.

Kevin o conduse până la maşina ei şi îi promise să o sune să-i dea numele avocatului cu experienţă în cazuri ca acela al lui Blue. Apoi, o îmbrăţişă îndelung.

– Ai grijă de tine, Ginny. El nu ar fi vrut să te ştie acolo, riscându-ţi viaţa.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi încuviinţă din cap, nefiind în stare să vorbească.

– Nu ştiu ce altceva să fac, Kev. Nu mi-a mai rămas nimic. Cel puţin acum există Blue. Poate reuşesc să îi schimb viaţa.

Asta era tot ceea ce dorea să facă acum.

– Sunt sigur că ai făcut-o deja, o linişti el.

Era un moment emoţionant pentru amândoi.

– Poate reuşim să rezolvăm ceva pentru el. Ar fi grozav ca el să treacă peste asta.

– Vorbeşte cu un avocat despre asta, şi începe cu Protecţia Copilului. Prietena mea spune că sunt grozavi.

Ea îi mulţumi din nou şi, câteva minute mai târziu, îi făcu cu mâna şi conduse mai departe. Îi făcuse bine să-l revadă şi îi părea rău că aşteptase atât de mult, dar nu fusese pregătită până acum. Iar Blue fusese motivul care o determinase să-l întâlnească din nou.

Petrecură restul după-amiezii la piscină. Tatăl ei dormise întreaga zi. Nici măcar Lucy nu reuşi să-l trezească. Ginny petrecu câteva minute cu el când se trezise, dar de data asta el nu o mai recunoscu, nici

cât să o confunde cu mama ei. O durea să-l vadă astfel, iar el dormea profund când ea și Blue plecară în seara aceea, după cină. Ea îl sărută pe obraz și ieși ușor din cameră, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Se îndoia că avea să-l mai revadă în viață, dar era bucuroasă că venise în cele din urmă la el. Becky insistase pe bună dreptate.

Alan, Becky și copiii lor stăteau în fața casei și fluturau mâinile când cei doi plecară. Ginny fu tăcută în drum spre aeroport, iar Blue era gânditor. Nu petrecuse niciodată un asemenea weekend, cu o familie normală, cu un tată și o mamă, și copiii lor, oameni cărora le plăcea să fie împreună și care se comportau frumos unii cu alții. Nimeni nu lua droguri, nimeni nu lovea pe nimeni, și nici un cunoscut sau vreo rudă a lor nu se afla în închisoare. Aveau tot ce își doreau, chiar și o piscină în curtea din spate. Era ca un vis devenit realitate pentru el. Petrecuse un weekend de basm, un adevărat dar pentru el.

– Îmi place familia ta, Ginny, spuse Blue încet.

– Și mie, câteodată, îi zâmbi ea. Uneori, mă scot din minți, iar sora mea poate fi un pic cam dură, dar e bine intenționată.

Cu toții se ataşaseră de el în cele din urmă, chiar şi Alan, care jucase polo cu el în piscină. Prejudecățile lor despre originea lui se risipiseră încet de-a lungul weekendului, deoarece ajunseră să-l cunoască. Până şi Becky spusese sincer că era un băiat bun. Iar el şi Lizzie îşi promiseseră să îşi trimită mesaje în fiecare zi pe telefonul lui Ginny până să plece; ea se gândise să-i cumpere şi lui unul, dar nu avusese încă ocazia. Lizzie dorea ca el să revină curând sau să-şi viziteze mătuşa la New York, ca să-l poată vedea. Ginny chiar promisese să revină în vizită în L.A., deşi nu se vedea locuind din nou acolo.

Era întuneric când avionul decolă, iar Blue luă mâna lui Ginny şi o strânse.

– Îţi mulţumesc pentru cel mai frumos weekend din viaţa mea, îi spuse el şi îşi întinse din nou capul pe scaun.

După o jumătate de oră adormi, iar ea îl înveli cu o pătură şi se culcă şi ea cât dură zborul. Făcuse ceea ce îşi propusese. Îşi văzuse tatăl şi îşi luase rămas-bun de la el.

Capitolul 10

Blue şi Ginny aterizară pe aeroportul JFK luni dimineaţă la şase şi un sfert şi luară un taxi până în oraş. Ajunseră la apartamentul ei imediat după ora şapte. Ea pregăti micul dejun cât timp făcu el duş, apoi Blue plecă la şcoală la timp. El dormise pe toată durata zborului. În acea dimineaţă avea un test pentru care îl ajutase şi ea să se pregătească, iar interviul şi audiţia de la LaGuardia Arts erau stabilite pentru ziua următoare. Îi aştepta o săptămână plină. Ea trebuia să meargă la biroul asociaţiei SOS/HR ca să discute despre următoarea misiune. Iar în dimineaţa aceea, la ora nouă, sună la biserica Sf. Francis şi întrebă de părintele Teddy. Îşi ceru scuze că nu îi ştia numele de familie, dar se mutase cu câţiva ani în urmă, dar acum era prin zonă şi voia să-l reîntâlnească. Spuse că sfaturile primite de la el fuseseră minunate. Tânărul preot cu care vorbea era foarte plăcut şi ştiu imediat la cine se referea ea, fiind de acord că părintele era un om extraordinar.

– Îmi pare rău să vă spun, dar s-a transferat la Chicago anul trecut. Dar oricare dintre noi ar fi fericit să vorbească cu dumnea-voastră dacă doriţi, se oferi el.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse Ginny, simţindu-se puţin vinovată pentru că mintea un preot, dar era pentru o cauză nobilă. Voi veni în curând. Ştiţi cumva cum aş putea lua legătura cu dumnealui? Aş vrea doar să-l salut şi să-i spun cum au mers lucrurile după ce l-am văzut ultima oară.

– Sigur, spuse preotul amabil. Este la biserica Sf. Ana din Chicago, şi sunt sigur că i-ar plăcea să audă de dumneavoastră. Noi încă îi simţim lipsa aici.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse Ginny din nou, apoi închise.

Voia să-l vadă cu ochii ei. Ar fi putut zbura până la Chicago şi să se întoarcă în aceeaşi zi. Dorea să-şi dea seama ce fel de om era cel care îl abuzase pe Blue. Îl credea pe Blue, dar voia să vadă doar cât de fățarnic era părintele Teddy.

După aceea, plecă la biroul agenției SOS/HR şi îşi petrecu restul dimineţii discutând cu Ellen Warberg despre următoarea misiune. Se părea că urma să plece în India de data aceasta, cu toate că nu era nimic stabilit încă. Ginny trebuia să plece din nou pe la începutul lunii iunie, aşa că îi mai rămăseseră câteva săptămâni până la decizia finală în legătură cu misiunea ei. Siria fusese o posibilitate anterioară, dar acum era prea periculos acolo. Iar Ellen precizase că s-ar putea să o trimită doar pentru două luni de data aceasta, adică o perioadă mai scurtă decât de obicei, deoarece ei încercau să schimbe angajaţii mai frecvent în zonele cu risc ridicat şi să menţină misiunile mai scurte, lucru care şi ei îi convenea, pentru Blue. Deoarece următoarea ei misiune nu era hotărâtă încă, ea nu avea rapoarte de citit în avans, aşa că părăsi biroul fără a avea ceva de lucru, ceea ce îi oferea mai mult timp liber pentru Blue.

În seara aceea, discutară despre audiţia care urma să aibă loc a doua zi. Blue se gândise să interpreteze o arie de Chopin şi avusese posibilitatea să exerseze puţin la pianul de la şcoală. Se mai gândise şi la alte fragmente muzicale, dacă voiau să audă ceva modern. Era emoţionat, şi primi un mesaj de la Lizzie pe telefonul lui Ginny, în care fata îi spunea că îi este dor de el şi că spera că ajunsese cu bine acasă. Fu încântat de mesaj şi îi trimise nişte muzică să o descarce din iTunes. Ginny primi un mail de la Kevin cu numele unui avocat, dar o ruga să îl sune pe el înainte, ca să-i dea mai multe relaţii despre acesta. Ea telefonă imediat ce intră la ea în cameră, în acea noapte. Nu voia ca Blue să audă conversaţia. Şi nu dorea să-i distragă atenţia înainte de interviul de a doua zi.

– El e omul potrivit, îi spuse Kevin la telefon. Este un fost preot iezuit. Este expert în dreptul canonic şi a petrecut patru ani în

departamentul juridic de la Vatican. Iar aceste cazuri sunt specialitatea lui. Am vorbit cu doi avocaţi astăzi, care mi-au spus că el este cel mai bun, şi locuieşte în New York. Numele lui era Andrew O'Connor, iar Kevin obţinuse toate datele lui de contact, şi de la birou, şi cele personale. Să mă anunţi cum merg lucrurile. Ai sunat la Protecţia Copilului?

– Am să vorbesc mâine cu Blue, după audiţia de la liceul de muzică. Avem multe de făcut săptămâna aceasta.

– Ţine-mă la curent, spuse Kevin.

El părea ocupat, iar un minut mai târziu închiseră.

Ginny obţinuse tot de ce aveau nevoie acum – o sesizare către poliţie şi un avocat – şi spera să meargă joi la Chicago ca să-l cunoască pe părintele Teddy. Mulţumită lui Kevin, totul intra pe un făgaş normal.

Blue era tensionat în dimineaţa următoare la micul dejun, iar Ginny luă metroul împreună cu el către Liceul LaGuardia Arts. Instituţia se afla chiar la Lincoln Center, iar Blue părea neliniştit când intrară în clădire. Era un loc impresionant, iar grupurile de tineri mergeau pe coridoare, vorbind şi râzând în drum spre clase. Era interesant doar să te afli acolo. Existau anunţuri despre audiţii pentru evenimente speciale afişate pe panourile din jurul şcolii.

Ea şi Blue merseră spre biroul principal şi explicară că se aflau acolo pentru un interviu şi o audiţie, iar secretara se uită surprinsă la început, deoarece nu se organizau în acel moment al anului probe pentru admitere, apoi funcţionara sună pe cineva de la biroul de admiteri şi le zâmbi binevoitoare.

– Vă chemăm în câteva minute, le spuse ea, şi ei se aşezară să aştepte.

Blue arăta de parcă era pe cale s-o ia la fugă din clădire. Ginny încercă să-i distragă atenţia, iar în cele din urmă doamna îi strigă numele şi îi trimise la biroul de admiteri, unde o femeie tânără discută cu Blue şi îi povesti despre şcoală. Îi spuse că şi ea îi urmase cursurile şi că fusese cea mai frumoasă experienţă din viaţa ei. Activa acum în cadrul unei orchestre, pe timp de noapte, şi trei zile pe săptămână lucra la biroul de admiteri.

Ea îl întrebă ce anume îl făcuse să se îndrepte spre muzică, şi el îi răspunse că învăţase singur să cânte la pian şi să citească partituri, iar femeia păru impresionată. Ginny fu de părere că interviul decursese bine, apoi îl duseră pentru audiţie în alt loc; Ginny nu putu să intre şi îl aşteptă în hol. Fusese anunţată că audiţia avea să ţină între două şi trei ore, iar ea îşi aduse o carte ca să citească în timp ce aştepta. Nu voia să plece din clădire, în caz că Blue avea nevoie de ea, iar când în sfârşit ieşi, arăta extenuat, cu o expresie debusolată.

– Cum a fost? îl întrebă ea, încercând să pară calmă şi încurajatoare, dar fusese şi ea emoţionată şi îşi făcuse griji pentru el, sperând să reuşească.

Audiţia pusese pe el o presiune cu care nu era obişnuit.

– Nu ştiu. Am cântat din Chopin, apoi mi-au cerut să le cânt alte melodii alese de ei. Era un fragment pe care nu l-am mai cântat niciodată, de Rachmaninoff. După aceea Debussy, iar apoi am cântat puţin din Motown. Nu văd cum aş putea intra aici, o privi el fără speranţă. Sunt sigur că toţi cei care învaţă aici cântă mai bine decât mine. Au fost patru profesori în sală şi şi-au luat multe notiţe, spuse el, părând în continuare neliniştit.

– Ei bine, ai făcut tot ce-ai putut. Este tot ce poţi să faci.

Ieşiră din clădire în lumina soarelui de mai. Îi spuseseră că aveau să îl anunţe în luna iunie. Aveau nevoie de timp ca să analizeze decizia şi să evalueze şansele băiatului de a se integra, şi dacă abilităţile lui erau destul de bune încât să-l facă eligibil, deoarece el nu avea nici o pregătire de specialitate. De asemenea, cei din comisia de examinare îi spuseseră că erau în competiţie nouă mii de candidaţi pe şase sute şaizeci şi patru de locuri. Blue era convins că nu avea să fie admis niciodată, în schimb Ginny încerca să-şi păstreze optimismul. Făcură semn unui taxi şi îi cumpără un sendviş înainte să îl lase la şcoală. Avea test la matematică în acea după-amiază. Băiatul trecuse prin multe momente tensionate în acele zile, dar mai avea şase săptămâni şi termina. Ei nu-i plăcea faptul că urma să plece din New York înainte de absolvire, dar nu putea face nimic, decât dacă misiunea sa ar fi fost amânată din vreun

motiv, dar nu credea că era cazul. Dacă existau probleme în vreo zonă, agenția o trimitea pur și simplu în altă parte.

Când Blue se întoarse acasă, în acea seară, părea deprimat din cauza audiției și arăta atât de obosit, încât Ginny hotărî să amâne discuția despre sesizarea la Protecția Copilului.

În cele din urmă, aduse vorba despre acest subiect miercuri, după cină, când îi spuse tot ce aflase de la Kevin și că a doua zi avea de gând să meargă la Chicago ca să-l cunoască personal pe părintele Teddy.

– Ai de gând să-i spui ceva despre mine? Blue părea panicat. Mi-a spus că mă va băga la închisoare dacă voi spune cuiva.

– Nu te poate trimite la închisoare, Blue, spuse ea calm. Nu ai făcut nimic greșit. El este cel care va merge acolo, dacă urmărim acest lucru, dar totul depinde de tine. Putem face ceva în legătură cu asta, sau putem pur și simplu să tăcem, dacă demersul împotriva lui este mai mult decât poți îndura. Decizia îți aparține, Blue. Eu voi face ceea ce vrei tu.

Ea încercă să mențină un ton cât mai neutru, astfel ca el să nu se simtă încorsetat în privința deciziei.

– De ce faci asta? o privi Blue cu atenție.

– Pentru că te cred și pentru că este un om foarte rău. Și pentru că sunt de părere că decizia corectă este să-l reclamăm la poliție și să-l dăm în judecată. Cei ca el trebuie să fie opriți. Eu vreau doar să îl văd. N-am să aduc vorba de tine.

Băiatul părea liniștit. Avea încredere deplină în Ginny.

– Poate că nu o mai face, spuse Blue cu precauție. Ginny sesiză că îi era teamă, și avea motive întemeiate, după felul în care îl amenințase preotul. Tu ce crezi că ar trebui să fac?

Era impresionat că ea îl credea. Propria lui mătușă nu o făcuse, pentru că îl aprecia prea mult pe preot.

– Cred că ar trebui să faci ceea ce vrei tu să faci. Nu trebuie să iei o decizie acum. Poți să te mai gândești o vreme.

El încuviință și apoi merse să se uite la televizor până la ora de culcare. Împrumută telefonul lui Ginny, apoi el și Lizzie schimbară câteva mesaje, dar el arăta tulburat și distras. Ginny știa că analiza toate posibilitățile în privința părintelui Teddy.

Nu spuse nimic despre asta dimineaţa şi plecă la şcoală fericit şi într-o dispoziţie bună. Ginny plecă la scurt timp după aceea la aeroport şi prinse zborul de zece şi jumătate către Chicago. Se afla la biserica Sf. Anna la o oră după ce ateriză. Intră în biroul parohial şi ceru să-l vadă pe părintele Teddy. Secretara o informă că preotul plecase să ofere ultima împărtăşanie la spital şi că urma să se întoarcă în jumătate de oră. Fu de acord să aştepte; stătu acolo, gândindu-se la el şi la ceea ce îi făcuse lui Blue. Avea un nod în stomac numai când se gândea la asta. Cât aşteptă, intră un preot înalt şi bine făcut. Arăta cam la vreo patruzeci de ani şi emana căldură şi bunătate. Era genul de persoană căreia voiai să-i mărturiseşti problemele tale şi pe care ţi-l doreai cel mai bun prieten. El glumi un minut cu secretara şi îşi verifică mesajele; la semnul făcut de femeia de la birou, el se întoarse şi zâmbi la Ginny.

– Pe mine mă căutaţi? o întrebă el cu căldură. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Mama unui enoriaş al nostru este bolnavă. Are nouăzeci şi şase de ani şi şi-a rupt şoldul săptămâna trecută, şi avea nevoie de asistenţă spirituală. Sunt sigur că va trăi mai mult decât mine.

Era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care îi întâlnise vreodată, şi totul la el inspira încredere.

– Sunteţi părintele Teddy? întrebă ea cu o privire uluită.

Uitase să obţină de la Blue o descriere fizică a lui, aşa că presupusese că era un bătrân cu aspect sinistru. În schimb, omul era plin de viaţă, energic, fermecător şi chipeş, ceea ce era şi mai periculos. Emana afectivitate şi bunăvoinţă, aşa că Ginny îşi putu da seama cu uşurinţă de ce un copil ar avea încredere în el. Arăta ca un ursuleţ de pluş frumos şi fericit.

– Da, eu sunt, confirmă el. Să mergem în biroul meu? Era o încăpere plăcută şi însorită, cu vedere către grădina bisericii, iar pe pereţi avea picturi în acuarelă şi o cruce mică. Purta un costum negru simplu. Nu exista nimic înfricoşător sau sumbru în înfăţişarea lui. Dar ea nu se îndoi de Blue nici măcar o clipă. Era sigură că spunea adevărul, indiferent cât de charismatic era părintele Teddy. Era un irlandez masiv, bine făcut, care crescuse în Boston, după

cum spunea el atunci când ea se aşeză. V-a trimis cineva la mine? o întrebă el pe un ton plăcut.

– Da, spuse Ginny, privindu-l cu atenţie. Voia să afle tot ce se putea despre el. Un prieten din New York. De fapt, eu v-am sunat la Sf. Francis, iar de acolo mi-au spus că vă aflaţi aici. Am venit cu afaceri pentru două zile şi m-am gândit să vin să vă cunosc.

– Ce noroc pe mine! spuse el zâmbind la ea. Înţelesese imediat de ce Charlene, mătuşa lui Blue, era atât de ataşată de el. Omul era fără cusur, emanând inocenţă şi compasiune. Cu ce vă pot ajuta? Îmi pare rău, nu v-am reţinut numele.

– Virginia Phillips, spuse ea, dându-şi numele de fată.

– Eşti căsătorită, Virginia?

– Da.

– Ce tip norocos! exclamă el, zâmbind.

Apoi, Ginny îi mărturisi bănuiala ei că soţul avea o aventură şi că nu ştia ce să facă. Nu voia să-l părăsească, dar era sigură că el era îndrăgostit de o altă femeie. Iar părintele Teddy o sfătui să se roage, să fie răbdătoare şi iubitoare, şi că era sigur că bărbatul ei avea să îşi vină în fire în timp. El afirmă că majoritatea căsniciilor trec printr-un impas din când în când, dar dacă ea era statornică, avea să îşi salveze relaţia. Tot timpul cât vorbi, ea băgă de seamă că avea ochii reci, furioşi, în schimb, cel mai cald zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Gândindu-se la Blue, îi venea să sară peste birou şi să-l strângă de gât. Apoi, el îi dădu cartea sa de vizită şi îi spuse să-l sune oricând, iar el era bucuros să vorbească cu ea.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea cu recunoştinţă. N-am ştiut ce să fac.

– Doar nu te da bătută, îi spuse el cu căldură. Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult cu tine. Am o întâlnire în cinci minute.

Ginny sesiză nerăbdarea preotului ca ea să plece, iar după ce părăsi biroul, ea intră în biserică să aprindă lumânări pentru Mark şi Chris. Stând în genunchi într-o strană din spate, îl văzu intrând în biserică, în timp ce un băiat venea din spatele altarului, şi vorbiră puţin. Părintele Teddy puse o mână pe umărul lui, iar băiatul zâmbi şi se uită la el cu adoraţie. Apoi, înainte ca Ginny să poată reacţiona, Teddy îl conduse în spatele unei uşi, se aplecă să-i şoptească ceva

băiatului la ureche şi închise uşa în urma lor. Ginny făcu o grimasă gândindu-se ce se putea întâmpla în spatele uşilor închise. Dar ea nu putea face nimic. Fiind pastor, el avea libertate absolută în parohia sa, la fel ca şi înainte.

Voia să fugă după ei şi să strige, şi să-l ducă pe băiat departe de el. Dar ştia că nu putea face asta. Băiatul părea să aibă în jur de doisprezece ani. Tot ce ştia ea în timp ce stătea cu ochii pironiţi, plini de groază, la uşa închisă, era că trebuiau să pună capăt faptelor părintelui Teddy, la tot ceea ce îi făcuse lui Blue şi probabil şi altora ca el. Era cel mai seducător bărbat pe care-l văzuse vreodată şi era un pedofil. Părăsi biserica dezgustată şi găsi un taxi la câteva străzi mai departe, care să o ducă la aeroport. Ştia ce aveau de făcut acum. Ea şi Blue trebuiau să meargă la poliţie. Locul părintelui Teddy Graham era la închisoare. Doar legea îl mai putea opri.

Capitolul 11

Ginny nu se putea gândi la nimic altceva în avionul spre New York, decât la ceea ce văzuse în Chicago. Bărbatul izbitor de frumos, în straiele lui preoţeşti, cu zâmbetul strălucitor, ochii aceia care ascundeau o sumedenie de secrete şi în care avea o răceală înfricoşătoare, contrastând cu zâmbetul. Nu-şi putea lua gândul de la băiatul pe care îl condusese în spatele uşii şi de la faptul că viaţa copilului ar fi fost marcată pentru totdeauna dacă s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor acolo. Ea nu avea nici o dovadă, doar propria sa temere. Chiar trebuiau să-l oprească. Deoarece părintele Teddy le făcea băieţilor din parohia sa tot ce voia, la fel cum făcuse şi la New York. Se întreba dacă cineva ştia sau bănuia ceva, şi dacă acesta era motivul pentru care fusese transferat la Chicago, sau dacă până în prezent nu avusese parte de nici o suspiciune sau reproş.

Ajunse acasă la timp, iar Blue venise de la şcoală şi se uita la televizor când ea intră în apartament, obosită după călătoria ce dură o zi întreagă, chiar dacă totul mersese bine şi în conformitate cu planul său. Ginny avea o mină serioasă când se aşeză lângă el pe canapea. El începuse să o cunoască şi reacţionă imediat când o văzu. Se gândea că greşise cu ceva, deşi primise nota zece cu felicitări la testul de istorie din ziua aceea, dar ea nu ştia încă. Abia aştepta să-i dea vestea.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el nerăbdător.

– Da, dar nu e vorba de tine, îl lămuri ea repede când văzu teama din ochii lui. Tocmai ce m-am întors de la Chicago. L-am văzut.

El știa că ea mergea în ziua aceea, doar că nu știa la ce oră avea să se întoarcă.

– Pe părintele Teddy?

Ochii lui exprimară îngrijorare când ea încuviință.

– Acum îmi dau seama de ce îl iubește toată lumea. E prefăcut și fermecător și arată foarte bine. Are cei mai meschini ochi pe care i-am văzut vreodată. Ea nu îi povesti scena cu băiatul pe care preotul îl condusese în spatele ușii – nu voia să-i amintească de propriile sale experiențe cu acel om, care erau îngrozitoare. Cred cu adevărat că trebuie să fie oprit. Ori biserica știe despre el și îl mută din loc în loc, ca să-l țină departe de probleme, ori habar nu are și îl trimite fără să știe în comunități noi pentru a abuza mai mulți copii. Oricum ar fi, trebuie să fie demascat, iar locul lui e la închisoare.

– Charlene îl iubește. Nu va crede niciodată ceva rău despre el. Poate că nimeni nu o va face.

Îi plăcu să audă părerea lui Ginny despre el.

– Trebuie să găsim o modalitate ca victimele lui să aibă suficient curaj să vorbească. Dar ea știa că mulți nu aveau să facă asta și aveau să rămână ascunși pentru totdeauna, rușinați și traumatizați. Nu sunt sigură de unde să începem, recunoscu ea gânditoare către Blue. Cred că cu poliția. Prietenul meu Kevin spune că ei îl vor ancheta. Dar aș vrea să discutăm împreună cu un avocat, ca să ne sfătuiască. Avea toate datele de contact pe care i le dăduse Kevin. Dar se uită adânc în ochii albaștri ai lui Blue și îi puse cea mai importantă întrebare: Ce spui, Blue? Facem asta? Ai nevoie de mai mult timp de gândire? Probabil că nu va fi ușor, și dacă ajungem la tribunal, va trebui să fii prezent și să depui mărturie. Judecătorul s-ar putea să te lase să faci asta în biroul său, având în vedere vârsta ta, dar cel mai probabil identitatea ta se va afla la un moment dat. Ce părere ai?

– Mi-e frică, spuse el cu sinceritate, iar ea zâmbi. Dar cred că pot s-o fac. Cred că ai dreptate. Cineva trebuie să o facă. Acum sunt mai mare, și poate că i-aș trage una dacă m-ar atinge, sau poate că nu aș face asta, pentru că mi-a spus că mă va trimite la închisoare. Dar înainte îmi era prea teamă să-i spun ceva, și toată lumea crede că e un tip atât de grozav. Știam că nu mă va crede nimeni... în afară de tine.

Blue îi zâmbi cu dragoste şi recunoştinţă în ochi.

Ginny se întrebă dacă acesta era motivul pentru care drumurile lor se întâlniseră, ca ea să-l poată ajuta să se elibereze de această povară teribilă pe care o ducea. Ea nu dorea ca acest lucru să-i mutileze sufletul pentru tot restul vieţii, deşi ştia că era posibil. Relaţii destrămate, lipsă de încredere, neputinţa de a se ataşa de semeni, disfuncţii sexuale, coşmaruri, atacuri de panică. Existau o serie de tulburări, iar ea nu dorea nimic din toate astea pentru el. Spera că adevărul, dragostea şi dreptatea aveau să îl ajute să se vindece.

– O să fac asta, spuse apoi încet Blue, privind-o direct în ochi. El nu avea nici o îndoială, indiferent cât de speriat era. Ştia că Ginny avea să îl ajute până la sfârşit. Vreau să o fac, confirmă Blue.

– Şi eu vreau. Sunt alături de tine, îi spuse ea şi se întinse să dea mâna cu el. Ochii lor se întâlniră şi rămăseseră aşa cât timp îşi scuturară mâinile. Am să sun mâine la Protecţia Copilului. Să mă anunţi dacă te răzgândeşti, spuse ea ferm.

Nu voia ca băiatul să facă ceva ce nu simţea că era bine sau de care îi era frică. Alegerea îi aparţinea în totalitate.

– N-am să mă răzgândesc, spuse Blue. Sunt sigur. Ea se ridică de pe canapea şi merse să pregătească cina, iar el îşi deschise laptopul şi se uită pe YouTube până când fu gata masa. Apoi puse masa, ca în fiecare seară, şi se aşezară să mănânce. Ginny încerca să-i gătească reţete sănătoase, bune şi pentru ea, de asemenea. Amândoi erau tăcuţi, gândindu-se la ce îi aştepta. Când ai de gând să-i suni? o întrebă Blue, întrerupându-i şirul gândurilor.

Ea se gândea din nou la părintele Teddy şi nu îşi putea scoate din minte imaginea băieţelului pe care îl dusese după uşă.

– Mâine.

Blue încuviinţă din cap. Amândoi merseră devreme la culcare. Fusese o zi lungă. El o îmbrăţişă când plecă dimineaţa. Îi arătă testul la istorie la care luase nota zece cu felicitări, iar ea îi spuse cât de mândră era de el. Era încă uimită să realizeze că devenise peste noapte mama surogat a unui adolescent şi simţea că avea multe de învăţat uneori. Îi fusese de-ajuns afecţiunea şi bunul simţ şi rezona cu el ca un adult. El era încă un copil şi se purta ca atare câteodată. Dar era sensibil şi respectuos cu ea, şi recunoscător pentru tot ce

făcuse pentru el. Îi plăcuse călătoria la L.A., iar el şi Lizzie se împrieteniseră repede.

După ce plecă Blue la şcoală, ea sună la numărul pe care i-l dăduse Kevin Callaghan de la Protecţia Copilului. Nu avea şi un nume de contact, doar numărul de telefon al instituţiei, deoarece prietena sa locotenent din L.A. nu cunoştea pe nimeni în New York. La telefon răspunse o femeie, iar Ginny ceru o întâlnire cu cineva.

– Despre ce anume? întrebă femeia de la telefon pe un ton plictisit.

Primeau toată ziua apeluri telefonice, multe dintre ele fiind o pierdere de timp, dar multe erau întemeiate. Ginny ştia că situaţia ei merita atenţia lor.

– Acte de molestare asupra unui minor, comise în mod repetat, spuse Ginny clar.

Experienţa de reporter o ajuta să intre direct în miezul problemei şi să rămână acolo.

– De către cine?

Vocea de la telefon păru dintr-odată mai gravă şi îi acordă atenţie absolută.

– Un preot paroh.

Se făcu pauză înainte de următoarea întrebare.

– Cine a fost molestat?

Ginny presupunea că funcţionara lua notiţe, probabil pe un formular sau ceva de genul acesta.

– Un băiat, care avea nouă ani–zece la momentul respectiv.

– Cu cât timp în urmă s-a întâmplat? Femeia vorbi din nou pe un ton bănuitor. Primeau o mulţime de apeluri telefonice asemănătoare de la bărbaţi de patruzeci şi cinci de ani, care susţineau că fuseseră abuzaţi în copilărie. Şi declaraţiile lor erau valide, aşa cum era şi trauma lor, dar era mult mai grav atunci când cazurile erau mai recente. Ce vârstă are băiatul acum? Este încă minor?

– Are treisprezece ani.

– Vă rog să aşteptaţi pe fir, spuse ea, şi dispăru o perioadă care păru o veşnicie. Apoi reveni la telefon. Îl puteţi aduce cu dumneavoastră?

– Da, sigur.

– Puteţi veni astăzi la ora patru şi jumătate? Tocmai am anulat o întâlnire.

– Da, este în regulă, spuse Ginny. Era bucuroasă că Blue nu avea de aşteptat ca să-şi facă tot felul de gânduri înainte de întâlnire. Acum că el luase decizia să vorbească, ea voia să se întâmple cât mai curând, aşa că sincronizarea era perfectă. Vă mulţumesc foarte mult, spuse Ginny cu recunoştinţă.

– Vă veţi întâlni cu detectivul Jane Sanders de la Protecţia Copilului. Vă rog să întrebaţi de ea când veniţi. Îi dădu adresa, apoi îi explică cum să ajungă acolo.

Ginny îi mulţumi din nou şi închiseră, după care hotărî să termine de dat toate telefoanele. În continuare, îl sună pe Andrew O'Connor, avocatul expert în dreptul canonic, specializat în cazuri de abuz sexual asupra minorilor, dar intră căsuţa vocală. Avea o voce plăcută, iar ea îi lăsă un mesaj. Apoi îi trimise lui Kevin un mesaj pentru a-l anunţa că luase legătura cu avocatul recomandat de el. După aceea, petrecu următoarele două ore citind rapoartele Departamentului de Stat privind actualele zone de interes, trimise de la biroul agenţiei. Erau informaţii utile pentru toţi angajaţii lor, şi îşi imagină că urma să se afle curând într-una din acele locaţii.

Tocmai lua o pauză când sună telefonul. Era Andrew O'Connor. Fu surprinsă să constate cât de tânăr părea, mai ales pentru un fost preot şi avocat, cu experienţă la Vatican. Se aştepta să fie mai în vârstă.

– Îmi pare rău, eram afară când aţi sunat, spuse el cu o voce plăcută. Am avut o zi agitată. Acum sunt între nişte înfăţişări la tribunal. Cu ce vă pot ajuta?

Era ora prânzului, şi era evident că îşi petrecea pauza preluând apelurile telefonice ratate; astfel, ea află că răspundea prompt la mesaje.

– Tocmai am raportat un caz de abuz sexual la poliţie, explică ea. Sunt mentorul unui băiat de treisprezece ani. Locuieşte cu mine în prezent. A fost molestat de un preot în urmă cu trei ani.

Ea trecuse direct la subiect – era un om ocupat, şi ea nu voia să-i răpească timpul, ceea ce el aprecia.

– L-a molestat sau l-a violat? o întrebă el direct.

– El spune că a fost molestat, dar există întotdeauna posibilitatea să fi fost mai mult decât mi-a spus, sau să nu-şi amintească.

Avocatul era conştient şi el de acest lucru.

– De ce a aşteptat atâta timp până să mărturisească?

Era obişnuit cu cazurile în care oamenii aşteptaseră chiar mai mult, uneori douăzeci de ani, dar el voia să ştie detaliile.

– A încercat să-i spună mătuşii lui la momentul respectiv, dar ea nu l-a crezut. De atunci, cred că i-a fost teamă sau ruşine. Preotul l-a ameninţat că îl trimite la închisoare dacă va spune vreodată. Şi nu a avut pe nimeni care să-i apere cauza, până acum. Eu am avut grijă de el doar în ultimele şase luni şi mi-a spus de curând.

Avocatului i se părea plauzibil. Nu era nimic deosebit până acum.

– Ştiţi unde se află preotul acum? Uneori îi mută pe tipii ăştia din loc în loc, ca să-i ascundă sau să-i scoată din vizor, în special dacă au avut plângeri la adresa lor.

– Ar putea fi cazul şi aici. L-au transferat la Chicago anul trecut. L-am văzut ieri, spuse ea.

Acest lucru îl surprinse pe Andrew O'Connor, care păru şocat.

– Unde, în Chicago? Pe stradă? Printr-o coincidenţă, sau aţi stabilit o întâlnire?

– Am zburat până la Chicago ca să văd cum arată. Am stabilit, chipurile, o întâlnire pentru o consiliere legată de un soţ fictiv. El era foarte impresionat de ceea ce făcuse ea. Ţinea lucrurile sub control şi era energică; plus că îi aprecia inteligenţa. Relatase totul fără ocoliş, confuzii sau emoţii. Doar faptele, în mod eficient.

– Cum arată? întrebă Andrew O'Connor, curios.

– Ca o vedetă de cinema. Înalt, chipeş, incredibil de charismatic, cu nişte ochi de şarpe şi capabil să seducă până şi păsările din copaci. Este perfect pentru rolul pe care-l joacă. „Părintele Teddy", ursuleţul de pluş preferat de toată lumea. Probabil că cei mici îl adoră, şi cred că femeile din parohie sunt topite după el. Este mai mult decât drăguţ. Ba mai mult, mă aflam în biserică şi l-am surprins conducând un băiat dincolo de o uşă; ţinea mâna pe umărul lui, apoi a închis uşa în urma lor. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat după aceea. M-am simţit complet neputincioasă, dar numai gândul la asta îmi provoacă scârbă. Ce i-a făcut băiatului meu a fost destul de rău. Îl lăsa să cânte

la pianul de la subsolul bisericii ca să îl poată molesta, apoi îl amenința cu închisoarea dacă sufla vreo vorbă. Și a reușit să îl facă să se simtă vinovat.

– Lasă-mă să ghicesc, pentru că îl „ispitea", nu? Ăsta-i tertip vechi printre preoții malefici. Tipul pare să fie un adevărat învingător. Aș vrea să mă întâlnesc cu băiatul tău și să vorbesc cu el. Ați putea veni luni, la ora trei? Blue trebuia să plece mai devreme de la școală ca să ajungă la întâlnire, dar ea credea că merită. Apropo, care este numele lui?

– Blue Williams. Eu sunt Ginny Carter.

– Probabil că o să ți se pară o tâmpenie, dar ai apărut vreodată la televizor? Sora mea locuiește în L.A., și era acolo un reporter de știri cu numele ăsta. Obișnuiam să mă uit de fiecare dată când mă aflam acolo.

– Eu sunt, spuse ea cu o voce timidă.

– Uau... este extraordinar. Tu și soțul tău formați o echipă pe cinste la știri, o complimentă el, iar ea se gândi că era o persoană diferită acum.

Totul părea atât de îndepărtat și făcea parte dintr-o altă viață.

– Da, eram o echipă pe cinste, mulțumesc.

Ea încercă să-și mențină un ton lipsit de inflexiuni. Interlocutorul ei era un simplu avocat, nu psihiatru.

– Am observat că dispăruserăți amândoi de pe micul ecran în ultimul timp, când am fost în L.A.

Părea dezamăgit.

– A murit în urmă cu trei ani și jumătate, spuse ea simplu.

– Îmi pare foarte rău. Nu aș fi adus vorba despre asta, dar eraţi minunați.

El părea jenat că deschisese subiectul.

– Mulțumesc.

Acum el avea și mai multă încredere în ceea ce îi spusese ea. Știa că era obișnuită să fie concisă și la obiect și să prezinte lucrurile așa cum erau, fără a le exagera. Acest stil conferea veridicitate relatării, ceea ce îi ușura treaba.

– Ne vedem luni cu Blue, spuse el pe un ton plăcut și închise.

Îmediat ce Blue ajunse acasă, în ziua aceea, ea îl anunţă că aveau stabilită o întâlnire la poliţie. Păru speriat preţ de o secundă, apoi încuviinţă din cap. Aşa cum fusese viaţa lui înainte, o întâlnire cu poliţia nu era de bun augur. De data aceasta, era.

Luară metroul până în centru şi ajunseră la timp pentru întrevedere. Ginny întrebă de detectivul Sanders, iar o femeie foarte atrăgătoare veni să-i întâmpine câteva minute mai târziu. Nu purta uniformă, avea părul lung, roşcat şi purta o fustă strâmtă foarte scurtă. Blue părea uşurat. Tipa respectivă nu arăta a poliţist, aşa cum îşi imagina el, sau ca unul care să îl trimită la închisoare, deşi avea cătuşe atârnate de curea, iar Ginny putea vedea conturul neclar al pistolului aflat într-un toc de umăr, sub sacou, iar legitimaţia îi era prinsă de curea.

– Bună, Blue! spuse ea binevoitoare, şi le oferi ceva de băut când se aşezară în biroul ei. Avea nişte ochi mari verzi, şi un stil prietenos, obişnuit. Blue ceru o Coca-Cola, iar Ginny nu dori nimic. Detectivul Sanders vorbi direct cu Blue. Sunt sigură că nu este deloc confortabil să vii până la noi. Suntem aici ca să te ajutăm. Nu vom permite să ţi se întâmple nimic rău şi am să-ţi spun cum va decurge ancheta. Dar oamenii care le fac rău copiilor sau îi abuzează în vreun fel trebuie opriţi pentru binele tuturor, chiar şi al lor. Aşa că ai făcut foarte bine că ai venit până aici. Ea se uită la Ginny, iar mesajul îi era adresat şi ei deopotrivă. Este mama ta? întrebă ea despre Ginny.

– Nu, este prietena mea, şi zâmbi la ea.

– Locuieşte cu mine, explică Ginny.

– Mamă adoptivă? întrebă detectivul Sanders, iar Ginny clătină din cap.

– Nu, locuieşte cu mine uneori. Are o mătuşă care este tutorele său.

– Este în regulă, spuse detectivul Sanders, părând indiferentă. Ea doar voia să afle care era relaţia dintre ei. Nu avea nevoie de permisiunea unui părinte sau tutore ca să raporteze incidentul. Deci, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? În primul rând, câţi ani aveai pe atunci?

– Cred că aveam nouă sau abia împlinisem zece. Locuiam cu mătuşa mea la periferia oraşului. Iar preotul de la biserica noastră,

părintele Teddy, a spus că pot cânta la pianul de la subsol. Obișnuia să mă asculte cântând, iar uneori se așeza lângă mine. Atunci o făcea.

– Și ce anume făcea? Detectivul îi adresă întrebarea pe tonul cel mai firesc, chiar dacă abia îl cunoscuse. Era o profesionistă.

Apoi, interogatoriul decurse normal pe măsură ce el îi povestea despre actele de agresiune sexuală comise de preot. Îl întrebă dacă îl pusese pe Blue să se dezbrace sau dacă îl silise să facă sex oral, iar Blue negă. Dar incidentul se repetase de multe ori, iar preotul îl sărutase și mersese puțin mai departe de fiecare dată; Blue mărturisi că fusese speriat că avea să încerce să facă mai multe, așa că încetase să mai meargă să cânte la pian. Preotul încercase să-l facă să se întoarcă, dar el refuzase, apoi fusese din nou amenințat să nu sufle o vorbă, altfel avea să fie arestat și băgat la închisoare, și nu avea să îl creadă nimeni niciodată. Îi inoculase lui Blue această teamă, iar, pe măsură ce asculta, Ginny își dădu seama că incidentele de abuz avuseseră loc mult mai des decât îi spusese Blue, și acum se întreba dacă îi mai ascunsese și altceva sau mai existau și alte lucruri de care nu-și mai aducea aminte. Era mult mai liniștită acum, că veniseră la poliție. Dar avea senzația că Blue ascundea ceva despre care nu voia să vorbească. Și detectivul Sanders presupunea același lucru, dar fusese un început bun.

După aceea, detectivul Sanders îi adresă o altă întrebare.

– Ți-a cerut vreodată să-l atingi? Se purta de parcă ceea ce făcea era firesc.

Blue ezită un răstimp înainte să dea un răspuns, apoi încuviință. Ginny încerca din răsputeri să urmeze exemplul detectivului și să nu își manifeste reacțiile. Era ceva ce nici măcar ea nu îndrăznise să-l întrebe, și era oripilată de vreun răspuns afirmativ.

– Uneori.

Ochii lui priveau în jos când răspunse, și nu se uită la Ginny.

– Te-a amenințat că te rănește dacă nu îl atingi?

– Spunea că era vina mea că ajunsese așa, pentru că eu îl ispiteam și îl răneam, așa că trebuia să rezolv lucrul acela, căci, dacă nu făceam asta, nu mă mai lăsa să mă întorc și îi spunea mătușii că am furat bani din cutia milei, dar eu nu furasem.

– Și cum trebuia să îl rezolvi?

Urmă o altă pauză lungă, şi, fără nici o tragere de inimă, Blue descrise în amănunt o scenă de sex oral, în timp ce Ginny îşi reţinea cu greu lacrimile. Suferea teribil pentru el.

– El ţi-a făcut asta vreodată?

De data asta, Blue clătină din cap şi se uită la Ginny să vadă dacă era supărată pe el. Ea zâmbi şi îi mângâie mâna. Fusese foarte curajos.

– Ştii, Blue, continuă detectivul, dacă vom formula acuzaţii împotriva părintelui Teddy, nu vei fi nevoit să-l vezi în instanţă. Judecătorul va citi raportul nostru şi va vorbi cu tine la el în birou. Dar nu trebuie să-ţi mai fie frică de părintele Teddy de acum încolo. Acum face parte din trecut, iar într-o zi vei putea trece peste toate astea şi vei uita de el. Este ceva ce ţi s-a întâmplat, dar nu te reprezintă, şi nici nu a fost din vina ta. El este un bărbat foarte bolnav, care a profitat de un băieţel, sau poate chiar de mai mulţi. Dar tu nu va trebui să-l mai vezi niciodată.

În ochii lui Blue se citi o mare uşurare când auzi cuvintele detectivului. Îşi făcea griji tocmai din această pricină, iar ea ştia asta. Era clar mult mai liniştit după ce vorbi cu ea.

– Crezi că a mai făcut asta vreunui prieten al tău? A vorbit cineva despre asta?

– Jimmy Ewald spunea că şi el îl urăşte. Mi-a fost teamă să-l întreb de ce, dar m-am gândit că poate din acelaşi motiv. Nu am mai auzit pe nimeni să zică ceva. Probabil că erau prea speriaţi. Nici eu nu am spus nimănui, nici măcar lui Jimmy. El era în clasa a şaptea, eu eram mai mic.

Femeia încuviinţă din cap şi nu păru surprinsă de nimic din ceea ce spunea el, nici măcar de scena cu sexul oral.

– Mai ţii minte cum arată părintele Teddy? Crezi că l-ai putea recunoaşte dacă l-ai vedea?

– Într-un şir de infractori? Ca în serialul *Lege şi ordine*?

Părea interesat de întrebarea ei, şi ambele femei pufniră în râs.

– Mda, sau într-o fotografie?

– Sigur.

Blue privea încrezător, iar Ginny interveni în discuţie.

– Eu l-am întâlnit ieri, în Chicago, la parohia unde a fost transferat. Nu am vrut decât să văd cum arată. Detectivul Sanders se arătă surprinsă de acest lucru. Am fost reporter înainte.

– Știa de ce te afli acolo?

– I-am spus că am venit pentru o consiliere și mi-am dat numele de fată. Dar l-am văzut plecând cu un băiețel după întâlnirea noastră. Mă aflam în biserică, iar el nu m-a văzut.

Blue fu surprins să audă asta. Detectivul încuviință, iar Ginny observă mimica ușor încordată a acesteia, dar nimic altceva din expresia chipului ei nu trăda cât de mult îi ura pe făptașii de genul acesta. Ea le spunea adesea colegilor săi că toți pedofilii ar trebui să fie castrați. Dar furia ei nu ieșea niciodată la suprafață în preajma victimelor.

– Te-ai descurcat foarte bine azi, îi spuse ea lui Blue. Chiar mi-ai fost de ajutor. Iată ce se va întâmpla în continuare: vom face niște investigații cu mare atenție, metodic, ca să vedem dacă cineva s-a plâns vreodată de el la superiori și dacă aceștia aveau cunoștință despre asta. E posibil ca ăsta să fie motivul pentru care a fost transferat la Chicago. Se poate să fi făcut asta de foarte mult timp și în alte parohii în care a lucrat. Mă îndoiesc că tu ești singurul căruia i s-a întâmplat asta, Blue. Dar chiar așa de-ar fi, chiar dacă nu a mai făcut asta vreodată, fapta comisă tot este greșită, și te cred. Așadar, după ce vom strânge toate dovezile, îl vom pune sub acuzație și îl vom aresta. Și dacă ne facem treaba bine, va merge la închisoare. E posibil să dureze ceva până vom aduna toate dovezile de care avem nevoie ca să construim un caz solid, așa că va trebui să ai puțină răbdare. Dar voi păstra legătura cu tine și cu Ginny și vă vom anunța cum decurge ancheta. Acum, voi redacta o declarație cu ceea ce mi-ai spus astăzi. Și dacă fac vreo greșeală sau am înțeles ceva greșit, spune-mi doar și o corectez. După aceea, o vei putea semna, și noi vom deschide cazul; cam atât.

Ea zâmbi la el, se ridică și spuse că se întoarce în câteva minute. Iar Ginny o vedea printr-un geam stând la calculator și redactând o declarație pe care să o semneze Blue. Detectivul nu luase notițe, ca să se poată concentra la Blue, așa că ar fi fost impresionată să fi reținut toate detaliile. Se întoarse în birou după cinci minute,

cu declarația printată și pregătită pentru el să o citească și să o semneze. Ginny îi precizase detectivului că nu îl cunoștea pe băiat pe vremea aceea, așa că nu avea nimic de adăugat.

Detectivul îi înmânână foaia de hârtie lui Blue și îl ceru să o citească cu atenție și să nu-i fie rușine să-i atragă atenția dacă scrisese ceva greșit. Ea voia să fie corectă în totalitate, din moment ce declarația lui era punctul de pornire a anchetei. Notă apoi adresa lui și a lui Ginny și toate celelalte date de contact. Blue citi declarația cu atenție și spuse că era conformă celor declarate de el. Detectivul nu omisese nici un detaliu și nu existau erori. Odată ce el confirmă conținutul plângerii scrise, ea îl puse să jure că tot ceea ce îi spusese era adevărat. El jură întocmai și semnă, apoi ea le mulțumi pentru că veniseră și îi conduse până la ușa biroului. Fusese o întâlnire emoționantă, care îi secase de energie, iar amândoi arătau epuizați, dar Ginny credea că totul decursese bine.

Coborau cu liftul, iar Ginny se uită cu atenție la Blue.

– Ești bine?

– Da. A fost drăguță, spuse el încet, apoi se uită în sus la Ginny cu ochi triști. Nu ești supărată pe mine?

Se referea la celelalte amănunte pe care nu i le menționase până atunci, iar ea își dădu seama. Îl admira pentru că fusese sincer, lucru deloc ușor.

– Sigur că nu. De ce aș fi supărată pe tine? Ești cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc și aveai dreptul să-i spui. Singurul om pe care sunt supărată este părintele Teddy. Sper să intre la închisoare pentru foarte mult timp.

Blue dădu aprobator din cap, iar ea îl luă de mână. După ce ieșiră din lift și din clădire și merseră în jos pe stradă către metrou, el redeveni vorbăreț și vesel.

Când Jane Sanders ieși din biroul ei cu declarația lui Blue în mână, intră în biroul locotenentului cu o mină serioasă, iar când acesta îi întâlni privirea, arăta de parcă voia să omoare pe cineva. Acest caz nu era diferit de celelalte, dar se săturase până peste cap să audă veșnic acele lucruri, și mereu îi erau repartizate ei acele dosare. După ani de zile de psihologie și cursuri de consiliere, și un master

la Universitatea Columbia, se descurca mai bine decât oricine altcineva. Și întotdeauna îl prindea pe făptaș. Nu pierduse niciodată vreun caz împotriva vreunui pedofil sau a vreunui preot.

– Ce ai acolo? întrebă el cu interes. Mai văzuse și cu alte ocazii acea expresie. Un criminal în serie drăguț, care să te țină ocupată? o tachină el.

– Aș vrea eu. Un alt preot. M-am săturat până peste cap de tipii ăștia și de ceea ce le fac copiilor. De ce nu îi exclud din preoție? Oricum se știe despre cei mai mulți dintre ei, dar preferă să-i mute dintr-un loc în altul. Duc în deșert numele bisericii.

Exact ca Ginny, ea era sigură că părintele Teddy făcuse același lucru, sau mai rău, și altor băieți din parohie. Nu exista termenul de „caz izolat" când venea vorba de agresorii sexuali ca el. Și probabil că o făcea și în Chicago acum. Ea avea o echipă de investigatori la care apela în astfel de cazuri și avea de gând să-i pună la treabă și să monitorizeze cazul lui Blue.

– O să meargă? o întrebă Bill Sullivan.

Jane era cel mai bun detectiv pe care îl avea pentru cazurile de abuz sexual asupra minorilor, era genială în ceea ce făcea.

– Ca pe roate, spuse detectivul sigură pe ea. Cazul e solid. Nu se deosebea de numeroasele cazuri pe care le avusese. Iar copilul va fi un martor important.

– Dă-i bătaie, Jane, o încurajă Bill cu un zâmbet.

– Așa am să fac, nu-ți face griji. Mă ocup eu.

Ea lăsă o copie a declarației pe biroul superiorului său, pe care era notat un număr de dosar, și se întoarse în birou. Vânătoarea părintelui Teddy și a victimelor sale începuse.

Capitolul 12

Întâlnirea cu Andrew O'Connor decurse cu totul altfel decât cea de la poliţie. Pentru a-l scuti pe Blue de suferinţa şi ruşinea de a trece din nou prin toate detaliile, Ginny îi înmână avocatului declaraţia pe care o dăduse Blue la poliţie şi-l rugă să o citească. După ce dădu curs rugăminţii lui Ginny, acesta ridică privirea la ei şi îi scrută cu o mină serioasă. Era un bărbat înalt, cu aspect aristocratic, şi, deşi îmbrăcat în blugi şi o cămaşă albastră cu mânecile suflecate, vestimentaţia lui era de calitate, iar pantofii îi erau lustruiţi impecabil. Operele de artă înşirate pe pereţii biroului erau de valoare, iar diplomele atestau faptul că absolvise la Harvard. Siguranţa de sine şi atitudinea lui îi spuneau lui Ginny că provenea dintr-o familie importantă şi că era bogat. Kevin nu menţionase acest lucru, dar ea îşi putea da seama. Şi-l putea imagina cu uşurinţă în rolul de bancher sau de avocat, dar nu de preot.

– O cunosc pe Jane Sanders. Este persoana potrivită pentru această anchetă, spuse el detaşat. Am lucrat cu ea. N-am pierdut nici un caz pe care l-am lucrat împreună. Şi nu cred că acesta va fi prea greu de dovedit. Tipul pare să fie destul de îndrăzneţ, şi bănuiesc că tu eşti doar una dintre victime, Blue, poate dintr-un număr foarte mare de victime. Şi dacă putem dovedi că arhiepiscopia l-a mutat la Chicago pentru a muşamaliza faptele comise, vom câştiga acest caz. Iar eu bănuiesc că exact asta au făcut. Vaticanul le-a ordonat să înceteze cu astfel de practici, dar unii dintre monseniori şi episcopi încă mai încearcă să-i protejeze pe preoţii din parohiile lor. Legile

canonice cer foarte clar ca, în astfel de cazuri, superiorii să-l denunţe autorităţilor pe preotul rătăcit, dar mulţi dintre ei n-o fac. Aşadar, un tip ca părintele Teddy scapă din nou şi din nou. În primul rând, trebuie să-l oprim şi să se facă dreptate pentru tine şi pentru toţi oamenii pe care i-a făcut să sufere. Apoi, aş dori ca Blue să obţină despăgubiri sub formă de daune. În câteva cazuri de acest gen am câştigat sume frumuşele pentru clienţii mei.

– La ce vă referiţi? îl întrebă Blue direct.

Avocatul, fost iezuit, îi explică.

– Atunci când cineva îţi face un rău în acest mod şi te răneşte, sau îţi provoacă daune în vreun fel, prima ta dorinţă este să-l trimiţi la închisoare, dacă este posibil. Asta face poliţia. Dar după aceea îl poţi da în judecată, pe cale civilă, şi se încuviinţează o sumă de bani pentru repararea prejudiciilor materiale şi morale suferite. Cu asta mă ocup eu.

Explicaţia lui părea foarte simplă.

– Vreţi să spuneţi că voi fi plătit pentru ce mi-a făcut? întrebă Blue şocat. Asta nu mi se pare corect.

– În unele privinţe nu este, fu de acord Andrew. Greşeala nu mai poate fi îndreptată nicicum, aşa cum în cazurile de vătămare corporală, victimele nu se vindecă complet. Dar, într-un fel, este modul sistemului nostru de a spune că făptaşii regretă faptele comise şi că trebuie să plătească pentru acestea. Iar, uneori, poate fi un lucru bun, dacă banii te pot ajuta în vreun fel. În acest caz, Biserica Catolică plăteşte daunele, iar unele dintre sume au fost foarte mari. Nu poţi pune un preţ pe prejudiciile morale pricinuite de cineva sau pe trauma suferită, ori pe suferinţa provocată. Dar obţinerea unor sume de bani a reprezentat, pentru unele dintre victime, o alinare şi le-a făcut să simtă că îi pasă cuiva de ele. Aşa funcţionează sistemul nostru juridic. Blue încă părea stânjenit de idee pe măsură ce avocatul îi explica. Ţi-ar putea prinde bine o sumă de bani la bancă. Pentru educaţia ta, pentru a începe o afacere mai târziu, sau te poate ajuta să-şi cumperi o casă când vei fi mai mare, sau poate chiar pentru copiii tăi. Este o modalitate de a fi cumva despăgubit pentru inocenţa pe care ai pierdut-o şi pentru încrederea care ţi-a fost înşelată.

El nu menţionă nimic despre suferinţa fizică, dar şi la asta se referea. Blue se întoarse spre Ginny cu o privire interogativă.

– Tu crezi că este în regulă? o întrebă el nesigur, iar ea încuviinţă.

– Da, Blue. Ai trecut prin multe şi a fost foarte traumatizant. Nu furi bani de la nimeni dacă o să obţii despăgubiri. Îi meriţi. Şi ar fi modul prin care biserica ţi-ar spune că regretă faptele părintelui Teddy.

Felul în care formulase ea explicaţia îl făcu să priceapă.

– Statul îl trimite la închisoare, iar biserica îşi cere iertare sub forma unui cadou. Uneori, e vorba despre un cadou foarte mare, pe care şi-l poate permite, reluă avocatul.

Blue rămase pe gânduri, fără a avea vreo reacţie. Nu voia bani pe care nu-i merita doar pentru că îl lăsase pe părintele Teddy să îi facă ceva rău. Încă se mai simţea vinovat uneori în privinţa asta, deoarece, pe măsură ce crescuse, îşi dăduse seama cât de greşit fusese, iar el nu îl oprise, căci îi fusese prea frică. Dacă părintele Teddy avea dreptate când spunea că îl ispitea? Nu intenţionase asta, dar dacă era adevărat?

– Mi-ar plăcea să lucrez cu Jane Sanders la acest caz, şi putem angaja chiar şi noi un investigator suplimentar, astfel încât să punem lucrurile cap la cap şi să nu ne scape ceva important, le spuse avocatul. Dorim să avem cel mai solid caz posibil, ca să fim siguri că obţinem o condamnare. Concomitent, am să pregătesc acţiunea civilă şi, de îndată ce va fi condamnat, va trebui să obţinem despăgubiri de la biserică.

Avocatul vorbea fără ocoliş despre asta, dar Ginny ştia că nu avea să fie la fel de simplu pe cât lăsa el de înţeles. Erau cazuri complicate aduse în faţa instanţei, iar biserica nu era întotdeauna aşa de cooperantă cum susţinea el. Dar era cea mai bună variantă pentru ea, dar şi pentru Blue.

– Şi, odată ce statul formulează acuzaţii împotriva lui, iar cazul devine public, vreau să trimit o scrisoare membrilor parohiei – cei de atunci, de dinainte de incident, şi de acum – şi celor din celelalte parohii pe unde o mai fi activat, să vedem dacă mai scoatem la lumină şi alte victime. Unii oameni nu vor să se implice sau să se afle ce li s-a întâmplat, dar mulţi se arată dornici, în special atunci când

văd că mai există şi alte victime. Vei fi uimit să afli cât de mulţi oameni apar din senin şi recunosc că asta li s-a întâmplat şi lor. Tipii ăştia nu o fac doar o dată sau de două ori, nici chiar de câteva ori. Am găsit nouăzeci şi şapte de victime la unul dintre cazurile mele, dar numai şaptezeci şi şase au dorit să depună mărturie. Şi au primit toţi despăgubiri materiale din partea bisericii, unele chiar însemnate, pot spune. A fost cel mai important caz al meu de până acum.

– Ce onorariu aveţi? îl întrebă Ginny pe un ton scăzut.

Bănuia că asta depindea de la caz la caz şi că îşi oprea un procent din banii obţinuţi de la biserică cu titlu de despăgubire, fără a emite şi alte pretenţii, dar voia să fie sigură.

– Cred că aceste cazuri sunt o parte importantă a istoriei noastre, ca fiinţe umane, şi în calitate de catolici. Trebuie să îndreptăm greşeala. Nu o putem ascunde, trebuie să o vindecăm, oricare ar fi costul. Şi, pentru aceia dintre noi care încă mai cred în biserică şi în integritatea ei morală, cum sunt eu, trebuie să dăm ceva înapoi. Eu rezolv aceste cazuri *pro bono*. Nu pretind onorariu pentru ele, indiferent cât muncesc. Chiar dacă ajung în instanţă. Nu vreau procent din despăgubire. Cu alte cuvinte, spuse el uitându-se la amândoi, tot ceea ce fac pentru caz este gratis. Blue era de părere că gestul avocatului era minunat, iar Ginny rămase cu gura căscată, ştiind cât de costisitoare putea fi reprezentarea juridică şi cât de consistent era onorariul celor mai mulţi avocaţi, mai ales când venea vorba de despăgubiri.

– Cum funcţionează asta? îl întrebă ea foarte impresionată.

– Pur şi simplu. Am clienţi care plătesc pentru alte dosare. Cred că este esenţial să demonstrăm că încă mai există oameni buni implicaţi, direct sau indirect, în treburile bisericii. El nu ştia faptul că Ginny îi cunoştea trecutul, aşa că le explică. Eu am fost preot. Am părăsit preoţia din varii motive, dar sunt tulburat profund de aceste infracţiuni de abuz sexual comise asupra minorilor. Asta pot face ca să ajut, luând apărarea celor aflaţi în nevoie, şi făcând asta gratis. Nu vreau ca cineva să creadă că eu îi obţin victimei o sumă mare cu titlu de despăgubiri, ca să pot să-mi trag eu partea mea. Nu eu sunt cel care a suferit, ci Blue. El merită întreaga sumă. Fac asta de mai mulţi ani, iar arhiepiscopia ştie cine sunt. Celor de acolo nu le place de

mine, dar eu mă lupt din greu. Apoi zâmbi larg către ea. Și câștig întotdeauna. Încă nu am pierdut nici unul dintre aceste cazuri și nu am de gând să încep cu ăsta. Sabia adevărului este ascuțită. Zâmbi către Blue. O vom folosi ca să-i tăiem capul părintelui Teddy. Ginny ar fi dorit să propună alte opțiuni, dar nu o făcuse. Era uimită de fostul preot care tocmai se oferise să-l reprezinte gratuit pe Blue. Sunteți tutorele lui? o întrebă apoi pe Ginny.

Păru surprins de răspunsul ei negativ.

– Mătușa lui este. Aveți nevoie de ea ca să semneze ceva?

– Încă nu. Eventual, când vom intenta acțiunea civilă, tutorele lui va trebui să o semneze.

– Sunt sigură că o va face, spuse Ginny încrezătoare. Charlene îl iubea pe băiat și și-ar fi dorit tot ce era mai bine pentru el, iar niște bani cu siguranță i-ar prinde bine. Sunt sigură că nu va fi nici o problemă.

El încuviință mulțumit și continuă prin a le spune care era strategia procesului. El urma să vorbească cu investigatorul pe care îl folosise în cazurile de abuz sexual, care se pricepea să scotocească după bârfe, zvonuri și bănuieli de pe la parohii, și uneori, mult mai mult decât atât, acestea scoteau la iveală probe și noi victime. O'Connor spuse că avea să țină strâns legătura cu detectivul Sanders pe măsură ce ancheta avansa. Și, odată formulate acuzații din partea statului, sau cel mai probabil, din partea mai multor state împotriva părintelui Teddy Graham, avocatul avea să inițieze procesul civil solicitând totodată despăgubiri bisericii. Din momentul în care preotul avea să fie condamnat, procesul lor avea să fie întemeiat. Singura problemă care avea să se pună atunci avea să se refere la cuantumul sumei. Dar era cale lungă până acolo. Andrew O'Connor aprecia că întregul proces avea să dureze un an, poate mai puțin, poate mai mult, în cazul unei despăgubiri. Un proces efectiv ar putea dura mai mult, dar se îndoia că avea să se ajungă la asta. Iar dacă arhiepiscopia încercase să mușamalizeze faptele părintelui Teddy și îl sprijinise, asta putea constitui o circumstanță agravantă în cazul acestuia. Instanțele de judecată așteptau ca reprezentanții bisericii să își exprime regretul pentru faptele preoților ei și să plătească despăgubiri.

Mai stătură de vorbă câteva minute, iar Andrew O'Connor încerca să nu se uite insistent la Ginny. Arăta diferit față de imaginea pe care o știa de la televizor. Era la fel de frumoasă, dar parcă mai radioasă, mai liniștită. Îi asemăna chipul cu al unei madone. Nu era machiată, părul ei lung și blond era prins la spate și avea cea mai tristă privire în ochi pe care o văzuse vreodată, chiar și atunci când râdea. Două genuni adânci de suferință. Singura dată când o văzuse fericită era atunci când vorbea cu Blue.

Și, după cum se uita Ginny la avocat atunci când acesta îi conduse afară, i se părea elegant și plin de viață. Avea un aer foarte distins, și în ciuda părului cărunt de la tâmple, avea un chip tânăr, bănuind că avea în jur de patruzeci de ani.

Își aminti că iezuiții reprezentau elita intelectuală a bisericii. Iar pentru că el lucrase în departamentul juridic de la Vatican însemna că era un avocat competent și extrem de inteligent, iar Kevin menționase ceva despre el cum că locuise patru ani la Roma. Era un om foarte capabil, și la fel cum simțise în legătură cu Jane Sanders, Ginny avea încredere că, avându-l de partea lor, cazul lui Blue se afla pe mâini bune. În drumul lor spre apartament, Blue se arătă și el încântat de Andrew. Nu întrebă câți bani ar putea obține ca despăgubiri – era încă stânjenit de această perspectivă, iar Ginny era mulțumită că el nu întrebă. Blue lupta pentru adevăr și pentru apărarea drepturilor lui, nu pentru bani.

În seara aceea, Ginny îl sună pe Kevin Callaghan ca să-i mulțumească pentru recomandare.

– A fost extraordinar, chiar și Blue îl place. Bănuiesc că este un avocat foarte bun, și aproape că am picat de pe scaun când ne-a zis că el reprezintă aceste cazuri *pro bono*.

– Asta-i grozav, spuse și Kevin, surprins.

– Se pare că nu și-a pierdut credința în valorile iezuite – vrea pur și simplu să scape de preoții răufăcători, îi spuse Ginny.

– E un tip interesant, comentă Kevin, iar Ginny îl aprobă.

Fusese extrem de impresionată. Întâlnirea fusese foarte eficientă pentru Blue, la fel ca cea de la poliție. După ce vorbi cu Kevin, o sună Becky. De fiecare dată, Ginny se pregătea să audă vești proaste.

– Cum e tata? întrebă Ginny, ţinându-şi respiraţia până să audă răspunsul.

– Cam la fel ca atunci când ai fost aici. Şi bine, şi rău. Iar acum are zile când nu face decât să doarmă. Era ca o lumânare care pâlpâie până se stinge. Cum a fost săptămâna ta? o întrebă Becky.

Cele două surori nu mai vorbiseră de la călătoria din L.A.

– Ocupată şi extenuantă.

Ginny se simţea oarecum istovită, dar mulţumită de tot ceea ce realizaseră.

– Ce-ai făcut?

– Câteva lucruri foarte dificile, admise Ginny. Ne-am ocupat de o situaţie grea pentru Blue, sau cel puţin am început.

Căci era abia începutul. Ginny nu îi spusese încă şi nu voia să-l stânjenească pe Blue, dar cazul urma să fie făcut public curând, chiar dacă identitatea lui nu ar fi fost dezvăluită, aşa că se simţi în largul ei să-i spună lui Becky.

– Ceva la şcoală?

– Nu, spuse Ginny precaută. A fost molestat de un preot paroh acum trei ani, şi am vorbit despre asta foarte serios şi am decis să facem ceva. Aşa că săptămâna trecută am fost la Protecţia Copilului, şi astăzi la un avocat specializat în astfel de cazuri împotriva bisericii. Au fost momente destul de dificile. Dar cred că va fi un lucru bun pentru Blue. Confirmă ceea ce i s-a întâmplat, şi el învaţă că dacă cineva abuzează de el nu poate scăpa nepedepsit şi că oamenilor cumsecade le pasă de el.

Când ea încheie, se făcu linişte la celălalt capăt al firului.

– Oh, Doamne! spuse Becky după un minut, iar Ginny presupuse că era şocată de ceea ce i se întâmplase lui Blue. Nu pot să cred că faci asta. Te iei şi de biserică acum? Şi de unde ştii că îţi spuse adevărul?

Becky nu credea nici cât negru sub unghie. Existaseră o mulţime de acuzaţii nefondate printre cele adevărate, care distruseseră vieţile preoţilor buni. Acesta era reversul medaliei. Dar Ginny era sigură că nu era cazul şi aici. Îl credea pe Blue dincolo de orice îndoială. Suferinţa lui era prea reală.

– Sunt absolut sigură că spune adevărul, replică Ginny calm.

– Nu ai de unde să ştii asta. Mulţi copii mint. Iar faptul că tu te implici în asta e îngrozitor. Nu este copilul tău, abia dacă-l cunoşti, iar acum ataci Biserica Catolică. Nici în Dumnezeu nu mai crezi? Ce-i cu tine?

Ginny era şocată de ceea ce auzea şi de faptul că sora ei îi spunea lucrurile astea.

– Bineînţeles că cred în Dumnezeu. Nu cred în preoţii care fac abuz de poziţia lor şi molestează sau violează minori. Hai să nu confundăm lucrurile. Şi cine îi va lua apărarea, dacă nu eu? Nu are pe nimeni, Becky. Nici părinţi, nici vreun adult căruia să-i pese de el, doar o mătuşă care nici măcar nu vrea să-l vadă şi care locuieşte cu cei trei copii ai ei într-un apartament împreună cu un iubit care-o bate de o usucă. Tu nu înţelegi de unde provine şi nu dai doi bani, dar mie îmi pasă.

Ginny era revoltată de reacţia surorii sale. Ea fusese întotdeauna oarecum împotrivă, indiferent de ceea ce făcea Ginny, fie că era munca ei, fie Blue, ori acum, în cazul lor împotriva preotului care îl molestase.

– Nu eşti Ioana d'Arc, pentru numele lui Dumnezeu! Şi să te întorci împotriva bisericii în care am crescut împreună este un sacrilegiu şi mi se pare imoral. Nu-mi vine să cred că ai face aşa ceva. Slavă Domnului că tata nu va afla niciodată! Tatăl lor mersese la biserică în fiecare duminică din viaţa lui, la fel ca mama lor, atunci când era în viaţă. Iar ele două mergeau încă de mici. Becky şi Alan se duceau ocazional duminica şi îşi luau şi copiii cu ei. Nu se putea spune că erau catolici evlavioşi. Dar Becky simţea că trebuia să-i ia apărarea părintelui Teddy Graham, chiar dacă el era cel care violase sfinţenia bisericii, nu lui Ginny, pentru că îl apăra pe Blue şi lupta pentru el. Nu vorbeşti serios în privinţa asta. Chiar trebuie să te gândeşti mai bine, spuse Becky insistent.

Tonul ei trăda neîncredere, furie şi dezaprobare făţişă.

– Ce? Şi să-i spun că a fost un lucru bun că a fost molestat, că nu contează şi că preotul care a făcut-o este un om bun? Locul lui e la închisoare. Şi sunt sigură că a făcut asta multor băieţi. Chiar eu l-am văzut cu unul săptămâna trecută.

– Ce făceai acolo? Îl urmăreai? se răzvrăti iar Becky.

O făcu pe Ginny să realizeze încă o dată că toată viaţa ei primise critici de la sora ei pentru tot ceea ce făcea. Dar nimic din ceea ce spunea ea nu o putea determina să se răzgândească în privinţa lui Blue.

– Nu, am fost la Chicago ca să-l cunosc. E o adevărată figură.

– La fel ca tine, spuse Becky nervoasă. Nu credeam că am să apuc ziua în care propria mea soră va ataca biserica.

– Trebuie să fie atacată în această privinţă, iar aceşti oameni trebuie să fie demascaţi. Sunt nişte pedofili în cel mai pervers mod posibil, iar locul lor este la închisoare.

– Blue nu suferă. Arată ca un copil fericit şi sănătos. Li s-a mai întâmplat şi altora – o să treacă peste asta. Nu trebuie să trasformi asta într-o misiune sacră şi să te implici atât de mult.

– Nu pot să vorbesc despre asta cu tine, spuse Ginny printre dinţi. Ceea ce spui tu este de-a dreptul revoltător. Ce crezi că ar trebui să facă oamenii? Să-i susţină pe preoţii infractori? Să-i acopere? Să uite? Pentru că asta a tot înrăutăţit biserica situaţia, şi face în continuare asta.

– Sunt oameni cu har, Ginny, spuse Becky pe un ton rece. Dumnezeu te va pedepsi dacă te pui cu asta.

– Mă va pedepsi mult mai mult, la fel şi conştiinţa mea, dacă nu îl ajut pe băiatul ăsta să i se facă dreptate în lumea asta.

– Ce-ar fi să încetezi să-ţi mai faci griji pentru el şi să-ţi pui la punct propria viaţă, în loc să aduni de pe stradă fiecare câine peste care dai şi să alergi prin toată lumea să rezolvi nişte probleme nerezolvabile? Stai acasă, găseşte-ţi un loc de muncă decent, mergi la coafor din când în când, ieşi la o întâlnire şi transformă-te într-o persoană normală din nou. Şi pentru numele lui Dumnezeu, ai puţin respect pentru Biserica Catolică.

– Îţi mulţumesc pentru sfaturi, spuse Ginny şi îi închise telefonul, începând să tremure.

Nu-i venea să creadă ce auzise de la sora ei, nu numai despre ea, ci şi despre preoţii care încălcau legea cu o nepăsare totală faţă de moralitate şi decenţă, violând copii. Cu siguranţă că sora sa ar fi preferat ca faptele lor să fie muşamalizate.

Blue veni câteva minute mai târziu să o caute, îmbrăcat în pijama şi cu un aer nedumerit.

– Cine era? Mi s-a părut că te aud ţipând când am ieşit de la duş.

Ea era bucuroasă că nu a auzise ce spusese ea.

– Era Becky. Am avut o discuţie prostească. Aşa fac surorile. Mi-a spus că ar trebui să-mi coafez părul mai des.

El se uită la părul ei lung, blond şi ridică din umeri în faţa misterului feminin.

– Eu cred că arată bine.

– Mulţumesc, spuse ea şi zâmbi la el. Ea nu regreta nici măcar o clipă faptul că îl sprijinea în bătălia aceea. Era vorba mai mult despre respectul acordat Bisericii Catolice şi despre apărarea ei decât despre preoţii care îi încălcau legile. Şi era vorba despre apărarea drepturilor copiilor, ca aceştia să fie în siguranţă şi integri fizic şi psihic în ceea ce ar trebui să însemne un mediu sănătos pentru ei. Petrecuse un timp atât de frumos cu Becky atunci când fuseseră în L.A., aproape ca pe vremea când erau mici. Iar acum ea se descătuşase din nou într-o tiradă, apărând ceea ce nu era de apărat în privinţa bisericii. Ginny era furioasă în această privinţă, dar devenise conştientă că aveau să mai fie şi alţii mânioşi pe ea şi pe Blue dacă auzeau despre asta. Şi ei ar prefera să ţină bine ascunse păcatele celor câţiva preoţi şi să pretindă că cei din clerul catolic erau infailibili. Ginny nu era dispusă să facă asta. Ea credea în adevăr, în scoaterea la lumină a răului, în căutarea dreptăţii pentru victimele nevinovate şi în apărarea drepturilor minorilor pentru a nu fi violaţi sau molestaţi de către preoţii lor parohi. I se părea destul de clar că acestea erau principii care merită să fie apărate, indiferent de ceea ce credea sora ei. Iar dacă Becky nu era de partea ei, păcat. Ginny avea încredere sută la sută în ceea ce făcea, iar, când Blue o îmbrăţişă înainte de a merge la culcare, în acea seară, ştiu că avea dreptate.

Capitolul 13

Ginny nu mai vorbi deloc cu sora ei după disputa de luni seara. Becky îi trimise un mesaj, reiterând aceleaşi concepţii şi opinii, iar Ginny nu îi răspunse. Pentru ea, asta nu reprezenta nici măcar o dispută. Credea că poziţia lui Becky era demnă de dispreţ.

Marţi, se întâlni cu Ellen Warberg şi, după multe analizări atente şi consultări cu alte agenţii internaţionale din domeniul drepturilor omului, aceştia îi atribuiră lui Ginny şi altor câtorva misiunea de a merge în Siria. Crucea Roşie avea o prezenţă puternică acolo, iar cei de la SOS/HR adoptaseră întotdeauna o poziţie complet apolitică, care îi proteja pe ei şi pe angajaţii lor într-o oarecare măsură. Fără îndoială că era o zonă de risc şi că existau locuri mai sigure în care să meargă, dar Ellen o asigură că la cel mai mic semn de schimbare a atmosferei sau de tensiuni sporite, Ginny ar putea decide să plece din proprie iniţiativă sau o scoteau ei de acolo, dacă deţineau informaţii pe care ea nu le avea, sau chiar şi la cel mai mic semn de creştere a riscului.

Ginny se simţea liniştită de ceea ce îi spusese Ellen, iar ei nu o dezamăgiseră niciodată. Acum problema ei era Blue. Îşi asumase o responsabilitate faţă de el, şi acceptarea celor mai periculoase misiuni nu i se mai părea un lucru atât de înţelept. Fusese de acord să plece în Siria, dar voia să reconsidere genul de misiuni pe care avea să le accepte în viitor. Viaţa ei se schimbase.

Ellen nu avea nici un dubiu că Ginny avea să se descurce, iar situaţia era neplăcută, dar prezenţa lor acolo era imperios necesară.

Băieţii cu vârste de peste paisprezece ani erau închişi fără nici un motiv aparent, torturaţi în unele cazuri şi chiar violaţi, iar cei care scăpau apăreau de multe ori zdrobiţi şi infirmi, fizic şi psihic, aproape fără şanse de recuperare. Chiar şi copiii mai mici erau ţinuţi în custodie, iar alţii erau trimişi la închisoare. Crucea Roşie avea înfiinţate două tabere pentru a-i ajuta pe aceştia, echipate cu personal din toate ţările. Cei de la SOS/HR trimiteau câte doi angajaţi pentru fiecare tabără, iar Ginny era unul dintre ei. Prin faptul că fusese aleasă, agenţia îşi exprima încrederea în ea, dar urma să fie o muncă sfâşietoare. Deoarece era un post dificil, deciseră ca misiunea să fie mai scurtă, iar Ellen zise că aveau să o aducă înapoi peste opt săptămâni, adică la începutul lunii august. Ginny se simţea uşurată că nu trebuia să stea departe de Blue prea mult timp şi îi spuse despre toate acestea în acea seară.

– Plec peste o săptămână, îl anunţă ea la cină, ceea ce înseamnă că voi rata absolvirea ta şi sunt foarte supărată din acest motiv, dar trebuie să fii matur în privinţa asta. Vestea bună este că mă voi întoarce cu o lună mai devreme. Ei se aşteptau ca ea să nu fie prezentă la absolvire, dar ea era mulţumită că se întorcea înainte de sfârşitul verii. Am să-ţi cumpăr un telefon mobil înainte să plec. Nu făcuse asta încă, ceea ce era un inconvenient uneori, când dorea să dea de el, dar voia să-i lase un telefon înainte să plece. Trebuie să fii disponibil în cazul în care te sună detectivul Sanders sau Andrew O'Connor, dacă au nevoie de ceva de la tine pentru caz. Deocamdată, ancheta începuse, dar era posibil ca ei să aibă nevoie de vreo confirmare de la Blue sau să ia legătura cu el. Am să te sun când pot, dar nu cred că sunt şanse să comunicăm din tabără. Ea nu expuse riscurile care existau acolo unde mergea şi continuă calm: Vreau să stai la Houston Street. Ştiu că nu-ţi place, dar este doar pentru opt săptămâni.

Era foarte important pentru ea, şi spera să fie la fel şi pentru Blue. El ştia că avea să fie nevoit să stea acolo cât ea avea să fie plecată.

– De ce nu pot să stau aici?

Părea complet dezamăgit de faptul că ea pleca din nou, chiar dacă ştia că avea să facă asta. Realitatea era greu de îndurat pentru amândoi, acum că acel timp sosise.

– Nu poţi să stai singur în apartament. Ai treisprezece ani. Dacă te îmbolnăveşti?

Sau dacă vreun asistent social descoperea că avea treisprezece ani şi locuia singur?

– Nu a avut nimeni grijă de mine când m-am îmbolnăvit pe străzi, îi aminti el.

– Mă simt mai bine să te ştiu într-un mediu rezonabil, cu alţi copii, şi beneficiind de orice fel de ajutor ai avea nevoie.

– Nu-mi place acolo.

Îşi puse mâinile în sân şi se cufundă în scaun.

– Doar pentru opt săptămâni. Voi veni acasă mai devreme de data asta şi voi fi aici aproape toată luna august. Nu îmi vor repartiza altă misiune decât în septembrie, spuse ea simţindu-se tristă că trebuie să-l părăsească. Dar el supravieţuise fără ea şi înainte să se întâlnească, iar acum îl lăsa în grija cuiva. Julio Fernandez promise să fie mai atent cu el de data asta şi i se dădu voie să cânte la pian. Dar acest lucru nu compensa îndeajuns. Dacă fugi, jur că îţi bag minţile în cap când mă întorc – te leg de pat, îţi ascund încălţările preferate Converse –, o să mă gândesc la ceva teribil.

El zâmbi la ameninţarea ei lipsită de temei. Ea nu ştia cum să fie dură cu el, iar el oricum nu voia să stea la Houston Street cât timp ea era plecată. Dar avea să o facă pentru ea, deşi nu-i convenea defel.

Andrew O'Connor o sună pe Ginny a doua zi, după ce primise ea misiunea de la SOS/HR. Se gândise la ceva şi voia să vorbească cu ea despre asta când Blue nu era prin preajmă, aşa că sună în timpul orelor de la şcoală, iar ea era acasă, pregătindu-se pentru călătorie.

– Blue a fost vreodată la un psiholog? o întrebă el.

– Nu cred că a fost. Mi-ar fi spus.

– Cred că ar fi o idee bună să fie evaluat de cineva. Cazul nostru va fi mai solid dacă mai există traume în urma abuzului. Şi cine ştie? I-ar putea veni în minte vreun amănunt despre care nu ne-a spus, sau chiar poate să îşi amintească altceva. E doar o idee. Blue pare un copil surprinzător de echilibrat, având în vedere prin ce a trecut, dar sunt sigur că tu ai o contribuţie foarte importantă la asta, spuse el impresionat de faptul că ea luase toate acestea asupra ei.

I se părea incredibil ce făcea. Și era evident că ea și Blue țineau unul la celălalt. Ea era bună și respectuoasă cu el, și foare iubitoare.

– Eu sunt o prezență recentă în viața lui, spuse ea cu modestie, și s-a descurcat bine fără mine înainte. Are un loc unde să stea acum, dar stabilitatea lui mintală ține de el.

– Este un tânăr foarte norocos, spuse Andrew, cu sinceritate.

Dar Ginny știa că fostul avocat de la Vatican făcea parte din acel noroc, preluând procesul civil gratuit.

– Eu plec în mai puțin de o săptămână, dar voi încerca să-l duc la cineva înainte să plec. Ai idee la cine?

El îi dădu numele unui psiholog cu care mai lucrase, de mare succes, în special cu băieții din astfel de cazuri, iar Ginny notă numele acestuia.

– Unde pleci? întrebă el, fiind curios.

Chiar dacă nu mai era reporter TV, părea să fie o persoană interesantă. Era de părere că ea avea un loc de muncă fascinant ca angajat internațional al drepturilor omului, dar nu știa mai multe despre asta.

– În Siria, spuse ea, ca și cum ar fi fost o destinație obișnuită.

– În Siria? De ce acolo?

– Lucrez pentru SOS/HR, și fac muncă de teren. De obicei, plec în misiuni de trei sau patru luni, de trei ori pe an, mai ales în tabere de refugiați. Tocmai m-am întors din Afghanistan.

– De cât timp faci asta?

El era și mai interesat de ceea ce spunea ea. În mod evident, fusese în locuri periculoase, era o femeie temerară și suferise mult.

– Fac asta de când... începu să numere. De trei ani și jumătate, de când am renunțat la canalul de știri.

Nu voia să vorbească cu patetism despre Mark și Chris.

– Unde va sta Blue cât timp vei fi plecată?

– Voi pleca doar opt săptămâni de data asta. Am făcut o înțelegere cu el, iar el nu e încântat deloc. Va sta la adăpostul Houston Street, care este un loc foarte decent. A fugit de acolo când eram în Afghanistan. Mi-a promis că nu va mai face asta. Am să-i dau și numărul tău de telefon. Andrew zâmbea în timp ce o asculta.

Era o persoană minunată după părerea lui, având în vedere ceea ce făcea pentru Blue.

– Apropo, cred că vei avea nevoie de permisiunea mătușii lui ca să-l duci la psiholog. S-ar putea să nu-l primească fără încuviințarea ei. Terapeuții pot fi reticenți.

– Am să o sun pe mătușa lui și am să o rog să semneze pentru asta, spuse Ginny.

– Trebuie să fie frustrant ca ea să fie tutorele, când tu deții custodia lui de fapt.

– Nu chiar. A fost foarte drăguță să semneze orice am avut nevoie până acum. Am să o sun.

Mai stătură de vorbă câteva minute despre călătoria ei în Siria înainte să închidă. Știind că Charlene era acasă în timpul zilei, din moment ce lucra noaptea, Ginny o sună. Era foarte încântată să afle de la Ginny despre Blue și că urma să absolve școala peste câteva săptămâni, deși, din păcate, ea nu avea să fie prezentă. Charlene nu se arătă dornică să îl însoțească, apoi Ginny îi spuse că avea nevoie să îi semneze altă încuviințare.

– Ce mai e de data asta? chicoti mătușa lui. Îl duci în Europa în vacanța de vară?

Fusese impresionată când Ginny îl dusese în L.A. Era un copil norocos, după părerea ei.

– Nu, spuse Ginny serios. Aș vrea să-l duc la un terapeut.

– Ce fel de terapeut? întrebă Charlene. A păţit ceva? Băiatul ăla sare mereu pe ceva sau de pe ceva. Nici nu mă mir.

– Nu, e bine, spuse Ginny calm. Mă refeream la un psiholog, genul ăsta de terapeut.

– De ce vrei să faci asta? Cherlene părea șocată, iar Ginny se întreba dacă nu cumva se temea pentru că iubitul ei îl mai scuturase pe Blue și nu voia să se afle.

Ginny nu intenționase să-i explice la telefon, dar simțea că nu avea de ales, din moment ce Charlene întrebase; nu voia să o mintă.

– Cred că Blue a încercat să-ți spună despre asta cu mult timp în urmă. Era mult mai mic și probabil că nu s-a exprimat destul de convingător în acel moment. Încerca să o scuze pe Charlene într-un mod binevoitor, pentru că nu îl ascultase. Se pare că Blue a fost

victima unui abuz sexual comis de un preot din parohia ta, când avea nouă sau zece ani. Iar acum am luat măsuri în privinţa asta. Săptămâna trecută am depus o plângere la poliţie împotriva făptaşului şi vom intenta un proces civil împotriva arhiepiscopiei imediat ce va fi acuzat de comiterea infracţiunii.

La celălalt capăt, se făcu linişte.

- Ce făptaş? spuse Charlene şocată.

– Părintele Teddy Graham, răspunse Ginny, în timp ce mătuşa lui Blue scoase un strigăt ascuţit.

– Nu poţi face asta! Blue te minte! Preotul ăla este cel mai bun om de pe pământ. Blue va arde în iad pentru totdeauna dacă spune minciuni despre acel om!

Spre disperarea lui Ginny, Charlene îl apăra pe preot cu o frenezie teribilă.

– L-am văzut, şi înţeleg de ce simţi asta pentru el. Este un tip foarte chipeş. Dar, de fapt, el ţi-a molestat sexual nepotul şi, eventual, şi pe alţi băieţi din parohie. Este liber şi distruge vieţi inocente, şi trebuie oprit. Poliţia îl anchetează în acest moment. Iar Blue nu va ajunge în iad pentru asta sau pentru altceva. A fost victima unei infracţiuni sexuale.

Ginny încercă să fie cât mai rezonabilă cu putinţă şi să nu-şi piardă cumpătul faţă de Charlene.

– Este un mincinos, şi aşa a fost mereu! A încercat să-mi spună şi mie acelaşi lucru, şi îţi pot spune că nu este adevărat. Tu eşti cea care comite o crimă dacă încerci să-l bagi la închisoare pe acel om. Părintele Teddy este un sfânt!

Ascultând-o pe Charlene, lui Ginny îi venea să urle. Dar încercă să rămână calmă şi raţională, pentru că avea nevoie de încuviinţarea ei pentru psiholog.

– Ştiu că este un lucru foarte supărător. Şi sunt sigură că e greu de crezut, din moment ce îţi place acel om. Dar cred că el a păcălit pe toată lumea şi că adevărul va ieşi la iveală. Vor vorbi şi ceilalţi copii. Dar, între timp, am nevoie de acea încuviinţare pentru Blue.

– Nu-ţi dau nici o încuviinţare, sau orice altceva care să te ajute să-l persecuţi pe acel om. Şi nu mă refer că îl dai în judecată şi că îl persecuţi. Nu semnez nimic care să te ajute să faci acest lucru

nelegiuit, şi îi poţi spune lui Blue să uite că suntem rude, dacă nu renunţă la acuzaţiile împotriva părintelui Teddy în acest moment!

Îşi exprimă foarte clar punctul de vedere, iar un minut mai târziu Charlene îi închise telefonul.

Ginny îl sună înapoi pe Andrew O'Connor şi îi povesti ce se întâmplase. Nu era surprins.

– Se întâmplă mereu. Oamenii se simt ameninţaţi atunci când îi forţezi să se confrunte cu astfel de lucruri, şi probabil că ea se simte vinovată că nu l-a ascultat pe Blue înainte.

– Nu pare să fie aşa. Omul este foarte convingător şi seducător, l-am văzut cu ochii mei. În orice caz, ea nu-mi va da nici o încuviinţare, aşa că nu îl pot duce la psiholog.

Ginny părea descurajată. Avusese o conversaţie foarte tensionată cu mătuşa lui Blue.

– Nu-ţi face griji, o linişti el, nu vom avea nevoie de încuviinţare acum. Nu este presant. Poţi încerca din nou când te întorci.

Ea promise să facă întocmai, dar era puţin probabil ca Charlene să se răzgândească. Iar propria ei soră luase aceeaşi poziţie extremă, de a păstra tăcerea în privinţa bisericii, indiferent ce făcuse acel preot îngrozitor. Andrew îi ură din nou lui Ginny mult succes în misiune, apoi închiseră.

Nu îi spuse lui Blue despre conversaţia cu Charlene – nu avea rost.

În acea săptămână, îi cumpără telefonul mobil promis, ca un dar de absolvire. Se simţea liniştită să ştie că îl putea contacta dacă avea acces la un telefon.

Îşi sună şi avocatul şi adăugă un amendament la testamentul său, apoi îl legaliză. Mai avea bani din asigurarea de viaţă a lui Mark, din vânzarea casei şi din propriile economii şi adăugă o moştenire considerabilă pentru Blue. Becky şi familia ei nu aveau nevoie de acei bani, iar dacă se întâmpla ceva cu ea, voia ca Blue să intre în posesia lor. Părea să fie cel mai bun lucru. Sâmbătă, îl ajută să se mute la adăpostul Houston Street. El arăta nefericit când ea îl ajută să despacheteze. Îi promise că a doua zi avea să îl scoată în oraş la prânz, urmând ca ea să plece luni.

Când ajunse acasă, se uită în căsuţa poştală şi văzu că primise o scrisoare pentru Blue din partea Liceului LaGuardia Arts. Inima începu să-i bată foarte tare când urcă la etaj. Avea o dorinţă arzătoare să o deschidă, dar nu o făcu. O păstră pentru prânzul de a doua zi, astfel încât să o deschidă chiar el. Spera să conţină veşti bune.

Atunci când merse să-l ia de la Houston Street, duminică dimineaţă, Blue o aştepta la uşă. Luară prânzul la o cafenea în aer liber din cartierul Village, iar ea îşi aminti de plicul pe care îl avea în poşetă. Amândoi ştiau ce conţinea. Era la fel de emoţionată ca el când deschise plicul, dar şi îngrijorată cu privire la reacţia lui în cazul vreunui refuz. Ştia că Blue avea să fie foarte dezamăgit şi nu voia să-l lase timp de două luni într-o stare deprimată. Îi urmări expesia feţei cu atenţie în timp ce citea scrisoarea, şi pentru o clipă nu arătă nimic. Apoi, pe la jumătate, ochii lui mari, albaştri, aproape electrici, se măriră şi se uitară la ea.

– Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, sunt admis! strigă el. Mai multe capete de la terasă se întoarseră, dar lui nu-i păsa. M-au acceptat pe mine! Se ridică în picioare, sări şi îşi aruncă braţele în jurul ei. Mă duc la Liceul LaGuardia Arts!

– Se pare că da. Ea şedea acolo, radiind de fericire, cu lacrimi în ochi. Era o realizare imensă pentru el şi spera să-i schimbe viaţa; aceasta fusese intenţia ei atunci când trimise cererea pentru el şi-l făcuse să se înscrie. El abia dacă mai putu vorbi tot restul prânzului. Se mai plimbară o vreme prin cartierul Village, apoi luară un taxi şi merseră în Central Park. Mâncară împreună îngheţată, se plimbară mult şi se întinseră pe iarbă. El arăta mai fericit decât îl văzuse ea vreodată şi foarte mândru de el. Iar ea era foarte mândră de el. Imediat după prânz, Blue îi trimise un mesaj lui Lizzie în L.A. de pe noul său telefon, iar fata fu foarte încântată pentru el. Şi ea intrase la primul liceu la care optase, în Pasadena. Îşi exprimară din nou dorinţa de a se vedea. Încerca să o convingă pe Ginny să o invite pe Lizzie la New York.

De data asta, când îl lăsă la Houston Steet, Blue nu mai părea supărat. Era încântat că fusese admis la LaGuardia Arts. Imediat ce intră pe uşă îi spuse lui Julio Fernandez despre asta.

– Cred că am face bine să ne bucurăm de compania ta înainte să devii prea faimos ca să mai stai cu noi, îl tachină Julio cu un zâmbet către Ginny. Sper că ai de gând să cânţi la pianul nostru cât timp vei sta aici. Ne-ar prinde bine nişte muzică bună, îi spuse el lui Blue, care era în extaz.

Blue încă mai zâmbea când o îmbrăţişă pe Ginny, iar ea îl sărută de rămas-bun.

– Să fii cuminte. Dacă fugi şi de data asta, am să te omor, îl avertiză ea, dar zâmbea, iar el ştia că nu vorbea serios. O să te sun de câte ori am să pot.

Dar îi spuse din nou că nu avea să se întâmple prea des din cauza zonei în care era localizată tabăra. Ca de obicei, ea nu putea fi contactată în mare parte din timp.

– Ai grijă de tine, spuse el cu o privire gingaşă. Te iubesc, Ginny!

– Şi eu te iubesc, Blue! Să nu uiţi asta. Am să mă întorc, spuse ea, ca să-i reamintească faptul că el nu mai era singur, că îl iubea, şi că avea grijă de el.

Blue se afla pe drumul spre viaţa grozavă pe care i-o promisese ea. Mai mult ca oricând, o făcu să realizeze că voia să se întoarcă acasă cu bine din următoarea sa călătorie. Trebuia să fie acolo pentru Blue.

Capitolul 14

Ginny nu o sună pe Becky înainte să plece din New York, în ziua următoare. Nu voia să vorbească cu ea după tot ce spusese despre Blue și despre dosarul de abuz sexual deschis împotriva preotului. Îi trimise un mesaj pe telefon, în care o anunța că pleca, lăsându-i numerele de contact pentru următoarele opt săptămâni, pentru ca Becky să le aibă în caz că se întâmpla ceva cu tatăl lor. Becky nu răspunse, dar deținea toate informațiile de care avea nevoie.

Fu încă o călătorie fără sfârșit până ajunse la tabăra de lângă Homs, iar când sosi, condițiile erau chiar mai rele decât i se spusese. Copii aflați într-o condiție groaznică stăteau întinși pe paturi, privind în gol, a căror viață atârna de un fir de ață. Erau băieți tineri care fuseseră violați, alții cu membrele retezate, o tânără fată frumoasă cu ochii scoși de tatăl ei, a cărei familie preferase să o abandoneze pe marginea drumului decât să aibă grijă de ea. Copiii fuseseră torturați. Iar asta făcea ca experiența lui Blue cu părintele Teddy să pară minoră în comparație cu acele cazuri. Ea își petrecu timpul cu persoanele tinere rănite aflate în situații teribile. Crucea Roșie și medicii voluntari depuneau o muncă eroică, iar Ginny și ceilalți făceau tot ce puteau ca să ajute. Din cauza climatului politic instabil, toți cei implicați erau excepțional de atenți, rămâneau în tabără și mergeau peste tot câte doi sau în grupuri mari, ori de câte ori era posibil. Ginny se concentra asupra copiilor răniți, și nu asupra riscurilor. Misiunea era sfâșietoare. Iar în rarele momente în care se afla în vreun loc unde avea acces la internet, își verifica

e-mailurile de la Andrew O'Connor şi de la Blue. Nu primise nici unul de la sora ei în această misiune. Cel puţin asta însemna că tatăl lor era încă în viaţă. Ginny nu se simţise niciodată atât de epuizată fizic şi emoţional. Era uşurată că era acolo doar pentru opt săptămâni.

Din e-mailurile primite, Blue părea să fie bine. Se plângea despre Houston Street, dar mai puţin decât înainte. Părea să se fi împăcat cu ideea şi se lăuda cu nişte compoziţii muzicale la pianul de acolo, ceea ce o făcu să zâmbească. Dacă era preocupat cu muzică, ea ştia că era bine. Absolvise cu succes după plecarea ei, iar el presta tot felul de sarcini ciudate la adăpost ca să dea o mână de ajutor. Spunea că era cald la New York, şi ea fu uimită şi încântată să afle că Andrew O'Conner venise să-l viziteze, iar Blue credea că era un tip grozav.

E-mailurile pe care le primise de la Andrew erau deosebit de interesante şi pline de speranţă. El îi spunea că investigatorii poliţiei descoperiseră alte câteva cazuri de abuz comise de părintele Teddy la Sf. Francis. Apăruseră alte cinci victime şi încă două de la Sf. Anne din Chicago, iar Andrew era sigur că existau mai multe. Deschiseseră cutia Pandorei, iar poliţia suspecta acum că arhiepiscopia ştia foarte bine despre unele dintre cazuri şi îl mutase la Chicago, astfel ca el să poată începe o viaţă nouă. Odată ajuns acolo, el recidivase. Ginny abia aştepta să ajungă acasă şi să afle mai multe despre anchetă şi să fie din nou cu Blue. Pentru prima dată de când se afla într-o misiune, era nerăbdătoare să ajungă acasă. Nici Andrew şi nici cei de la poliţie nu îl înştiinţaseră pe Blue asupra nici unuia dintre rapoarte în absenţa ei şi nici nu intenţionau să o facă până când nu se întorcea ea acasă. Andrew considera că era cel mai bine să aştepte până venea ea, şi ea era de aceeaşi părere. Nu putea face nimic de acolo de unde se afla acum.

El menţionă că îl vizitase pe Blue; credea că s-ar putea simţi singur fără ea, aşa că trecuse pe la el ca la un prieten. Îi cerea permisiunea să-l ducă la un meci de baseball. Era impresionată de solicitarea lui Andrew şi îi trimise imediat un e-mail de mulţumire şi îi spuse că Blue ar fi încântat să meargă la un meci cu el, mai ales că era un fan înflăcărat al echipei Yankees. Andrew îi răspunse că întâmplător îl cunoştea pe proprietarul echipei şi s-ar putea să-l

prezinte pe Blue unor jucători. Iar, data următoare, când îi scrise Blue, îi povesti cât de mult se distrase și despre jucătorii pe care îi cunoscuse. Primise două mingi semnate, o bâtă și o mănușă și îl rugă pe Julio să le păstreze undeva, ca să nu-i dispară. Compusese un fragment muzical pentru Andrew drept mulțumire. Blue mai scria, de asemenea, că Andrew cântase la pian compoziția lui și îi plăcuse. Ea era recunoscătoare pentru timpul pe care Andrew îl petrecea cu el în lipsa ei. O făcea să se simtă mai puțin exclusă, și considera că era bine pentru Blue să aibă în viața lui o influență masculină pozitivă.

Îi mulțumi și ea lui Andrew printr-un e-mail, iar el răspunse și o întrebă despre munca ei din Siria. Era greu de descris într-un e-mail tragediile cu care se confrunta zilnic, la ordinea zilei acolo, și nedreptățile care erau un loc comun, în special împotriva femeilor și a copiilor. El răspunse pe un ton plin de compasiune și, la final, îi trimise o glumă și un desen animat din ziarul *New Yorker*, ceea ce o făcu să râdă înainte să se întoarcă la treabă. Datorită lui, civilizația nu părea atât de departe. Părea să fie o persoană de treabă, foarte dedicat muncii și clienților săi, confirmându-i bănuielile de când se cunoscuseră.

Condițiile din tabără rămaseră tensionate cât timp fu ea acolo, și toată lumea era ocupată. Cei de la Crucea Roșie trimiseseră lucrători suplimentari, așa cum făcuseră și alte grupuri internaționale. Îi era greu să se raporteze la viața obișnuită după o astfel de experiență. New Yorkul părea de pe altă planetă în comparație cu ceea ce făcea și vedea ea în fiecare zi. Suferința umană absolută a acelor copii grav răniți, care nu aveau nici o speranță pentru o viață mai bună era copleșitoare. O făcea să-și dorească să-i ia pe toți cu ea acasă.

Modul de viață din tabără era cel mai rău din câte văzuse. Timpul petrecut în Siria i se părea mai lung și mai greu decât în misiunile sale anterioare, iar cele opt săptămâni petrecute acolo se simțiră ca o eternitate. Fu ușurată să constate că îi sosise înlocuitorul, cu doar două zile înainte de plecare. Mai mulți lucrători începură să se îmbolnăvească grav și fuseseră trimiși acasă. Ginny avusese dizenterie săptămâni întregi și slăbise aproape cinci kilograme de când venise. Aceasta era una dintre cele mai grele misiuni pe care

le avusese până atunci, mulţi dintre angajaţii mai puţin experimentaţi fiind descurajaţi, iar cei cu mai multă experienţă, epuizaţi. Mai erau încă foarte multe de făcut când plecă ea, dar era pregătită să meargă acasă şi încântată să-l revadă pe Blue. Dormi buştean în prima parte a călătoriei, de la Homs la Damasc.

I se părea ireal să vadă din nou urme de civilizaţie când ajunse la Damasc şi se plimbă prin aeroport, simţindu-se literalmente ameţită, nefiind sigură ce să facă, copleşită de oameni, de aglomeraţie şi de magazinele din aeroport, după câte văzuse şi trăise timp de două luni. Cu cel de-al doilea zbor de la Amman din Iordania, se întoarse încet pe tărâmul celor vii, servind o masă uşoară şi vizionând un film. Se întrebă dacă stomacul ei avea să-şi mai revină vreodată. Nu voia decât să uite ceea ce văzuse în tabără.

Fusese o misiune deprimantă, nu îngrijise niciodată atât de mulţi oameni, toţi, copii şi tineri pentru care ea putea face atât de puţin ca să-i ajute. Ştia că avea să poarte amintirea aceea în suflet pentru totdeauna. Totul fusese de zece ori, uneori de o mie de ori, mai rău decât fusese avertizată. Dar ea încă era bucuroasă că plecase acolo, chiar dacă făcuse atât de puţin. Se simţea de parcă fusese plecată un an, nu doar opt săptămâni. Era prima săptămână din august şi spera să meargă undeva cu Blue pentru câteva zile, înainte să înceapă şcoala, şi ea să trebuiască să plece din nou.

Când avionul ateriză la New York, ar fi dorit să sărute pământul. Cum traversa ea aeroportul, arăta ca un refugiat dintr-un loc groaznic. Abia aştepta să ajungă acasă şi să stea în cadă să se relaxeze, dar îi promisese lui Blue că îl ia şi pe el în drum de la aeroport. Călătorise pe uscat şi pe calea aerului mai bine de douăzeci şi patru de ore până în acel moment. Îi dădu şoferului de taxi adresa de la Houston Street şi îi spuse că mai urma o oprire după ce luau pe cineva de acolo.

Blue ştia ora la care trebuia să ajungă ea, iar Ginny îi trimise un mesaj când plecă de la aeroport. El o aştepta cu bagajele făcute când ajunse ea la adăpost. Când intră pe uşă, părea epuizată, dar radia când îl văzu. Blue era şocat, dar fericit să o vadă. Era palidă ca un cadavru, foarte slabă, şi avea cearcăne sub ochi. Cele două luni

petrecute în tabără îşi puseseră amprenta asupra ei, mai mult decât realizase ea.

– La naiba! Arăţi îngrozitor! Ai mâncat cât timp ai fost acolo?

El era vizibil încântat să o vadă, dar arăta înfometată.

– Nu prea mult.

Ea zâmbi, scuturându-se de mizeria din timpul călătoriei, îşi lăsă părul să cadă pe spate şi îl îmbrăţişă strâns. Era atât de fericită că era sănătos, întreg şi nevătămat şi că nu avea să cunoască niciodată greutăţile vieţilor fragede pe care tocmai le văzuse. Indiferent ce se întâmpla cu el, nu putea fi niciodată atât de rău. Tinerii pentru care muncise să-i ajute nu aveau nici o scăpare, dar el avea toată viaţa înainte, cu oportunităţi imense, mai ales acum că urma să meargă la un liceu unde talentul său avea să fie cultivat şi să înveţe lucruri noi în fiecare zi.

Blue îşi aduse bagajele jos după ce îi mulţumiră lui Julio Fernandez, care zâmbea la Blue. El îi aduse bâta de baseball cu autograf şi mănuşa pe care le primise când îl dusese Andrew la meciul cu Yankees. I le arătă imediat lui Ginny şi îi spuse că voia să le pună pe o etajeră la el în cameră.

– Ceva îmi spune că nu te vom mai revedea, campionule, zâmbi Julio la Ginny când spuse asta. Ea era cea care îl luase de pe străzi, şi, deşi nu era tutorele său legal, nu se mai putea spune că era un copil al străzii. O avea pe ea. Arătau ca o familie când părăsiră adăpostul. Să mai vii în vizită. O să-mi fie dor de tine, îi spuse Julio cu sinceritate.

Blue îl îmbrăţişă, apoi o luă la fugă pe scări spre taxi şi o urmă pe Ginny înăuntru. Ea se întorsese, exact aşa cum promisese. Era o confirmare importantă pentru el. Ştia că putea avea încredere în ea atât timp cât ea nu păţea nimic. Iar ea îi scrisese e-mailuri din Siria cât de des putuse, ca să-l liniştească.

Îi dădu şoferului adresa ei şi se îndreptară spre casă. Era o zi caniculară de la începutul lui august, iar ea îşi mai dădu jos din hainele pe care le purtase în timpul călătoriei în timp ce stăteau de vorbă în taxi. Când ajunse acasă, voia să arunce de pe ea toate hainele pe care le purta. Se simţea şi mai murdară decât părea, dar ei zâmbeau unul la altul, iar Blue turuia întruna.

– Şi ce-ai mai făcut în afară de ceea ce mi-ai scris în e-mailuri? întrebă ea în drum spre centru.

– Ne-a invitat Andrew la meciul celor de la Yankees care se ține de ziua mea. Blue părea încântat – împlinea paisprezece ani, şi ea se bucura că ajunse acasă la timp. Putem merge? Ea nu avea nici un plan, decât să fie cu el în următoarele patru sau şase săptămâni.

Primise un e-mail de la Ellen în care îi spunea că s-ar putea să o trimită în India. Dar acum nu se putea gândi decât la Blue, să petreacă un timp cu el, şi să-l pregătească de şcoală după Ziua Muncii.

– Bineînţeles că putem merge, zâmbi ea spre el.

– Andrew este un tip grozav, îi ştie pe toţi jucătorii mari de la Yankees. Nici nu-ți vine să crezi că a fost preot înainte.

Avea numai cuvinte de laudă la adresa lui, în timp ce sporovăia despre cele două meciuri cu Yankees la care fusese cu el. Andrew îl dusese şi la un meci cu echipa Mets. Şi Jane Sanders, cea care se ocupa de ancheta poliţiei venise să îl vadă la adăpost. El spuse că interpretase o melodie la pian pentru ea. Dar Blue nu menţionă nimic despre anchetă, iar Ginny nu întrebă nimic. Avea de gând să o sune chiar ea pe Jane Sanders ca să afle ultimele veşti.

Apartamentul li se părea un paradis atunci când ajunseră acasă. Îl trimise pe Blue să cumpere câte ceva de mâncare în timp ce ea se îndreptă spre baie. Abia aştepta să facă o baie adevărată. Iar când ieşi de acolo, curată, într-un halat de baie roz pluşat, mâncă un sendviş împreună cu el, îi spuse că îl iubeşte şi se duse la culcare. Blue se instală să se joace jocuri video şi să se uite la filme, fericit să fie din nou cu ea acasă şi să doarmă din nou în camera şi în patul lui.

Ea dormi până a doua zi şi se trezi plină de energie şi pregătită să-şi petreacă timpul cu Blue. Îi sună pe Jane Sanders, să afle veşti despre caz, şi pe Andrew O'Connor, ca să-i mulţumească pentru amabilitatea pe care o arătase faţă de Blue şi să accepte invitaţia de ziua lui la meciul celor de la Yankees.

– În e-mailuri descriai o viaţă aspră, comentă Andrew când îl sună.

Părea impresionat.

– A fost destul de rău, recunoscu ea. E bine să fiu din nou acasă. Blue arată grozav. Îţi mulţumesc că l-ai scos în oraş şi că l-ai vizitat.

Acum ea avea o viaţă la care să revină acasă. Era o schimbare foarte mare pentru ea, ca şi pentru Blue.

– E un copil minunat, spuse Andrew cu uşurinţă, şi incredibil de talentat. A cântat pentru mine de câteva ori când l-am vizitat.

– El spune că şi tu eşti destul de bun, spuse Ginny într-un mod agreabil, bucurându-se de dialog.

– Eu sunt un amator patetic în comparaţie cu el. A compus pentru mine un fragment muzical original.

– Liceul LaGuardia va fi grozav pentru el, spuse Ginny cu bucurie.

– Tu eşti grozavă pentru el. Abia aştepta să te întorci acasă, spuse Andrew cu sinceritate.

– Şi eu la fel. A fost o misiune grea, mai scurtă decât de obicei, dar mult mai grea.

Petrecuse opt săptămâni în iad, el îşi dăduse seama, chiar şi din puţinele informaţii primite de la ea.

– Unde urmează să pleci? Ştii deja? o întrebă el cu interes.

– Nu sunt sigură. Poate în India, în septembrie. Nu-mi place să-l las pe Blue din nou atât de devreme.

Andrew nu voia să-i spună cât de mult îi lipsise lui Blue. Vorbise despre ea în mod constant şi îşi făcuse griji pentru ea. Ea era centrul existenţei lui şi singurul adult în care putea avea încredere, pe care se putea baza şi care nu îl dezamăgise niciodată.

– Poate te vor lăsa să petreci ceva mai mult timp acasă între misiuni, spuse Andrew plin de speranţă.

Se gândise şi ea la acest lucru, deşi nu ştia cum avea să reacţioneze Ellen. Natura muncii ei era să fie plecată cel puţin nouă luni pe an, aceasta era înţelegerea cu cei de la SOS. Şi ea le spusese că este complet disponibilă.

– Vom vedea, spuse Ginny vag, iar Andrew îi promise că avea să o sune peste câteva zile să vadă ce mai face.

După aceea, ea şi Blue pregătiră prânzul. I se părea că băiatul crescuse cu cinci centimetri în două luni. Era sigură că nu crescuse atât de mult, dar i se părea mai înalt. Şi sănătos. Fusese hrănit bine de cei de la Houston Street, iar porţiile erau generoase, din moment ce majoritatea rezidenţilor erau băieţi adolescenţi.

Era fericită să fie acasă. Îşi făcuse griji în privinţa lui, dar de data asta el rămăsese la adăpost. Era mândră de el, pentru că îşi ţinuse promisiunea. Terminară de mâncat prânzul şi puseră farfuriile în maşina de spălat vase înainte să plece la un concert în parc.

– Ai spus că o să mă omori dacă o să fug, aşa că am rămas, spuse el, tachinând-o.

Apoi îi arătă diploma. O găsise în cutia poştală când ea dormea, în dimineaţa aceea. Ea îi promise că avea să o înrămeze şi să o agaţe pe peretele din camera lui, lângă suvenirurile semnate de cei de la Yankees.

Ginny îi trimisese lui Becky un mesaj cu o seară în urmă şi nu primise nici un răspuns, aşa că o sună după prânz. Cele două surori nu vorbiseră de mai bine de două luni. Ultima lor conversaţie, dacă se putea numi astfel, le lăsase amândurora un gust amar. Nici una nu era dornică să vorbească cu cealaltă. Becky credea despre sora ei că lua din nou lucrurile în tragic, i se părea că face mereu numai lucruri nebuneşti, iar Ginny credea că ea avea o inimă de piatră şi mintea limitată, dacă era dispusă să protejeze preoţii pedofili doar din respect pentru Biserica Catolică, manifestând o indiferenţă totală faţă de copiii aflaţi în suferinţă de pe urma abuzurilor sexuale ale acestora, cum era Blue. Dar Ginny voia să afle veşti despre tatăl lor şi nu mai ştia nimic de el din luna iunie. Presupunea că nu se schimbase nimic.

Becky păru surprinsă să o audă când răspunse.

– Te-ai întors?

– Da. Încă sunt în viaţă. Cum e tata?

Blue trăgea cu urechea în timp ce stătea la calculator. Lizzie îi spusese în mesajele sale că bunicul părea să fie cam în aceeaşi stare.

– Se stinge încet. Acum doar se trezeşte de câteva ori pe zi şi se culcă la loc, răspunse Becky. Nu mai recunoaşte pe nici unul dintre noi.

Ginny fu cuprinsă de un sentiment de milă pentru ea – nu se îndoia că era cumplit să vadă asta în fiecare zi. Asta o făcu să nu mai fie atât de pornită împotriva surorii ei din cauza disputei pe marginea bisericii.

– Şi tu cum eşti? o întrebă Ginny pe un ton blând.

– Sunt bine. Dar tu? Eşti gata să renunţi la vânătoarea de vrăjitoare?

Becky spera că misiunea ei în Siria o făcuse să se răzgândească în privinţa planului său scandalos de a-l ajuta pe Blue să intenteze un proces împotriva arhiepiscopiei şi să formuleze acuzaţii penale împotriva unui preot. Încă se mai supăra de fiecare dată când îi venea în minte, iar Ginny se mâhni când o auzi. Era tot Becky, cu aceleaşi prejudecăţi şi cu vederile ei înguste. Era dezamăgită să o audă.

– Nu este o vânătoare de vrăjitoare, spuse Ginny cu răceală. Este adevărat. Copiii au suferit de pe urma abuzurilor acelor preoţi, care au comis infracţiuni adevărate. Gândeşte-te cum te-ai simţi dacă i se întâmpla lui Charlie.

Becky ignoră replica surorii sale.

– Pentru Dumnezeu, Ginny! Renunţă la asta, spuse ea exasperată.

Nici Alan nu era de acord cu acel plan. Ei discutaseră despre asta îndelung şi erau amândoi şocaţi de ceea ce avea de gând să facă Ginny. El era şi mai furios decât Becky şi credea că Ginny săvârşea un mare păcat şi că avea să-şi atragă oprobriul tuturor. Se ruga să nu afle nimeni din cei pe care îi cunoştea. Şi le spuseseră şi copiilor lor cât de greşit li se părea totul. Lizzie îi povesti lui Blue despre poziţia părinţilor săi şi îi spuse că ea nu era de acord cu ei şi că el era cu adevărat curajos. El îi mulţumi şi fu încântat, iar fata nu-l mai întrebă nimic despre asta. Era o fată politicoasă şi îi plăcea mult de el şi nu dorea ca el să se simtă jenat faţă de ea, acum că erau prieteni.

Conversaţia cu Becky fu tensionată, deoarece opiniile celor două surori erau neschimbate. Ginny încercă să închidă telefonul cât putu de repede. Voise să afle despre tatăl ei, Becky îi oferi informaţii despre el, şi nu mai era nimic de spus. Ginny încerca să şi-o scoată din minte, şi peste o jumătate de oră plecă împreună cu Blue la concertul din Central Park.

Ginny se simţi ciudat la început, să asculte Mozart într-un cadru tihnit, înconjurată de oameni fericiţi şi sănătoşi, după două luni petrecute în vitregiile Siriei. Încă i se părea ireal faptul că se întorsese, dar le plăcuseră foarte mult concertul.

Andrew o sună când ajunseră acasă. Vorbise cu cei de la arhiepiscopie în acea după-amiază, iar sincronizarea era perfectă, deoarece ea se afla în New York.

– Vor să ne întâlnim, spuse el, părând mulţumit. Săptămâna viitoare avem o întâlnire la arhiepiscopie cu monseniorul care se ocupă de aceste cazuri. Este un bătrân încăpăţânat şi, de asemenea, iezuit. Am lucrat cu el timp de doi ani la Roma. Va fi greu. Dar este deştept. În cele din urmă, va ceda. Ei nu au nimic, îi spuse Andrew. Am vorbit cu Jane astăzi. Ies la iveală din ce în ce mai multe victime, iar unele dintre ele sunt bărbaţi în toată firea acum. Cel mai în vârstă pe care l-am văzut pe listă are treizeci şi şapte de ani. Avea paisprezece ani când l-a molestat părintele Teddy, proaspăt absolvent al seminarului, în Washington, D.C. Nimic din toate astea nu este în favoarea lui. În mod evident, a avut o problemă de-a lungul anilor, iar ei ştiu asta. Cazul lui Blue devine astfel şi mai solid.

– Dar prietenul lui Blue, Jimmy Ewald? întrebă ea, mulţumită de ceea ce spusese el.

– Investigatorul de la poliţie a vorbit cu el. A negat totul. A spus că părintele Teddy este cel mai grozav tip pe care l-a cunoscut vreodată. Nu îl cred, dar sunt de părere că este prea speriat ca să mărturisească adevărul. Părintele Teddy trebuie să-l fi ameninţat şi pe el. Aşa cum stăteau lucrurile acum, chiar înainte de finalul anchetei, numărul dovezilor era în creştere, iar Andrew spuse că alţi cincisprezece băieţi ieşiseră la iveală, cu poveşti aproape identice cu cea a lui Blue, despre abuzuri sexuale comise asupra lor de către preotul charismatic. Monseniorul dorea să aibă o întâlnire cu ea şi cu Andrew, dar nu şi cu Blue. Urma să fie o întrevedere foarte interesantă, iar Andrew o asigură că avea să decurgă bine. Ginny era îngrijorată că toată energia arhiepiscopiei avea să fie canalizată spre apărarea părintelui Teddy şi a bisericii, nu să manifeste compasiune faţă de Blue pentru ceea ce i se făcuse. Andrew o avertiză că încă era posibil ca reprezentanţii bisericii să demonteze acuzaţiile lui Blue, şi probabil că aveau să facă asta de la prima întâlnire. Nu-ţi face griji, vom ajunge şi acolo, continuă Andrew, chiar dacă joacă dur de la început. Nu mă sperie. Nu uita că am fost unul dintre ei. Este un avantaj deosebit, şi ştiu multe despre ei, în special despre cei care deţin puterea. Îl ştiu foarte bine pe acest monsenior. Este un om puternic, dar cinstit şi corect.

Ascultându-l pe Andrew, deveni din nou curioasă în legătură cu trecutul său şi cu motivul pentru care părăsise biserica, dar nu avea să întrebe niciodată, aşa cum nici el nu ar fi întrebat-o despre atrocităţile pe care le văzuse în taberele de refugiaţi din întreaga lume.

Ei se puseră de acord să se întâlnească la o cafenea din apropire cu jumătate de oră înainte de întrevederea de luni de la arhiepiscopie. Îi povesti lui Blue despre asta după ce închise telefonul.

– E de bine sau de rău? întrebă el, părând îngrijorat în privinţa întâlnirii.

– Doar o procedură standard, spuse ea calm. Monseniorul vrea să ne întâlnim şi să vorbim despre asta. Tu nu trebuie să mergi, doar eu şi Andrew.

El se linişti în privinţa asta. În acea seară merseră la film, iar a doua zi, în parcul de distracţii din Coney Island; îi trimise lui Lizzi un mesaj pentru a-i relata toate aventurile sale. Apoi el şi Ginny merseră la plajă. Erau fericiţi împreună, iar Ginny era încântată să fie acasă.

Se întorceau spre oraş, când Becky o sună pe Ginny pe telefonul mobil. Putea auzi durerea din vocea surorii sale când răspunse şi ştiu imediat ce se întâmplase, înainte ca Becky să spună un cuvânt.

– Tata? fu tot ce spuse Ginny, iar Becky confirmă.

– Da. Cam acum o oră. Am fost la el după prânz şi dormea liniştit. Şi când m-am dus din nou, după o jumătate de oră, se stinsese. Nu am apucat să-mi iau rămas-bun.

Începu să plângă în acel moment, la fel şi Ginny.

– Ţi-ai tot luat rămas-bun de la el în fiecare zi în ultimii doi ani, prin tot ceea ce ai făcut pentru el, felul în care ai avut grijă de el, lăsându-l să trăiască în casa ta. Era pregătit să plece. Asta nu era viaţă. Este mai bine pentru el, spuse Ginny încet.

– Ştiu. Doar că e trist. O să-mi fie dor de el. Mi-a făcut plăcere să fac atâtea pentru el. A fost întotdeauna atât de bun cu noi, spuse Becky printre suspine.

Fusese un tată minunat. Ele fuseseră binecuvântate să-l aibă, iar mama lor fusese şi ea o femeie bună şi iubitoare. Avuseseră părinţi buni, spre deosebire de Blue, care nu mai avusese pe nimeni după

decesul mamei lui. Destine precum cel al lui Blue o făceau mereu pe Ginny să vrea să dăruiască şi celorlalţi mai puţin norocoşi.

– Acum e cu mama, spuse Ginny calmă, printre lacrimi. Ar fi preferat să fie cu ea.

Amândouă ştiau că era adevărat – cei doi se iubiseră toată căsnicia.

– Când vii încoace? o întrebă Becky.

– Nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc când ajung acasă. Cred că mâine. Ai stabilit data funeraliilor? o întrebă Ginny. Cearta recentă dintre ele fusese numaidecât uitată, confruntându-se acum cu suferinţa lor comună. Acest lucru era mult mai important şi le reuni. În ciuda disputei recente, cele două surori capitulară pentru moment.

– În câteva zile, cred. Nu am sunat încă la pompe funebre. Ei doar au venit să-l ia de acasă. A fost dureros să văd cum pleacă din casă pe o targă, înfăşurat într-o pătură.

Era uşurată pentru faptul că toţi copiii erau plecaţi în oraş. Nu le dăduse încă vestea. Voia să-i spună mai întâi lui Ginny, deşi îl sună imediat pe Alan la birou, iar acesta era în drum spre casă pentru a fi alături de ea. Se aşteptaseră la asta de luni de zile, dar tot era trist că se întâmplase. Acest eveniment o făcu pe Ginny să se simtă şi mai matură, gândindu-se că ambii ei părinţi muriseră. Tot ce îi mai rămăsese erau sora şi familia ei, şi acum Blue. Nu mai avea părinţi sau o familie a ei.

– O să te anunţ numărul zborului nostru, după ce rezerv biletele, spuse Ginny încet. Îţi voi trimite un mesaj, promise ea.

Ginny intră pe internet imediat ce ajunseră acasă şi rezervă două locuri pentru ea şi Blue la primul zbor de a doua zi de dimineaţă. Apoi îl sună pe Andrew O'Connor şi îi spuse că nu mai putea ajunge la întâlnirea de la arhiepiscopie, deoarece tatăl ei tocmai decedase în L.A., şi nu se putea întoarce la timp.

– Îmi pare foarte rău. Bineînţeles că o voi reprograma. Când crezi că te vei întoarce?

El părea plin de compasiune; îşi putea da seama cât de tristă era.

– Poate peste patru sau cinci zile, cel mult o săptămână, răspunse ea.

După înmormântare, ea și Becky trebuiau să intre în posesia moștenirii, deși lui nu îi mai rămăsese mare lucru. Vânduseră casa atunci când el se mutase cu Becky.

– S-a întâmplat pe neașteptate?

Andrew părea foarte afectuos, și, ascultându-l pe el, ea și-l putu imagina dintr-odată în rolul de preot. Avea un mod blând de a fi, îi păsa de oameni și era un bun ascultător.

– Nu, a fost bolnav o lungă perioadă. S-a stins încet. Am fost să-l văd înainte să plec în Siria – am avut sentimentul că era pentru ultima dată. Așa e mai bine pentru el, dar e ciudat pentru noi. Suferea de Alzheimer.

– Nu-ți face griji în privința întâlnirii. Avem timp. Cred că ei vor doar să ne demonteze acuzațiile și să vadă cât de serioși suntem.

– Foarte, spuse ea cu o voce fermă, iar el râse.

Era tristă pentru pierderea tatălui său, dar era capabilă să se concentreze în continuare pe cazul lui Blue.

– Și eu la fel, o asigură el. Este cel mai mare abuz de încredere, de cea mai joasă speță. Sper ca Blue să treacă complet peste asta, deși s-ar putea să nu. Ar putea avea un impact dramatic asupra lui. Merită o compensație serioasă pentru asta.

Iar Andrew intenționa să o obțină pentru el.

– Eu cred că poate trece peste asta, spuse Ginny cu un aer meditativ, și era hotărâtă să îl ajute în această privință. Vreau să reușească. Nu vreau ca acel nenorocit să-i răpească viața sau viitorul. Blue are tot dreptul să uite. Vreau să fac tot ce pot ca să-l ajut.

Forța din vocea ei îl luă prin surprindere pe Andrew. Era o femeie de fier câteodată.

– Cu toții avem demonii noștri, spuse el încet. Doar că unii sunt mai răi decât alții.

Auzind asta, ea bănuia că și el avea propriile suferințe. Renunțase la preoție, la urma urmei.

– Este prea tânăr ca să ducă povara asta în spate pentru tot restul vieții. Nu ar fi corect.

Era nerăbdătoare să facă tot ce putea pentru a-l ajuta pe Blue să treacă peste ceea ce se întâmplase.

– Tocmai de aceea sunt atât de importante aceste cazuri. Pentru că ei nu sunt corecți. Andrew era de acord cu ea în privința asta. Poate că ceea ce faci tu pentru Blue îi va demonstra cât de mult contează pentru tine. Este impresionant că tu crezi în el atât de mult. Este un dar extraordinar pe care-l poți oferi oricui.

Propria mătușă a lui Blue nu-l crezuse, dar el știa că Ginny îl credea. Acest lucru îl emoționă pe avocatul fost iezuit și fu impresionat de ea.

– Îmi doresc ca el să treacă peste asta și să nu rămână cu traume.

Andrew credea că era o dorință ce izvora din iubire, dar nu foarte realistă. El văzuse prea mulți clienți adulți incapabili să ducă o viață normală după abuzurile comise asupra lor în copilărie. Câteodată, dragostea nu era suficientă pentru a-i vindeca, iar banii câștigați din despăgubiri reprezentau o consolare, dar victimele abuzurilor nu își mai recăpătaseră niciodată inocența, încrederea și echilibrul pierdute. Unii dintre clienții adulți, care fuseseră abuzați în copilărie, nu erau capabili să aibă relații normale. Tot ce putea face el era să spere că Blue nu avea să fie unul dintre ei, indiferent cât de dedicată era Ginny.

– Vom face tot posibilul, îi promise Andrew, mișcat de forța și devotamentul ei față de băiat. Am să te anunț în legătură cu întâlnirea. O să-ți trimit un e-mail când ajungi la L.A.

– Îți mulțumesc foarte mult.

Ea închise telefonul, gândindu-se la avocat pentru un moment. Era foarte afectuos, dar manifesta și o ușoară reținere, ca și cum își proteja propriile răni. Era o combinație ciudată, iar ea se întreba dacă asta se datora faptului că fusese preot. O intriga încă motivul pentru care renunțase la straiele preoțești și își imagina că poate se îndrăgostise de vreo călugăriță. Întotdeauna i se păruseră misterioși oamenii care părăseau biserica.

Ginny îi trimise lui Becky un mesaj cu ora sosirii lor din ziua următoare, apoi se duse să-l ajute pe Blue să-și facă bagajul.

– Va trebui să-ți cumpăr un costum când ajungem în L.A. Nu avem timp acum.

El nu avea haine mai elegante cu care să se îmbrace la înmormântarea tatălui ei. Era mai bine să meargă împreună la cumpărături decât să stea pe la pompe funebre.

Avură parte de o cină liniştită, iar Blue merse devreme la culcare. Ginny stătu singură în acea noapte, gândindu-se la tatăl ei. Fusese o revenire acasă agitată, cu moartea tatălui ei, dar cel puţin se afla din nou în State. Era un sentiment ciudat şi dureros ştiind că el nu mai era. Iar acum era recunoscătoare mai mult decât oricând că îl avea pe Blue, pentru că îi umplea viaţa.

Capitolul 15

Zborul spre L.A. păru să dureze o veşnicie de această dată. Mereu fusese lung, dar nu se duceau la distracţie. Chiar şi Blue părea posomorât în avion. Dar avusese şi el propriile pierderi, ambii săi părinţi fiind decedaţi. Iar lui nu-i plăceau înmormântările mai mult decât lui Ginny.

– Eşti în regulă? o întrebă el cu blândeţe când erau pe cale să aterizeze.

Văzu lacrimi în ochii ei, iar ea zâmbi melancolic spre el.

– Doar mi se pare ciudat că el nu va mai fi acolo.

Blue încuviinţă din cap şi o luă de mână.

Închirie din nou o maşină, aşa cum făcuse când veniseră ultima dată, iar când ajunseră acasă la Becky, întreaga familie era în bucătărie, mâncând micul dejun cu feţe triste. Lizzie sări de pe scaun în momentul în care intrară şi îl îmbrăţişă pe Blue, iar el părea la fel de fericit să o vadă. Asta înveseli puţin atmosfera şi începură să vorbească odată ce Ginny şi Blue se aşezară.

După micul dejun, cele două surori se retraseră şi merseră la pompele funebre. Aleseră de acolo tot ce aveau nevoie, sicriul, cardurile pentru mese, programul, cartea de oaspeţi din piele pentru priveghi, după care merseră la biserică să vorbească cu preotul şi luară restul deciziilor împreună cu el, în privinţa muzicii, a rugăciunilor şi a discursului. Tatăl lor nu-şi mai văzuse prietenii de câţiva ani. Mulţi dintre ei erau încă în viaţă, din moment ce el nu era atât

de bătrân. Dar mintea lui o luase razna de mai mulţi ani şi nu voise să mai vadă pe nimeni de când se îmbolnăvise.

Becky era tăcută când plecară de la biserică şi se uită la sora ei în timp ce Ginny conducea pe drumul spre casă.

– Mă mir că nu ţi-e ruşine să vorbeşti cu preotul, având în vedere ce urmează să faci la New York, spuse ea pe un ton aspru.

– Din câte ştiu eu, părintele Donovan nu violează băieţi, răspunse Ginny în timp ce conducea.

– Cum poţi să fii atât de sigură că părintele din New York a făcut asta? Să ştii că o grămadă de copii care i-au acuzat pe preoţii parohi s-au dovedit a fi mincinoşi. Eşti atât de sigură că Blue spune adevărul?

Era o urmă de scepticism în întrebarea ei.

– Da. Iar alţi cincisprezece au ieşit la iveală în timpul anchetei. Becky, nu este un lucru mărunt. Distruge vieţile oamenilor. Ginny încercă să discute raţional cu ea, dar Becky era complet împotrivă şi credea cu tărie că avea dreptate.

– Şi cu preotul cum rămâne? Ce se întâmplă cu viaţa lui dacă este aruncat în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o? Asta se întâmplă tot timpul.

Ea nici măcar nu-l cunoştea dar era convinsă de nevinovăţia părintelui Ted Graham, doar pentru că era preot.

– Şi dacă toţi copiii ăştia spun adevărul? Nu te sperie chestia asta, să laşi în libertate un tip care abuzează minori, mai ales dacă este preot?

Becky rămase pe gânduri, dar toată situaţia asta i se părea doar una dintre cruciadele lui Ginny. Mereu trebuia să se întâmple ceva – drepturile omului, un băiat de pe străzi, iar acum o vendeta împotriva bisericii. Nu îi mai rămăsese nimic altceva în viaţă în afară de cauze nobile. Încă de la dispariţia lui Mark şi a lui Chris, îşi umplu-se viaţa purtând bătăliile altora. Se schimbase complet, şi lui Becky îi era greu să o înţeleagă acum. Devenise un fel de luptătoare pentru libertate, implicându-se în războaiele tuturor celorlalţi, pentru că nu avea propria ei viaţă.

– Eu cred doar că te înşeli amarnic. Nu ataci Biserica, spuse Becky cu o privire furioasă. Asta e o încălcare a tuturor principiilor în care am fost educate.

– Ba o faci când cineva dinlăuntrul ei face ceva greşit, spuse Ginny încet.

Nu avea nici o îndoială în privinţa sincerităţii lui Blue sau a cazului.

Tot restul drumului merseră în linişte; între ele se căscase o prăpastie imensă. Apoi Ginny îl duse pe Blue în centru ca să-i cumpere un costum. Aleseră unul albastru-închis, pe care Ginny considera că îl mai putea folosi cu altă ocazie, poate pentru vreun recital la şcoală. Lui îi plăcea foarte mult, cu cămaşa albă şi cravata închisă la culoare, asortate. Când îl purtă la priveghiul din seara aceea, arăta ca un adevărat bărbat.

El şi Lizzie se aşezară pe o bancă din spate, vorbind încet între ei, în timp ce Margie şi Charlie stătură cu părinţii lor, iar ambele surori îi întâmpinară pe oaspeţi. Asta o făcu pe Ginny să realizeze cât de mult fusese plecată. Abia dacă recunoştea pe cineva, din moment ce majoritatea celor îndoliaţi erau prieteni cu Becky şi Alan. Şi totul îi amintea de înmormântarea lui Mark. De îndată ce se termină priveghiul, ea abia aştepta să ajungă înapoi acasă şi să-şi toarne un pahar cu vin. Calculatorul ei era aşezat pe masă şi văzu un e-mail primit de la Andrew O'Connor. Îşi bău vinul în timp ce îl deschise şi îl citi. El reprogramase întâlnirea de la arhiepiscopie cu o săptămână mai târziu. Era bine să afle noutăţi din lumea exterioară. Atmosfera de la înmormântare fusese apăsătoare.

Toţi copiii coborâră în camera de joacă, iar câteva minute mai târziu adulţii îl auziră pe Blue cântând la pian şi merseră jos să li se alăture. El le oferi tuturor un mic concert de improvizaţie şi începură cu toţii împreună să cânte. Doliul lor se transformă în dans, aşa cum scrie în Biblie, iar la final, el cântă un cântec gospel cu o voce cristalină, baritonală, emoţionându-i pe toţi, iar lui Ginny îi aduse lacrimi în ochi.

– Mama obişnuia să cânte acel cântec, îi spuse încet lui Ginny.

El avea o voce puternică, şi se aşezară cu toţii şi vorbiră după aceea. Momentul oferit de Blue la pian îi înveselise pe toţi.

În ziua următoare, era înmormântarea, iar Blue coborî îmbrăcat din nou în costum. Lizzie apăru puţin mai târziu, într-o rochie neagră scurtă, pe care mama ei o alesese pentru ea. Cei doi arătau foarte maturi. O oră mai târziu, se adună toată familia şi plecară la slujbă în cele două limuzine negre pe care le închiriaseră cu o zi înainte de la serviciul de pompe funebre.

Biserica era mai aglomerată decât se aştepta Ginny – era o adunare respectabilă pentru tatăl său. Blue se aşeză lângă ea, mândru să fie acolo, iar Becky şi familia ei umplură restul băncii.

După ceremonie, stătură afară să salute oamenii, apoi merseră pentru scurt timp la cimitir, ca să depună sicriul tatălui lor. Şi, deodată, în timp ce stătea acolo, Ginny văzu mormintele lui Mark şi Chris, iar sentimentul pierderii fu atât de copleşitor, încât aproape că îi tăie respiraţia. Blue văzu privirea de pe chipul ei şi se aplecă mai aproape de Lizzie.

– Ei sunt acolo? şopti el, făcând un semn cu capul spre cele două morminte, iar ea încuviinţă.

Era un spaţiu rămas pentru Ginny lângă ei – ea cumpărase toate cele trei locuri în aceeaşi zi. Piatra de mormânt a lui Chris era ceva mai mică. După slujba scurtă, Ginny se îndreptă spre ei când ceilalţi plecară. Se aplecă şi atinse piatra funerară a fiului ei cu lacrimile curgându-i pe obraji, iar când întoarse capul, îl văzu pe Blue stând lângă ea şi ţinând în mână doi trandafiri albi cu tulpinile lungi. El lăsă câte unul pe fiecare mormânt, iar Ginny se întinse să-l îmbrăţişeze; stătură acolo îmbrăţişaţi în timp ce ea plângea. Apoi el o luă uşor de acolo. Urcă împreună cu ea în limuzină şi o ţinu de mână tot drumul până acasă.

Acolo erau deja oameni care îi aşteptau şi un bufet suedez plin cu mâncare. Invitaţii rămaseră până aproape de seară, iar în cele din urmă familia rămase singură din nou. Charlie se schimbă în blugi, iar iubita lui veni pe la ei; cei mai tineri deciseră să intre în piscină. Ginny zâmbi către ei de la fereastra bucătăriei şi se întoarse spre sora ei. Fusese o ceremonie frumoasă, tradiţională, exact cum se gândiseră că era potrivită pentru tatăl lor. Ele se puseseră de acord în privinţa tuturor detaliilor.

– Asta şi-ar fi dorit tata, să-i vadă pe toţi jucându-se aşa.

El fusese întotdeauna o persoană veselă și îi plăcea să fie înconjurat de nepoții lui. Și Ginny avea sentimentul că în ciuda tuturor circumstanțelor neobișnuite, i-ar fi plăcut să-l cunoască pe Blue.

– Ce-ai de gând să faci cu el acum? o întrebă Becky când o văzu pe Ginny privindu-l pe Blue în piscină.

– La ce te referi?

– Nu poți să-l ții pentru totdeauna. Aproape că este un adult, și tu ești plecată aproape tot timpul. Doar nu ai de gând să-l adopți, nu-i așa?

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta. Sună ca și cum te-ai referi la un pește care trebuie aruncat înapoi în apă. Dar adevărul era că el nu avea unde să meargă, iar ei țineau unul la celălalt. El devenise o parte importantă din viața ei. Becky nu părea să înțeleagă asta. Nu prea are sens să-l adopt. Va împlini optsprezece ani peste patru ani. Dar mătușa lui, Charlene, nu voia să-l primească, iar Ginny nu voia să-l trimită la un centru de plasament. Poate că doar va sta cu mine până când va fi suficient de mare să trăiască pe cont propriu. Va începe liceul luna viitoare.

– Dar nu este al tău, Ginny. Nu face parte din familia noastră. Locul lui nu este lângă tine. Iar viața ta nu mai este făcută pentru copii, nu cum trăiești acum, plecând peste tot în lume.

– Și dacă nu am eu grijă de el, cine va avea?

Ginny se întoarse să se uite la sora ei, care părea să nu accepte în viața ei pentru nimic în lume ceva neobișnuit sau diferit, ci doar ceea ce îi era convenabil. Și în viața lui Ginny totul era acum neobișnuit sau diferit. Ele păreau să nu mai aibă nimic în comun, în afară de tatăl lor, care murise. Și chiar dacă o făcea sau nu intenționat, Becky o critica întruna.

– El nu este problema ta. Nu trebuie să-i porți de grijă, nici lui și nici fiului altcuiva, spuse Becky cu încăpățânare.

– Dacă așa ar sta lucrurile, nici unul dintre copiii adoptați din lume nu ar avea o casă, spuse Ginny încet. Nu știu de ce eu și Blue ne-am găsit unul pe celălalt, dar s-a întâmplat. Poate că este suficient pentru moment.

Merseră apoi la piscină și îi priviră pe copii jucând jocul Marco Polo împreună cu Alan, distrându-se cu toții. Era un final perfect

pentru o zi nefericită. O liniștea. Nu semăna cu suferința de după înmormântarea lui Mark și Chris, când totul fusese atât de neobișnuit și de greșit. Aceasta era normalitatea, ca părinții să dispară ușor, iar generațiile viitoare să meargă mai departe.

Copiii rămaseră la piscină până se întunecă, apoi mâncară ce mai rămăsese de la bufetul suedez furnizat de firma de catering și toată lumea merse devreme la culcare în acea seară. Stând singură în cameră, Ginny se gândea la vorbele pe care i le spusese sora ei. O uimea faptul că avea atât de puțină înțelegere pentru faptul că viețile celorlalți oameni puteau fi diferite de a sa. Lumea ei era limitată la Pasadena și avea loc în ea doar pentru oamenii „normali", a căror viață se oglindea în a ei cu Alan. Nu era loc pentru un băiat ca Blue în ea, sau orice altceva ieșit din comun. Apoi Ginny își aminti întrebarea pe care Becky i-o adresase în după-amiaza aceea, dacă avea de gând să-l adopte pe Blue. Nu se gândise cu adevărat la asta până atunci, dar deodată se întrebă dacă ar trebui să o facă. El avea nevoie de o familie și de o casă. Era un subiect la care să se gândească.

Mai petrecură încă o zi în Pasadena, după care Ginny și Blue se întoarseră la New York. Viețile lor trebuiau să-și continue cursul și avea de dus o luptă împotriva arhiepiscopiei. Îl sună pe Andrew O'Connor în ziua în care ajunseră acasă. Întâlnirea lor cu monseniorul avea loc peste două zile.

– Am vrut doar să te anunț că m-am întors, spuse ea cu o voce obosită.

– Cum a fost? întrebă el, părând îngrijorat.

– Cum mă așteptam, trist, dar asta e în firea lucrurilor. A fost puțin ciudat cu sora mea. Este furioasă pentru că vom ataca biserica. Crede că este un sacrilegiu și că preoții nu sunt capabili de nici un rău. Ea și soțul ei sunt niște oameni cu vederi tradiționale. Am tot încercat să evit subiectul, dar ea a insistat să discute cu mine și să-mi arate ce alegeri greșite fac. Ea chiar nu înțelege.

– Mulți oameni nu înțeleg. Refuză să creadă că se întâmplă astfel de lucruri sau să vadă daunele pe care le provoacă. Îți trebuie mult curaj să înoți împotriva curentului, dar este bine să faci asta. Am primit amenințări cu moartea când am început să preiau cazurile astea. Mi s-a părut mereu interesant atunci când oamenii îți

ameninţă viaţa în numele religiei pentru că nu le place ce faci. Este o contradicţie fascinantă.

Ea nu se gândise niciodată ce risc reprezenta pentru el preluarea cazurilor împotriva bisericii.

– Atunci, cred că şi tu trebuie să fii destul de curajos, spuse ea cu admiraţie.

– Nu, sunt doar convins de corectitudinea lucrurilor pe care le fac. Asta mi-a creat mereu probleme, dar este modul în care vreau să trăiesc.

Părea hotărât după felul în care o spunea.

– Viaţa mea era diferită atunci când trăiau soţul şi fiul meu. Eram ocupată cu ei. Acum mi-am luat angajamentul de a lupta împotriva nedreptăţilor din lume şi încerc să schimb soarta oamenilor care nu se pot ajuta singuri. Dar bănuiesc că vorbind deschis şi asumându-mi asemenea riscuri este foarte ameninţător pentru oameni. Nu le place să fie forţaţi să analizeze lucrurile în care cred şi să li se pună la îndoială principiile.

– E adevărat, fu el de acord. Familia mea credea că mi-am pierdut minţile când m-am făcut preot. S-au opus cu înverşunare şi credeau că este foarte ciudat. Apoi au fost şi mai îngroziţi când m-am retras. Se pare că mereu reuşesc să-i şochez în privinţa lucrurilor cu care ei nu sunt de acord.

El nu părea să fie deranjat de asta, iar Ginny începu să râdă.

– Asta crede şi sora mea despre mine.

– E bine să-i ţinem în priză, glumi el, şi râseră amândoi. Dar ceea ce spuse în continuare sună misterios. Nu m-am aflat niciodată în biserică din motivele potrivite. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama de asta. Credeam că am o vocaţie, dar nu a fost aşa.

Era mai mult decât spusese el vreodată unui client, dar ea era o femeie plină de compasiune cu o minte şi o inimă deschise, şi îi plăcea să vorbească cu ea. Şi o admira foarte mult pentru ceea ce făcea pentru Blue.

– Este o mare greşeală, spuse ea cu sinceritate, şi o schimbare majoră de direcţie să renunţi la preoţie. Sigur nu a fost o decizie uşoară.

– Nu a fost. Dar după ce m-am dus la Roma, am realizat cât de politizată este biserica, până în măduva oaselor. E plină de intrigi și de jocuri de putere de tot felul. Pentru mine, biserica nu a însemnat niciodată politică, deși cu siguranță a fost interesantă experiența la Roma, cu toți cardinalii împrejur, și a fost extraordinar să lucrez la Vatican. Sunt lucruri cu un impact puternic. Dar nu pentru asta am intrat în rândul preoților. Sunt mult mai folositor acum, făcând ceea ce fac, decât eram înainte ca preot. Nu eram decât un avocat cu straie preoțești și nu aveam vocația de a lucra într-o parohie, mai ales după ce am venit de la Roma. Odată ce am înțeles asta, am renunțat. Nu ajutam pe nimeni. Și voiam cu adevărat să fiu avocat, nu preot. Părea să fie perfect împăcat cu alegerile pe care le făcuse și cu ideea că profesia actuală era cea mai potrivită pentru el.

– Sunt foarte dezamăgită să aud asta, spuse ea, râzând încet.

Lui îi plăcea vocea ei. Își putea da seama, după modul în care trata oamenii, că nu era străină de suferința acestora, inclusiv a ei.

– De ce spui asta? întrebă el nedumerit de remarca ei.

– Într-un fel, speram că te-ai îndrăgostit de vreo măicuță, că ați fugit împreună și ați trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Întotdeauna mi-a plăcut genul ăsta de povești. Cred că sunt o romantică incurabilă. O iubire imposibilă, care răzbește în cele din urmă.

– Și mie îmi plac poveștile astea, recunoscu el. Nu se întâmplă foarte des. Și hai să recunoaștem, majoritatea măicuțelor din ziua de azi nu arată ca Audrey Hepburn în *Povestea unei călugărițe*. Sunt puțin mai durdulii, au tunsori haioase, arată de parcă au uitat să-și pieptene părul, se îmbracă cu jachete și blugi, și poartă veșmintele doar când se duc la Roma, apoi par oameni de rând. Ea își putea da seama că el vorbea din experiență și râse de ceea ce spunea, deși sora ei ar fi fost șocată de necuviința lui. Dar el vorbea cu mult umor, și aceasta era realitatea. Singurul lucru de care m-am îndrăgostit când am lucrat la Vatican a fost studiul dreptului canonic. Era fascinant, dar nu am văzut niciodată o măicuță pe acolo care să-mi facă inima să tresalte.

Ea se întrebă dacă o făcuse altcineva de atunci. Era un bărbat atât de interesant și de inteligent.

Apoi, el îi răspunse la întrebare fără ca ea să o rostească, ca şi cum îi citise gândurile.

– Nu m-am adaptat niciodată pe deplin vieţii lumeşti după aceea. Poate că eram prea bătrân când am plecat din preoţie şi am aşteptat prea mult. Acum cinci ani, eram eliberat pe deplin de jurămintele mele, şi aveam patruzeci şi trei de ani, era ca un fel de ieşire la pensie onorabilă. Ginny era surprinsă de faptul că era mai în vârstă decât arăta. Bănuia să aibă cam treizeci şi nouă spre patruzeci de ani, nu patruzeci şi opt. Dar, de cele mai multe ori, încă mă mai simt ca un preot. Probabil că asta nu se va schimba niciodată. Am avut o reţinere puternică. Eram foarte tânăr când am intrat. Prea tânăr. Oamenii nu se alătură bisericii atât de tineri astăzi, ceea ce e bine. Iau decizia asta în perfectă cunoştinţă de cauză. Aveam o mulţime de idealuri înalte care nu au avut niciodată un sens cu adevărat. Dar mi-a luat foarte mult timp ca să-mi dau seama de asta. Am activat în cadrul ordinului timp de douăzeci şi cinci de ani. Probabil că îmi vor trebui de două ori mai mulţi ani ca să mă eliberez cu adevărat, dacă o voi face odată şi-odată. Aşa că, pentru moment, sunt mulţumit să fiu un scandalagiu în goana după cei răi, cum este părintele Teddy Graham. Vorbea despre el cu cel mai mare dispreţ. Asta am vrut să fac cu adevărat de la bun început. Eram ca un fel de cruciat pe vremea aia. Voiam să fiu un preot bun, nu unul rău. Acum sunt doar bucuros să-i bag pe cei răi după gratii şi să obţin despăgubiri pentru victimele lor. Nu este un scop în totalitate nobil, din moment ce implică bani, dar funcţionează, atât timp cât banii nu sunt pentru mine.

Era un adept al purismului, şi ea se întrebă din nou dacă provenea dintr-o familie bogată de îşi permitea să preia gratuit cazuri ca al lui Blue. Avea un aer foarte aristocratic, dar într-un mod foarte nepretenţios şi modest.

– Cred că suntem amândoi nişte cruciaţi pentru drepturile omului, spuse ea gânditoare. Sora mea m-a acuzat recent de acest lucru. Că sunt o cruciată cu complexul Ioanei d'Arc. Crede că este ridicol. Dar pentru mine are sens. Nu am soţ şi copii. Am timp să încerc să vindec relele lumii.

– Cu toţii ne găsim căile potrivite pentru noi înşine în viaţă, mai devreme sau mai târziu, unii mai devreme decât ceilalţi. Se pare că tu ai văzut partea plină a paharului şi ai folosit-o pentru o cauză nobilă. Este o artă, spuse el, respectând-o pentru acest lucru, iar un băiat norocos pe nume Blue a beneficiat de ea.

Ginny ar fi putut să-şi petreacă tot restul vieţii jelindu-i pe cei pierduţi, dar, în schimb, îi ajuta pe ceilalţi.

– Sora mea m-a întrebat dacă am de gând să-l adopt pe Blue. Nu m-am gândit niciodată serios la asta, până când a spus-o ea. Poate că ar trebui să vorbim despre asta într-una din zile.

– Ar fi minunat pentru el, dacă într-adevăr asta vrei să faci. Ar trebui să te gândeşti o vreme şi să fii sigură.

– Aşa voi face. Este un sfat bun.

– Ei bine, ne vedem luni la arhiepiscopie. Ne întâlnim la cafeneaua din colţ, doar ca să te pun la punct cu unele detalii şi despre rolurile personajelor. Nu strică niciodată să ştii câteva informaţii de culise.

– Ar fi grozav. Îţi mulţumesc încă o dată, spuse ea cu căldură.

– Şi condoleanţele mele din nou, spuse el, apoi închiseră.

Ea merse să vadă ce face Blue şi fu surprinsă când acesta îi spuse că se simţea rău.

– Rău în ce sens? îl întrebă ea şi îşi puse dosul palmei pe fruntea lui să vadă dacă avea febră, dar nu avea. Probabil că eşti doar obosit după călătorie.

Avuseseră câteva zile agitate cu înmormântarea, şi priveghiul, şi zborurile cu avionul. Dar ea observă că el era palid şi, chiar înainte să meargă la culcare, în acea noapte, vomită. Se gândea la o indigestie uşoară. Mai rămase cu el o vreme, iar, când băiatul aţipi în cele din urmă, se duse şi ea la culcare.

Câteva minute mai târziu, cineva o scutura să se trezească, iar ea sări în sus. Privi nedumerită un minut, iar Blue stătea lângă patul ei plângând; nu îl mai văzuse niciodată într-o asemenea stare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, sărind din pat.

– Mă doare stomacul. Adică doare foarte, foarte... tare.

Ea îi spuse să se întindă în patul ei şi se gândi să sune la un doctor, apoi el vomită din nou şi se zvârcoli de durere, iar când îi

arătă locul în care îl durea, ea observă că acuza durere în partea dreaptă a abdomenului inferior. Ea avea destule cunoştinţe de prim-ajutor ca să-şi dea seama ce însemna asta. Se îmbrăcă imediat şi îi spuse cu blândeţe că trebuie să meargă la urgenţă. Blue spuse că se simţea prea rău ca să se îmbrace, aşa că ea îl ajută să pună pe el un halat peste pijama şi se încălţă cu tenişii săi Converse, iar după cinci minute se aflau în stradă făcând cu mâna unui taxi. Îi spuse şoferului să-i ducă la spitalul Mount Sinai, care era cea mai apropiată unitate medicală de apartamentul ei.

După cinci minute, se aflau la camera de gardă, iar Blue îi descrise asistentei simptomele, în timp ce Ginny se ocupă de hârtiile de la biroul de internări. Ea completă tot ce era nevoie, apoi realiză că nu avea un card de asigurare pentru el. Fugi înapoi să vorbească cu el în camera asistentelor, unde el ședea într-un scaun cu rotile, palid la faţă şi ţinând un castron sub bărbie, în cazul în care îi venea să vomite din nou.

– Blue, ai asigurare? îl întrebă ea cu blândeţe, iar el scutură din cap. Fugi din nou la biroul de internări şi le spuse că nu avea.

Funcţionara nu se arătă încântată.

– Puteţi trimite factura direct la mine, spuse Ginny repede, şi notă adresa pe formular. Se poticni un minut când completă secţiunea referitoare la ruda cea mai apropiată şi se gândi să treacă numele ei, în schimb, scrise numele mătuşii lui, ceea ce reprezenta adevărul. Pe formular, ea se trecu drept persoana care îl adusese acolo.

– Nu avem voie să facem asta. Nu putem factura pe numele dumneavoastră, spuse funcţionara când se uită pe formular. Era mai bine dacă avea un card de asigurare.

Apoi făcu menţiunea pe formular că băiatul nu avea asigurare.

– Sunteţi mama lui? întrebă ea bănuitoare.

– Nu, spuse Ginny cu sinceritate, întrebându-se dacă era o greşeală.

– Atunci nu puteţi semna formularul de internare. Este minor. Trebuie să fie semnat de cea mai apropiată rudă sau de un părinte ori de tutore.

– Este patru şi jumătate dimineaţa, şi nu vreau să pierd timpul căutând-o, spuse Ginny agitată.

– Îl putem trata într-o situaţie de urgenţă, dar trebuie să o anunţăm, spuse funcţionara cu asprime, în timp ce Ginny se întreba dacă Charlene era de serviciu la spital în noaptea aceea. Asta ar fi simplificat lucrurile.

În tot acest timp, Blue rămăsese cu doctorul care îl consultase, iar Ginny intră şi ea în cabinet. Blue arăta îngrozit, iar ea îi mângâie mâna. Doctorul ieşi împreună cu ea ca să discute pe hol.

– Are apendicele inflamat, îi explică el. Trebuie să-l scoatem în noaptea asta. Nu vreau să aştept.

Ea încuviinţă, exact asta bănuise şi ea.

– Este în regulă, dar avem o problemă. Eu nu sunt tutorele lui, părinţii lui au murit; băiatul are o mătuşă care este tutorele lui, dar pe care nu o vede niciodată, iar el locuieşte cu mine. Pot să semnez eu formularul?

Doctorul clătină din cap.

– Nu, dar nu trebuie. Poţi încerca să o găseşti cât timp suntem în operaţie. Îl puteam duce acum în sala de operaţie, dar ar trebui anunţat şi tutorele lui.

Ginny fu de acord şi decise să aştepte să o sune pe Charlene după ce îl luau pe Blue de acolo. Apoi merse înapoi în cabinet ca să-l vadă. Vomita din nou, în timp ce o asistentă îi ţinea bolul. Arăta groaznic, iar ochii lui erau mai mari ca niciodată pe chipul foarte palid. Doctorul era nerăbdător să-l ducă în sala de operaţii, şi el avea o perfuzie în braţ. Un asistent medical intră câteva minute mai târziu şi îi explică procedura lui Blue. El plângea, iar Ginny îl sărută pe frunte în timp ce îi împingeau patul de-a lungul coridorului, iar câteva minute mai târziu îl introduseră în lift şi îl duseră de acolo, iar Ginny rămase singură pe hol, plângând şi ea.

Atunci o sună pe Charlene pe telefonul mobil, sperând să fie de serviciu, dar răspunse o voce somnoroasă. Era Charlene. Fu surprinsă să o audă pe Ginny plângând la celălalt capăt. Ginny îi explică situaţia şi putea auzi o voce masculină lângă Charlene, plângându-se că apelul îi trezise la ora cinci dimineaţa. Presupuse că era iubitul lui Charlene, Harold.

– Se va face bine, îi spuse Charlene, părând mai puţin îngrijorată decât Ginny. O să semnez formularele de internare mâine, când o să merg la serviciu.

Ea vorbea detaşat despre asta, ceea ce o supără pe Ginny. Închiseră după un minut, iar Ginny se duse să se aşeze în sala de aşteptare, să aştepte ca Blue să iasă din operaţie. Dar mai întâi trebuia să fie dus la reanimare. Avea timp să se gândească la situaţia lor. Din punct de vedere legal, ea şi Blue nu aveau nici o relaţie, iar faptul că el se îmbolnăvise o făcu să creadă că dacă devenea tutorele lui Blue era în regulă. Charlene nu voia să-şi asume responsabilitatea pentru el, spre deosebire de Ginny.

Blue fu adus de la reanimare la ora opt dimineaţa. Îl instalaseră într-un salon semiprivat, care avea un pat liber. Era ameţit şi dormi până la prânz, iar Ginny profită de ocazie ca să meargă acasă să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Când se întoarse, se aşeză pe un scaun de lângă patul lui şi aţipi în timp ce el dormi toată după-amiaza. Iar la ora cinci, se duse la cantină să se întâlnească cu Charlene. Ginny avea formularele de internare cu ea, iar Charlene le semnă şi i le remise. Apoi o surprinse pe Ginny cu ceea ce spuse.

– Nu mai vreau să fiu gardianul lui. Nu îl văd niciodată. Nu este fiul meu. Și el locuiește cu tine, spuse Charlene cu înţelepciune.

Ceea ce spusese era de înţeles şi o făcu pe Ginny să-şi dea seama că ea chiar îşi dorea să fie tutorele lui, dar şi Blue avea un cuvânt de spus şi voia să-l întrebe.

Ea îşi petrecu noaptea cu el la spital şi, după două zile de la operaţie, îl luă acasă şi îl îngriji cu multă dragoste. Stătură pe canapea şi se uitară împreună la TV, iar ea îl întrebă dacă ar vrea ca ea să devină tutorele lui.

– Ai face asta pentru mine? o întrebă el cu lacrimi în ochi.

– Dacă vrei şi tu. L-aş putea întreba pe Andrew despre asta.

Iar, când îl întrebă, acesta spuse că era o procedură simplă, mai ales la vârsta lui Blue. La paisprezece ani, avea şi el un cuvânt de spus, iar dacă el voia, Ginny dorea să devină tutorele lui. În condiţiile în care Charlene cerea să renunţe la tutelă, audierea ar fi doar o formalitate. Ginny era o persoană responsabilă, iar Andrew spuse că nici o instanţă nu s-ar opune.

– Pot să mă ocup eu de asta dacă vrei, se oferi Andrew, iar Ginny îl rugă să inițieze procedura.

El urma să solicite o audiere mai devreme, având în vedere circumstanțele în care se afla Blue, plus ancheta în curs de desfășurare. Andrew era sigur că avea să i se aprobe rapid schimbarea tutelei.

Doar vorbind despre asta, Ginny și Blue erau fericiți. Ea știa că era decizia corectă, iar Blue radia, știind că ea îl dorea în viața ei pe termen lung și era dispusă să-și asume responsabilitatea pentru el. Nimic altceva nu mai conta pentru ei. Iar după ce își reveni după operație, sărbătoriră decizia luată. Discutară despre ce ar putea să facă imediat după ce el ar putea ieși din casă. Ea îi găti mâncărurile lui preferate și se uitară la filmele lui favorite. Știind că ea urma să fie tutorele său, legătura dintre ei se consolidă. Criza lui de apendicită se dovedise a fi o binecuvântare pentru amândoi. Abia așteptau audierea pentru ca totul să devină oficial.

Capitolul 16

Andrew veni să-l viziteze pe Blue acasă când se afla în convalescenţă. Îi aduse reviste de sport şi un joc video. Blue se simţea mai bine şi era fericit să-l vadă. Credea că era drăguţ din partea lui Andrew că venise şi îi plăcea jocul video. Andrew le spuse amândurora că iniţiase procedurile pentru schimbarea tutelei şi că solicitase o audiere. Reuşise, de asemenea, să reprogrameze întâlnirea de luni de la arhiepiscopie pentru vineri, deoarece Ginny avea grijă de Blue după operaţie.

– E un tip de treabă, spuse Blue, stând întins pe canapea, după vizita lui Andrew.

– Da, aprobă Ginny, gândindu-se la întâlnirea care urma să aibă loc la arhiepiscopie, peste două zile.

– Ar trebui să fii cu cineva ca el, sugeră Blue.

Ei i se păru ciudat să audă asta.

– De ce-aş vrea? Nu vreau să fiu cu nimeni, spuse ea. Ea încă se simţea căsătorită cu Mark şi era convinsă că aşa avea să fie întotdeauna. Nu îşi scosese niciodată verigheta de pe deget. În plus, te am pe tine acum.

– Nu este suficient, spuse el cu înţelepciune.

– Ba este, spuse ea, zâmbind spre el.

Iar acum, că urma să devină tutorele lui, era mai mult decât suficient.

În dimineaţa întâlnirii de la arhiepiscopie, ea îl lăsă în pat cu laptopul şi un teanc de jocuri video, apoi luă un taxi până la

cafeneaua unde trebuia să se întâlnească cu Andrew. Întârzie zece minute şi îşi ceru scuze.

– A trebuit să-l las pe Blue în ordine înainte să plec. Îmi pare rău, spuse ea, apoi comandă o cafea.

El era îmbrăcat în pantaloni de stofă kaki, un sacou bleumarin din in şi o cămaşă albastră cu gulerul descheiat. O avertiză că monseniorul şi oricine avea să îl însoţească s-ar putea să fie duri cu ea, cu scopul de a-i speria şi ar putea chiar să-l acuze pe Blue că minte. Indiferent de părerea personală a monseniorului, aceştia aveau să îi ia apărarea părintelui Teddy şi aveau să nege declaraţia lui Blue. Andrew le ştia jocul.

– Teoria monseniorului Cavaretti a fost întotdeauna că cea mai bună apărare este un atac bun. Să nu-l laşi să te impresioneze. Nu e prost, ştie foarte bine că i-am prins cu asta, şi nu va face decât să încerce să te sperie, dacă poate. Nu vrea publicitate negativă, iar dacă arhiepiscopia a ştiut cu ce se ocupa Ted Graham, a încercat să-l acopere şi să-l mute în altă parte. Nimic din toate astea nu sună bine pentru ei. În cele din urmă, Andrew credea că Blue ar fi fost un martor excelent, deoarece era un copil atât de deschis şi de sincer. Mă ocup eu de asta, spuse Andrew liniştind-o, apoi plăti cafelele şi plecară la întâlnire.

Sosiră la arhiepiscopie, iar intrarea era impresionantă. Andrew şi Ginny fură conduşi într-o sală de aşteptare cu tavan înalt, cu un frumos mobilier de epocă, cu lambriu din lemn sculptat şi un crucifix pe perete. Clădirea era răcită în mod plăcut de aerul condiţionat, având în vedere căldura verii din New York. Pentru o clipă, Ginny se simţi copleşită.

– Eşti bine? îi şopti Andrew, iar ea încuviinţă din cap, deşi nu foarte convinsă.

Un moment mai târziu, un preot tânăr veni să-i conducă la etaj în biroul monseniorului Cavaretti, iar Ginny observă că îi aşteptau trei monseniori în camera frumos decorată. Deasupra biroului se afla un frumos portret al Sfântului Părinte, iar peste tot în încăpere erau fotografii cu diverşi episcopi şi cardinali. De îndată ce intrară, un om mic, rotofei, îmbrăcat în robă de monsenior, se îndreptă spre Andrew cu un zâmbet cald. Monseniorul Cavaretti fusese preot timp

de aproape cincizeci de ani şi avea ochii vioi şi strălucitori ai unui om mult mai tânăr.

– Mă bucur să te văd, Andrew, spuse el, bătându-l pe umăr cu afecţiune, cu o adevărată încântare în ochi. Deci, când te întorci printre noi? îl tachină el. Ar trebui să lucrezi cu noi pentru aceste cazuri, spuse el mai serios.

Lucraseră împreună la multe proiecte la Roma, timp de doi ani din cei patru petrecuţi de Andrew acolo, iar monseniorul în vârstă avea un mare respect pentru competenţa lui. El afirmase mereu că era unul dintre cei mai buni avocaţi de la Vatican şi că avea să ajungă cardinal într-o zi. Avusese o mare dezamăgire când auzise că Andrew solicitase să renunţe la preoţie, deşi nu fusese tocmai surprins. Andrew fusese mereu foarte independent, cu o gândire liberă, uneori mai dedicat idealurilor legate de lege decât de biserică, şi avea o minte foarte cercetătoare, uneori cinică. Nu accepta niciodată lucrurile superficiale şi nici nu făcea ce i se impunea. Trebuia să creadă că ceva era corect şi că era conform principiilor sale înainte să o facă. Câteodată, devenea un oponent formidabil, aşa cum bănuia că avea să fie acum. Nu îl subestima pe Andrew, aşa cum nici Andrew nu-l subestima pe el.

La Roma, monseniorul îl tratase ca pe fiul său şi îl învăţase cum funcţionau politicile interne ale Vaticanului, petrecând multe nopţi bând multe pahare de vin în cancelaria din Roma. Era pe vremea când Andrew începuse să aibă îndoieli în privinţa vocaţiei sale şi a drumului pe care îl urma. Iar motivele pentru care plecase îl făceau şi mai periculos acum, iar monseniorul era perfect conştient de asta. Andrew era un idealist, iar aceste cazuri reprezentau o cruciadă sfântă pentru el, în timp ce pentru monsenior nu erau decât o parte a muncii pe care o făcea pentru biserică. Andrew se aştepta ca fiecare preot să fie perfect, inclusiv el însuşi. Monseniorul Cavaretti cunoştea slăbiciunile preoţilor, precum şi pe cele ale bărbaţilor.

– Te vei întoarce odată şi-odată, îi spuse lui Andrew cu o asemenea certitudine, încât o făcu pe Ginny să fie surprinsă şi să se întrebe dacă era adevărat.

– Nu încă, glumi Andrew cu el. Până una, alta, avem treabă.

Apoi o prezentă pe Ginny, iar monseniorul îi strânse mâna.

Monseniorul Cavaretti îi prezentă pe ceilalţi doi însoţitori aflaţi în încăpere împreună cu el, iar Andrew explică faptul că Ginny urma să devină tutorele legal al lui Blue şi că acesta locuia cu ea. După aceea, monseniorul scund şi rotofei le făcu semn spre o canapea cu o masă joasă şi câteva scaune confortabile. Dorea ca prima lor conversaţie să aibă un caracter neoficial, pentru a vedea dacă îi putea descuraja pe Ginny şi pe Andrew să continue procedurile legale. Poliţia încă nu îl pusese oficial sub acuzare pe Ted Graham, aşa că acum era timpul să-i facă să se răzgândească, mai ales înainte de a atrage atenţia presei. Până în acel moment, nu se aflase nimic, dar peste câteva săptămâni situaţia nu ar mai fi fost aceeaşi, odată ce cazul era programat să fie adus în faţa marelui juriu.

Monseniorul Cavaretti o privea cu atenţie pe Ginny, măsurând-o din cap până în picioare. Ea purta un costum sobru, din in negru, şi nu avea bijuterii în afară de verighetă. Fu surprins să constate că era căsătorită – în informaţiile pe care le primise scria că băiatul fără adăpost locuia doar cu ea. Se întreba de ce se implicase ea pentru el. De asemenea, ştia că fusese reporter de ştiri, ceea ce nu era de bun augur, dacă era genul de investigator, iar asta se adăuga la pasiunea lui arzătoare pentru astfel de cauze. S-ar putea dovedi a fi o echipă letală. Cavaretti luase acest lucru în considerare, procedând cu precauţie.

– Aşadar, iată-ne aici, spuse monseniorul, zâmbind spre amândoi, după ce preotul tânăr, care era asistentul său, le oferise tuturor cafea, ceai sau băuturi reci, pe care aceştia le refuzară. Ce vom face în privinţa acestei chestiuni nefericite? spuse el amabil. Preluase controlul asupra întâlnirii de îndată ce aceştia intraseră, cu amintirile sale plăcute de la Roma cu Andrew, cu comentariile sale amuzante şi cu laudele pentru Andrew. La mijloc, se află viitorul unui tânăr preot, nu numai pentru biserică, dar şi în ochii întregii lumi. Fără nici o îndoială că acest caz îl va distruge pe el, îi va distruge cariera şi încrederea în sine dacă ajunge în instanţă sau mai rău, dacă merge la închisoare.

Lui Ginny nu-i venea să creadă ce auzea, dar nici ea, nici Andrew nu spuseră vreun cuvânt.

– De asemenea, trebuie să luăm în considerare, din punctul nostru de vedere, în ce măsură poate fi afectată biserica de acuzaţii de genul acesta, modul în care ne compromit. Totuşi, trebuie să respectăm şi legea. În acest caz, este vorba despre oameni, nu doar despre o biserică, şi aici mă refer la preocuparea noastră pentru enoriaşi. Arăta calm şi binevoitor când vorbea. Părintele Ted Graham este foarte iubit, atât la fosta sa biserică, dar şi la cea actuală.

– De aceea, l-aţi mutat la Chicago în loc să vă ocupaţi de el aici? întrebă Andrew încet.

El trase prima săgeată, şi putea vedea în ochii bătrânului preot că nimerise drept la ţintă. Dar Cavaretti era mult prea inteligent ca să fie surprins de comentariul lui Andrew şi îl cunoştea prea bine. Era pregătit.

– Venise timpul ca el să fie mutat la altă parohie. Ştii şi tu asta, Andrew. Noi nu vrem ca cineva să devină prea ataşat de un singur loc şi să-şi piardă obiectivitatea şi perspectiva. Exista un post liber la Chicago la momentul acela şi era foarte mare nevoie de el acolo. El e foarte plăcut şi un pastor exemplar oriunde merge.

– Acel moment sosise, pentru că cineva a depus plângere – părintele vreunui băiat de altar, care chiar şi-a crezut fiul? Ştiau amândoi că aşa ceva se întâmpla rar. Părinţii îşi puneau mai degrabă credinţa în preot decât în băieţii lor, din obişnuinţă şi respect pentru biserică, indiferent cât de întemeiate ar fi fost motivele. Andrew ştia asta şi credea copilul de fiecare dată. Nu avusese niciodată un caz în care copilul minţise, ci în care preotul greşise întotdeauna, dar Cavaletti ştia şi acest lucru. Sau poate că unul dintre ceilalţi preoţi a văzut ceva care v-a îngrijorat? Se pare că toţi enoriaşii lui din New York erau înnebuniţi după el – era un preot paroh iubit. Aşa că de ce să-l mutaţi la Chicago?

– Pastorul de la Sf. Anne murise subit cu o lună înainte, şi nu aveam pe nimeni altcineva la momentul respectiv. Bătrânul preot ager la minte întâlni fără teamă privirea lui Andrew. Biserica a cercetat în toate bazele sale un loc în care să-l poată muta. Transferul a fost justificat, spuse el.

– Aş vrea să pot spune că vă cred, replică Andrew cu cinism, pe un ton provocator. Întotdeauna există altcineva, mai ales dacă ai un

preot paroh care se descurcă bine acolo unde e și este atât de iubit. Aproape niciodată nu este mutat în acest caz. Și este interesant că acum avem cincisprezece cazuri în afară de cel al lui Blue, atât la Sf. Francis, cât și la Sf. Anne. Monsenior, cred că aveți o problemă serioasă, și știți și dumneavoastră asta.

Andrew era respectuos, dar dur. Iar fața lui Cavaretti nu exprima nimic. Ceilalți doi monseniori nu vorbiră de când fuseseră prezentați, iar Andrew era sigur că li se spusese să nu o facă. Se aștepta să vorbească doar Cavaretti. El era superiorul din încăpere și îl cunoștea bine pe Andrew, ceea ce reprezenta un avantaj.

Ginny era fascinată de ceea ce auzea și de stilul celor doi bărbați, Andrew și monseniorul, cum se duelau elegant unul cu celălalt. Era aproape ca un dans, și era greu de zis în acel moment care din ei va câștiga. Ea paria pe Andrew, pentru binele lui Blue. Dar și monseniorul era, de asemenea, foarte priceput la ceea ce făcea.

– Cred că trebuie să ne gândim cu toții la daunele care vor fi produse aici, dacă continuă cazul, spuse monseniorul Cavaretti serios. Viețile care vor fi distruse, nu doar a părintelui Graham, dar și a băiatului. Oare îi va face bine să expună toate astea, chiar dacă povestea lui este adevărată, dar pe care eu nu o cred? Eu cred că este un băiat speriat, care probabil că a încercat să seducă un preot, apoi s-a răzgândit și a făcut în așa fel încât să întoarcă totul în avantajul său. Noi nu avem de gând să-i plătim nici un cent pentru minciună, spuse Cavaretti sfredelind cu ochii privirea lui Andrew și apoi a lui Ginny, care părea șocată de spusele lui.

– Aici nu este vorba despre bani, spuse Andrew clar, după ce Ginny aproape sări de pe scaun, dar se controlă într-un final, nici despre presupusa seducție a unui bărbat de patruzeci de ani de către un băiat de nouă. Este o teorie inteligentă monsenior, dar nu va funcționa aici. Clientul meu este victima nevinovată, nu părintele Graham. Iar biserica va plăti oricât va hotărî instanța, pentru că i-a afectat viața pentru totdeauna. Știți prețul care trebuie plătit când au loc astfel de incidente, și îl știu și eu. Vorbim despre o infracțiune, monseniore. Una serioasă, comisă asupra unui copil. Locul lui Ted Graham este la închisoare, nu la altă parohie, ca să o comită din nou. Dacă acest caz ajunge în instanță, și va ajunge, lumea se va uita la

dumneavoastră şi se va întreba de ce l-aţi mutat şi de ce nu l-aţi oprit să facă rău şi altcuiva. Este o infracţiune gravă, comisă împotriva clientului meu. Cu toţii sunteţi responsabili pentru asta, pentru că nu aţi oprit făptaşul şi pentru că l-aţi transferat în alt oraş. Mă cunoaşteţi destul de bine ca să ştiţi că voi fi necruţător în restabilirea dreptăţii în acest caz, atât morală, cât şi materială.

Cu asta, avocatul şi preotul schimbară îndelung priviri, iar Andrew se ridică şi îi făcu semn lui Ginny să facă acelaşi lucru. Ea îl privi pe Cavaretti cu uimire şi îl văzu muşcându-şi buzele. Lui nu îi plăcea poziţia pe care o adoptase Andrew, nici refuzul său de a renunţa la caz sau de a se lăsa intimidat de bătrân. Sperase ca întâlnirea cu Andrew să meargă mai bine. Dar, cel puţin pentru moment, Andrew nu se clinti nici măcar un centimetru.

Bătrânul monsenior se îndreptă atunci spre Ginny.

– Vă sfătuiesc să vorbiţi cu băiatul, să se gândească la vieţile pe care le va distruge, şi în mod special pe a lui. Acest caz va ajunge să fie urât şi îi va răni pe toţi cei implicaţi, chiar şi pe Blue. Noi nu lăsăm nici o piatră neîntoarsă.

Era o ameninţare directă, dar Andrew i-o reteză înainte ca ea să poată răspunde. Ea nu ştia ce să spună în afară de faptul că îl credea pe Blue, adevărata victimă, şi că preotul din acel caz era un mincinos şi un pervers, şi că poliţia aduna mărturii şi dovezi şi de la celelalte victime ca să demonstreze acest lucru. Aceasta nu avea să fie o problemă neînsemnată pentru părintele Teddy Graham sau pentru biserică, mai ales după ce avea să fie mediatizată.

– Domnilor, vă mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Andrew cu politeţe, apoi se întoarse din nou spre Cavaretti. Mi-a părut bine să vă văd, monseniore. O zi bună vă doresc. Apoi o împinse pe Ginny afară din încăpere, apucând-o de cot şi făcându-i semn să nu vorbească, apoi găsiră singuri drumul spre parter şi spre ieşirea în stradă. Ochii săi erau de gheaţă şi avea o expresie de oţel întipărită pe faţă când vorbi cu ea. Este un diavol bătrân şi viclean. Ştiam că va încerca să te sperie, ameninţându-l pe Blue. Şi, fără nici o îndoială, va fi un caz dificil – aşa se întâmplă când te ridici împotriva unei instituţii cum este Biserica Catolică. Dar adevărul e de partea noastră, nu a lor, iar ei ştiu asta. Şi când vom începe să aducem

martori adolescenţi cu poveşti similare cu cea a lui Blue, vor ajunge să ne ceară îndurare. Nu va fi un caz prea drăguţ pentru ei. Şi va fi costisitor pentru toată lumea. Aşa că, dacă te pot speria, o vor face. Mai vrei să facem asta?

Andrew o privi cu îngrijorare pe Ginny, dar ea era mult mai puternică decât credea el, şi furioasă din pricina a ceea ce auzise.

– Ce lucru murdar a putut face, şi este atât de greşit! spuse ea cu o expresie de indignare în ochi. Ar trebui să se târască în genunchi pentru ceea ce s-a întâmplat!

– Asta e doar de faţadă, la început. Nu ne pot da banii imediat, trebuie să-şi facă jocul. Dar vor plăti în cele din urmă. Uneori, foarte mult. Plătesc daune şi despăgubiri uriaşe în astfel de cazuri. Ce s-a întâmplat nu poate fi schimbat, dar i-ar putea oferi lui Blue o viaţă mai bună decât ar fi putut avea altfel, şi puţină siguranţă pentru viitorul său. Ar putea fi foarte importantă pentru el.

Tot ce putea face acum Andrew ca să-l ajute era să convingă biserica să plătească o despăgubire consistentă. Şi nu avea de gând să se oprească până nu obţinea acel lucru.

– Ce-a fost cu întâlnirea asta? Am crezut că urma să avem o conversaţie serioasă cu privire la ce trebuie să facem. Tot ce-au vrut ei să facă a fost să ne sperie.

Ginny era revoltată, dar Andrew ştia că dansul abia începuse.

– Nu mă sperie ei pe mine, spuse Andrew calm. Şi sper să nu te sperie nici pe tine. Au vrut să vadă dacă renunţăm la caz înainte să ajungă în faţa marelui juriu şi să se transforme într-o bătaie şi mai mare de cap pentru ei. Blue va beneficia de protecţia anonimatului, pentru că e minor. Acum a venit rândul părintelui Teddy să plătească preţul faptelor sale. Acum a fost o simplă duelare. Urmează partea serioasă, şi vor fi şi mai duri înainte de a se da bătuţi.

– Crezi că se vor da bătuţi? întrebă ea, părând îngrijorată, dar bucuroasă că nu voiseră să-l vadă pe Blue la întâlnire. Ea nu l-ar fi adus, chiar dacă ei ar fi cerut. Dacă Blue s-ar fi aflat acolo, Cavaretti ar fi încercat să pună presiune pe el, şi să-l facă să-şi retragă plângerea, şi să-l deruteze în privinţa evenimentelor petrecute cu adevărat.

– Chiar n-au nici o şansă, dacă Blue îşi menţine declaraţia.

– Nu e o simplă declarație, este adevărul, spuse Ginny cu ardoare.

– De-asta sunt aici, spuse Andrew încet. Încearcă să nu-i lași să te enerveze atât de devreme. Ne așteaptă un drum lung în față. Că tot mi-am amintit – de îndată ce primești tutela, vreau să-l duci la psihologul pe care ți l-am recomandat. Vreau o evaluare a stării lui mintale, precum și amplitudinea daunelor psihologice în opinia unui specialist.

El solicitase tutela temporară pentru ea, în așteptarea audierii, și nu vedea nici un motiv pentru care să nu o primească.

– Va folosi hipnoza, sau doar va vorbi cu el? întrebă Ginny cu îngrijorare.

– Depinde de ceea ce crede. Ar putea folosi hipnoza dacă presupune că a fost maltratat și nu-și mai aduce aminte, dar mărturia bazată pe hipnoză poate fi vagă și nesigură, iar unii judecători nu o vor accepta. Aș prefera să se bazeze pe evaluare și pe spusele lui Blue.

Ginny aprobă din cap – ea voia doar să-l pună în temă pe Blue cu ceea ce s-ar putea întâmpla când avea să meargă la terapeut. Îi spusese deja că probabil trebuia să meargă la o asemenea ședință pentru o evaluare, iar el nu avusese nici o obiecție. Era ca o carte deschisă.

– Ei bine, încearcă să faci ceva mai plăcut restul zilei, îi sugeră Andrew când o lăsă la colțul străzii.

Nu îl surprinsese nimic din ceea ce se întâmplase la întâlnire, dar Ginny era supărată și tulburată.

Andrew urma să aibă o după-amiază ocupată. Avea o întâlnire cu un client nou, care avea un caz similar, deși de data aceasta băiatul fusese violat și prezenta semne de psihoză de atunci; tocmai fusese externat dintr-un spital de psihiatrie după o tentativă de suicid. El văzuse multe cazuri mai grave decât al lui Blue, dar și al lui era la fel de important, iar Andrew îl luase în serios, așa cum făcea cu toate cazurile sale. La mijloc erau vieți tinere, fragile, care ar fi putut fi afectate pentru totdeauna, în moduri evidente și subtile. El voia să obțină răzbunare pentru ei prin condamnarea tuturor făptașilor la închisoare.

Îi zâmbi lui Ginny, dorindu-şi să poată uşura lucrurile pentru ea şi Blue.

– Dacă nu te superi, semnează o împuternicire pentru terapeut, ca să pot discuta cazul cu ea, şi mai vorbim. Aştept să aud veşti de la Jane Sanders în legătură cu data stabilită pentru proces. Din ce am înţeles ieri de la ea, cred că sunt aproape de final cu ancheta, iar noi vom fi pregătiţi pentru orice după aceea, spuse Andrew, iar ea încuviinţă. El era eficient şi deţinea toate detaliile, după cum şi extrem de competent în confruntările cu preoţii bătrâni. Ea fusese foarte impresionată de prestaţia lui la întâlnire. Într-un fel, îl ajuta faptul că fusese preot. Era ca un agent secret, care schimbase taberele şi ştia toate mişcările din interiorul bisericii. Andrew O'Connor era competent. Şi el era intrigat, de asemenea, de faptul că bătrânul monsenior era atât de convins că Andrew avea să se întoarcă la ei, mai ales având în vedere faptul că îl cunoştea atât de bine. Am să te sun, promise el. Salută-l pe Blue din partea mea.

El făcu cu mâna şi luă un taxi, iar ea luă metroul înapoi spre centru.

Blue o întrebă despre întâlnire de îndată ce ea intră în casă, dar Ginny nu dorea să-l îngrijoreze.

– Ce-au spus? păru el preocupat.

Până atunci stătuse întins pe canapea şi se uitase la televizor. Încă arăta palid după operaţie.

– Nu prea multe, spuse ea sincer.

Practic, nu fusese altceva decât o fanfaronadă însoţită de ameninţări voalate, la care Andrew răspunsese cu ironii bine ţintite. Îi plăcea stilul lui.

– În mare parte, au vrut să ştie dacă suntem serioşi în privinţa cazului. Andrew le-a confirmat asta răspicat. I-a ameninţat puţin, apoi am plecat. Ea rezumase totul, fără să amintească de răsturnările de situaţie şi de şantajul din cuvintele monseniorului. Andrew îl cunoaşte pe monsenior, ceea ce nu e un lucru rău. Cred că arhiepiscopia îşi va reconsidera atitudinea după întâlnire. Cred că ei sperau să renunţăm înainte să ajungă cazul în faţa marelui juriu, dar nu o vom face.

Ea se schimbă apoi în blugi, în tricou şi sandale şi se simţi mult mai relaxată, după care o sună pe terapeuta recomandată de Andrew. Făcu programare pentru săptămâna următoare, apoi îi spuse şi lui Blue despre asta.

Andrew sună în seara aceea să vadă cum se simte Blue. Ginny îi simţi oboseala din voce, iar el recunoscu că avusese o zi grea.

– Ce face pacientul? întrebă el pe un ton prietenos.

– Cred că începe să-şi piardă răbdarea. Vrea să mergem mâine la plajă. Dar eu cred că ar trebui să mai aşteptăm câteva zile.

– Ce-ar fi să aduc eu cina mâine-seară? propuse Andrew, iar Ginny fu impresionată.

– E disperat după un Big Mac, spuse ea, râzând.

– Cred că putem mânca ceva mai bun. Apartamentul meu este aproape de magazinul Zabars. Voi veni cu mâncare mâine după serviciu, se oferi el generos. Şi nu uita de meciul nostru cu Yankees. Meciul era de ziua lui Blue. Ginny se întrebă dacă era atât de atent cu toţi clienţii săi. Părea să aibă o afinitate pentru Blue. Ne vedem mâine-seară, spuse Andrew după ce mai vorbi cu ea câteva minute, iar ea îi povesti lui Blue că Andrew avea să vină la cină a doua zi.

– Te place, spuse Blue cu un zâmbet jucăuş.

– Ba te place pe *tine*, îl corectă ea.

În seara următoare, Andrew apăru la uşa apartamentului lor cu un buchet de flori pentru ea şi cu o masă copioasă. Erau mai multe feluri de paste, friptură de pui, salate, o serie de brânzeturi franţuzeşti fine, o sticlă de vin franţuzesc excelent pentru el şi Ginny, şi un munte de dulciuri. Cei trei aşezară toate bunătăţile pe masă şi luară împreună o cină delicioasă. Andrew şi Blue discutară despre baseball şi muzică, iar după ce plecă Blue la culcare, Andrew şi Ginny vorbiră despre călătoriile ei, iar el îşi aminti cât de mult îi plăcuse Roma.

– E cel mai romantic oraş din lume, spuse el cu nostalgie; suna ca o remarcă ciudată din partea unui fost preot, iar el zâmbi, dându-şi seama de asta. Nu am realizat asta decât după ce am renunţat la preoţie. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo într-o zi. A fost foarte interesant să mă aflu la Vatican, chiar dacă munceam cincisprezece ore pe zi. După ce terminam, obişnuiam să ies la

plimbări lungi noaptea. Este un oraş deosebit. Ar trebui să mergi acolo cu Blue într-o zi.

El o trata mai mult ca pe o prietenă, ceea ce era bine, pentru că putea împărtăşi cu el preocupările, dar şi speranţele sale în privinţa lui Blue.

– Există o mulţime de locuri unde aş vrea să călătoresc împreună cu el, dar nu şi în ţările în care muncesc. Poate voi reuşi să iau o pauză şi să merg cu el în Europa la anul.

– Meritaţi asta.

– Mă gândeam să-l duc undeva pentru câteva zile, înainte să înceapă şcoala.

– Ar trebui să mergeţi în Maine. Acolo, mi-am petrecut verile în copilărie. Apoi faţa i se lumină când se gândi la ceva. Îţi place să navighezi?

– N-am mai făcut asta de ani de zile. Îmi plăcea foarte mult.

– Eu am o barcă cu pânze minusculă în Chelsea Piers. Este mândria şi bucuria mea. O mai scot la sfârşit de săptămână, când nu sunt îngropat în muncă. Ar trebui să-l plimbăm pe Blue cu ea într-unul din weekenduri.

La fel ca Ginny, el dorea să-i arate câteva dintre bucuriile vieţii, şi suna distractiv pentru ea.

Mai stătură de vorbă puţin despre verile lui din Maine şi ale ei din California în timp ce terminară vinul. Era o seară frumoasă, relaxantă, cu o atmosferă familială, iar ea îi mulţumi pentru mâncarea delicioasă. Înainte ca el să plece, îi promise să o sune să iasă împreună pe barca lui.

Ginny vorbi a doua zi cu Ellen Warberg de la SOS/HR, iar ea îi spuse că urma o misiune în India pentru care o aveau în vedere. Era vorba despre un adăpost pentru fete tinere care fuseseră folosite ca sclave sexuale, pe care militanţii drepturilor omului le salvaseră sau le răscumpăraseră. Erau mai mult de o sută de fete în tabără, şi părea interesant pentru Ginny, dar avea atât de multe de făcut acasă în acel moment.

– Când ar trebui să plec? întrebă ea, părând îngrijorată.

– Trimisul nostru principal care se află acum acolo trebuie să fie în State pe zece septembrie, aşa că mă gândesc că cel mai târziu te

putem trimite în jurul datei de cinci septembrie, ca să îţi poată da ultimele instrucţiuni înainte să plece. Cel puţin nu este un post foarte periculos şi nu rişti să fii împuşcată.

Dar data respectivă era ziua în care începea Blue şcoala la LaGuardia Arts, şi era doar peste trei săptămâni. Ea nu dorea ca el să rămână la adăpost în prima lui zi la o şcoală nouă. Voia să fie acolo să-l sprijine, dar nu ştia dacă superiorii săi de la SOS ar fi înţeles-o. Ellen nu avea copii şi nu fusese niciodată căsătorită, iar preocupările ei în privinţa copiilor se limitau la sarcinile agenţiei, în nici un caz nu aveau în vedere un adolescent aflat în prima lui zi de şcoală. Ginny se gândi repede la asta înainte să vorbească.

– N-am mai făcut asta, dar îţi spun sincer că nu pot pleca în ziua aceea. Am o mulţime de treburi de rezolvat aici acum, spuse ea gândindu-se la audierea marelui juriu şi la posibila trimitere a părintelui Teddy în judecată; Blue începea cursurile la o şcoală nouă, şi ancheta era în curs de desfăşurare pentru a scoate la iveală mai multe victime. Nu vedea cum putea să se afle în India la începutul lunii septembrie, şi să nu fie acolo, să-l susţină pe Blue la noua şcoală şi în legătură cu dosarul penal care urma să se judece.

– Când crezi că ai putea pleca? o întrebă Ellen puţin tensionată.

Trebuia să repartizeze rapid postul, dar ştia totodată că Ginny acceptase fiecare misiune indiferent cât de grea era, fără să se plângă, timp de mai bine de trei ani. Avea tot dreptul să amâne una acum.

– Ideal ar fi să pot fi aici în luna septembrie, dacă poţi rezolva asta. Voi pleca oriunde vrei începând cu întâi octombrie sau în jurul acestei date.

Ar fi obţinut astfel o lună şi jumătate de stat acasă, ceea ce părea suficient timp ca să rezolve toate problemele şi ca Blue să se acomodeze. Apoi, putea pleca cu inima împăcată ca să muncească pentru agenţie.

– Cred că se poate rezolva. Vom trimite altă persoană în India, am pe cineva în minte. Nu este la fel de experimentată ca tine, dar este dispusă să înveţe, şi cred că va face treabă bună. Te vom trimite în altă parte în octombrie, Ginny. Nu ştiu să-ţi zic unde, dar dacă pleci pe întâi octombrie, te vom aduce înapoi în preajma Crăciunului sau imediat după, ceea ce înseamnă că vei sta trei luni pe teren. Ea

făcea organizările în cap şi le spunea cu voce tare, iar inima lui Ginny se opri pe măsură ce vorbea ea. Urma să fie tutorele lui Blue de acum, şi avea o responsabilitate faţă de el, iar faptul că urma să se întoarcă „imediat după Crăciun" avea să fie o lovitură teribilă pentru el. Nu voia să-l lase să petreacă Crăciunul la un adăpost pentru adolescenţi în timp ce ea îl petrecea într-o tabără de refugiaţi, în celălalt capăt al lumii, fără ca măcar să aibă posibilitatea de a lua legătura cu el. Viaţa ei devenea mai complicată pe zi ce trecea, mai ales cu dosarul lor împotriva bisericii, care avea să izbucnească în mod dramatic. Se poate rezolva, spuse din nou Ellen veselă. Şedere plăcută acasă!

Ea îşi imagina că Ginny se relaxa şi se ducea la filme şi la muzee. Habar nu avea că ea luase de aproape opt luni, sub aripa sa, un adolescent fără adăpost.

Ginny încă se mai gândea la asta când o sună Andrew să-i spună că fusese aleasă o zi din săptămâna următoare pentru ca dosarul lor să ajungă la marele juriu şi că era posibil să fie sunată ca să fie interogată. Mai ieşi la iveală încă o victimă din Chicago, un alt băiat de altar. Andrew îşi putea imagina reacţia lui Cavaretti. Lucrurile nu se derulau în favoarea lor. Observă că Ginny părea distrasă – abia dacă reacţionase la vestea că mai descoperiseră încă o victimă a părintelui Teddy la biserica Sf. Anne.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el; de obicei părea mult mai implicată când îi dădea veşti despre descoperiri noi în cazul lor.

Ginny părea a avea multe pe cap.

– Tocmai am terminat de negociat cu cei de la birou. Voiau să mă trimită în India peste câteva săptămâni, dar este un moment nepotrivit pentru Blue să plec, aşa că au fost de acord să mă lase să stau acasă în septembrie, atât timp cât voi pleca pe la întâi octombrie. Dar probabil că nu mă voi putea întoarce de Crăciun. Este un compromis, dar întotdeauna există o soluţie.

El nu o spunea, dar nu înţelegea cum putea jongla ea între serviciul ei şi Blue, mai ales dacă ea era plecată timp de mai multe luni consecutiv, şi departe, trei sferturi din an.

Şi ea realizase asta, şi era tensionată. Munca pe care o făcea era importantă pentru ea, dar la fel era şi Blue, iar el avea nevoie de ea.

– Totul era destul de uşor când nu aveam pe nimeni în viaţa mea.

– De aceea sunt eu singur, spuse el râzând şi încercând să mai alunge tensiunea. Aşa că pot pleca în India sau Afghanistan cât ai zice peşte.

El nu avea nici o idee cum reuşea ea să facă ceea ce făcea, cu sau fără Blue. O admira aproape enorm, i se părea temerară uneori, dar ei nu părea să-i pese de pericole sau neplăceri, cel puţin până acum.

– Adaugă şi Siria pe listă. În orice caz, am să văd ce va ieşi până la urmă şi unde vor vrea să mă trimită. Măcar voi mai fi acasă o perioadă.

– Cred că e o idee bună, cel puţin până după procesul penal, când vom pune bazele procesului civil. El nu avea de gând să-l intenteze încă, dar era mult de lucru la el. Şi nu se ştie niciodată ce o ajungă în presă, sau cât de tare va lupta biserica cu noi. S-ar putea să dea câteva lovituri sub centură.

El promise că Blue avea să beneficieze de protecţia anonimatului, care era garantată de lege pentru că era minor, dar nu vorbiră ce aveau să spună despre Ginny sau de ce era ea implicată.

Iar Andrew era îngrijorat că, pe măsură ce cazul avansa, arhiepiscopia nu avea să lupte curat. El credea că cel mai bine era ca ea să fi stat acasă să-l sprijine pe Blue, dar îşi putea imagina prea bine şi presiunea la care era supusă, cu un serviciu pentru care era plecată în majoritatea timpului şi în care avea rareori posibilitatea să ia legătura cu cei de acasă. Viaţa ei nu fusese concepută pentru un tânăr adolescent, pentru nici un fel de ataşament, ceea ce i se potrivise perfect până acum.

– Ce crezi că ai să faci pe termen lung? întrebă el.

Şi ea se întrebase acelaşi lucru. Dacă Blue rămânea cu ea, avea de luat câteva decizii dificile.

– Nici nu pot să mă gândesc încă la asta, spuse ea cu prudenţă. Doar încerc să petrec luna septembrie aici şi să plec în următoarea misiune, după care o să mă gândesc. Până acum, în ultimii ani, nu am făcut altceva decât să ţin cârpe pline de sânge într-o unitate medicală fără să leşin, să escaladez munţii din când în când şi să încerc să nu fiu împuşcată de vreun lunetist. Nimeni nu conta pe mine acasă, sau nimănui nu îi păsa unde eram în mare parte a

timpului, cu excepția surorii mele, ocazional, dar ea are propria viață și familie la care să se gândească. Acum, deodată, mi se întâmplă toate astea acasă. Nu mă așteptam la asta.

Nu se gândise niciodată și nici măcar nu-i trecuse prin cap acest lucru, atunci când îl lăsase pe Blue să doarmă pe canapea pentru câteva zile de Crăciun, cu aproape opt luni în urmă.

– Cred că așa-i viața. Exact atunci când crezi că ai totul pregătit și perfect aranjat, cineva sau ceva strică ordinea lucrurilor.

Asta i se întâmplase cu aproape patru ani în urmă, când ea, Mark și Chris plecaseră de la petrecerea din noaptea de dinaintea Ajunului Crăciunului, iar acum își construise o viață care i se potrivea perfect, și iată că totul redevenise un haos. Dar, cel puțin din punctul ei de vedere, Blue nu crea un haos în sensul rău al cuvântului. Ea trebuia doar să găsească o soluție. Nu voia să renunțe încă la nimic, nici la munca de care era pasionată, nici la el. Iar acum își asumase un angajament ferm față de Blue, din moment ce urma să devină tutorele lui. Pentru ea însemna mai mult decât niște hârtii.

– Să-mi spui dacă pot face ceva ca să te ajut. Dacă vrei, aș putea să mă interesez de el în locul tău cât ești plecată și să-l vizitez din nou la adăpost.

Dar știau amândoi că băiatul avea nevoie de mai mult decât atât. Avea nevoie de viața de acasă pe care nu o avusese până să o întâlnească pe ea, iar Ginny știa că rolul de părinte nu poate fi îndeplinit cu jumătate de normă.

– Cred că trebuie să găsesc o soluție în timp util.

El se gândea că era o idee bună dacă reducea din riscurile pe care și le asuma în mod regulat, dar ea părea dedicată muncii sale. Cu toate astea, oricât de mult timp i-ar fi dedicat lui Blue, acesta ar fi beneficiat de el, și deja o făcuse.

– Apropo, nu trebuie să lucrez weekendul ăsta, spuse el. Aș putea să vă scot pe amândoi cu barca duminică.

Suna grozav pentru ea. Brusc, îi veni în minte întrebarea dacă Blue avea rău de mare, și realiză că probabil el nu avusese niciodată ocazia să afle.

În acea seară, la cină, îi spuse despre invitația lui Andrew, iar Blue era foarte entuziasmat să audă. Sâmbătă mergeau la meciul

celor de la Yankees şi probabil că duminică ieşeau să navigheze. Mai vorbiră despre asta un timp, apoi ea îi spuse că fusese stabilită audierea în faţa marelui juriu şi că vorbise cu cei de la SOS să mai rămână acasă şase săptămâni. El părea şi mai fericit după ce auzi toate astea, iar bucuria din ochii lui îi topi inima.

– Mi-era teamă că nu o să fii aici când o să încep şcoala, spuse el încet.

– Şi mie la fel. Nu aş fi putut pleca înainte, zise ea încet, simţind povara responsabilităţii pentru el.

– Mi-aş dori să nu te mai trimită departe atât de mult timp, spuse Blue cu melancolie. Mi-a fost dor de tine când ai fost plecată, recunoscu el, iar ea încuviinţă din cap.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Poate că îmi vor aloca misiuni mai scurte. Dar ea ştia că nu astfel era natura profesiei sale, iar acesta era unul dintre avantajele pentru care se înrolase în SOS; până acum, ea fusese total disponibilă. Deodată, se simţea vinovată că trebuia să-l lase la adăpost atâtea luni. Peisajul vieţii sale se schimba rapid.

Seara pe care ea şi Blue o petrecură împreună cu Andrew la meciul echipei Yankees, de ziua lui Blue, fu una dintre cele mai importante momente din viaţa lui. Andrew veni să-i ia cu maşina Range Rover pe care o conducea în weekenduri, iar Blue vorbi entuziasmat tot drumul până la meci, purtând şapca lui cu Yankees. Andrew pregătise mai multe surprize pentru el. Îl duse pe teren înainte de începerea meciului şi îl prezentă mai multor jucători faimoşi de pe bancă. Aceştia îi urară „la mulţi ani" şi semnară încă două mingi pentru el, iar când se întoarseră la locurile lor, i le dădu lui Ginny să le pună în geantă şi îi spuse să le păzească cu preţul vieţii sale. Andrew cumpără hotdogi pentru toţi, şi chiar înainte de începerea meciului, tabela electronică se aprinse cu mesajul „La mulţi ani, Blue!". Lui Ginny îi veni să plângă când o văzu, în timp ce Blue scoase un strigăt de încântare. Exulta de fericire, iar Ginny şi Andrew avură un schimb de priviri pe deasupra capului său, iar ea îi mulţumi când se aşezară, la fel şi Blue.

Meciul în sine fu alert. Fusese egalitate până când cei de la Yankees câştigaseră în repriza a douăsprezecea, cu toate punctele

atinse, iar Blue sărea întruna, pe măsură ce erau marcate punctele câştigătoare. Numele său fu afişat din nou pe tabelă când plecară. Fusese o zi de naştere la care visa orice băiat, iar Ginny se distrase şi ea. Andrew se întoarse cu ei la apartament, ca să guste din tortul pe care Ginny îl ţinuse secret.

– Nu am avut niciodată o aniversare ca asta, spuse Blue solemn după ce suflă în lumânări şi se uită la amândoi. Sunteţi cei mai buni prieteni ai mei.

Apoi, îşi aminti de cele două mingi cu autograf din poşeta lui Ginny, le scoase, şi le aşeză cu mândrie pe etajera din camera lui, lângă celelalte pe care le primise cu Andrew ultima dată.

– I-ai oferit o zi de naştere incredibilă, îi spuse Ginny lui Andrew în timp ce îi dădu o felie de tort, după care se aşezară cu toţii la masa din bucătărie, care deveni neîncăpătoare pentru cei trei.

– Mă bucur că am reuşit să-l fac fericit, spuse Andrew cu un zâmbet uşor. Nu e greu.

Blue se întoarse apoi în bucătărie şi se aşeză să mănânce tort. Fusese o seară perfectă.

– Nu am avut niciodată un tort, zise Blue, uitându-se atent în timp ce dădea gata cea de-a doua felie, iar cei doi adulţi rămaseră uimiţi.

El descrisese o imagine de ansamblu a vieţii pe care o avusese înainte. Era atât de diferită faţă de propriile experienţe de viaţă avute de Andrew şi Ginny în familii stabile, crescând în cămine tradiţionale.

Andrew spuse că avea doi fraţi mai mari, care îi făcuseră zile fripte. Unul era avocat la o firmă de avocatură din Boston, iar celălalt era profesor universitar în Vermont. Amândoi fuseseră de părere că era nebun când se făcuse preot.

– Am un nepot de vârsta ta, spuse el, zâmbind la Blue. Îşi doreşte să joace fotbal în echipa liceului, iar mama lui se împotriveşte. Zâmbi spre Ginny, iar ea realiză că amândoi aveau nepoţi şi nepoate, dar nici unul nu avea propriul copil. După ce terminară de mâncat tort şi se aşezară în sufragerie, Andrew se uită la fotografiile lui Mark şi Chris. Era un băiat frumos, îi spuse el cu blândeţe lui Ginny, iar ea încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească un moment.

Suferea teribil uneori. Andrew își dădu seama, așa că vorbi cu Blue despre meci. Amândoi fură de acord că echipa Yankees jucase cu măiestrie, iar Andrew îi promise să-l ducă la Campionatul Mondial, dacă se calificau. Imediat ce termină de spus asta, Ginny realiză că ea ar fi fost plecată până atunci. Deodată, i se păru dificil să știe că urma să rateze momente importante din viața lui Blue. Dar avea un loc de muncă pe care simțea că trebuie să-l ducă până la capăt.

Când plecă, Andrew îi ură din nou lui Blue „la mulți ani" și își dădură întâlnire a doua zi dimineață la Chelsea Piers.

Fu încă o zi memorabilă pentru Blue, deoarece Andrew îl învăță să navigheze pe micuța și frumoasa lui barcă cu pânze. Ginny îl ajută să manevreze funiile după ce părăsiră docul într-o zi superbă și însorită de august, având parte de o briză perfectă. Apoi îl ajută cu velele, în timp ce Andrew îl învăța pe Blue ce să facă. El își dădu repede seama cum stăteau treburile și plutiră în linie dreaptă o vreme, după care acostară într-un mic port. Luară prânzul și apoi se întinseră pe punte la soare. Barca era ideală pentru cei trei.

– De obicei, ies singur cu ea, îi spuse Andrew lui Ginny când îl priveau amândoi pe Blue, care se afla la proră. Ginny îl privea pe Andrew, și avea un sentiment că era un om solitar, așa cum erau marinarii de multe ori. Este plăcut să am oameni la bord, spuse el, zâmbind către Ginny. Am navigat cu ea spre Maine vara trecută. Familia mea încă are o casă acolo. Încerc să ajung pe acolo o săptămână sau două pe an, ca să petrec un timp cu copiii fraților mei. Eu sunt unchiul ciudat, care a fost preot.

Zâmbea în timp ce spunea asta. Nu părea să-i pese că era diferit, sau singur în mare parte din timp; la fel fusese și Ginny până să apară Blue.

– Cred că începe să-mi placă să fiu ciudată, spuse ea, zâmbind. Și sora mea crede asta despre mine. Nu sunt sigură ce mai înseamnă să fii normal. Demult, însemna să fiu căsătorită și să am un copil, iar acum, să rătăcesc în jurul lumii ca un suflet pierdut și să trăiesc în taberele de refugiați.

Iar pentru el, normalitatea însemna să ajute băieții care fuseseră molestați de preoți. Viețile pe care le trăiau deveniseră normale, total

diferite de cele pe care le-ar fi aşteptat sau planificat. Însemna să se bucure de clipele frumoase aşa cum veneau, cum era ziua pe care o petrecuseră toţi trei pe barcă. Iar Andrew făcu din Blue un adevărat matelot până la sfârşitul zilei. Andrew reuşi să conducă barca aproape până la Chelsea Piers, apoi opri motorul la intrarea spre doc, iar Ginny şi Blue ajutară la fixarea funiilor şi la legarea bărcii. Blue ajută la spălatul ambarcaţiunii şi căzură cu toţii de acord că fusese o zi grozavă. Se relaxaseră şi discutaseră, iar când Andrew îi conduse acasă cu maşina, Ginny şi Blue îi mulţumiră pentru timpul minunat petrecut împreună. Ginny îl invită sus să mănânce ceva, dar Andrew spuse că avea treabă; ea nu ştia de ce, dar simţea că el folosea munca sa ca pe un pretext de a păstra o distanţă suficientă între el şi restul lumii. Era un loc în care se putea ascunde, la fel cum făcuse atunci când era preot.

– Mi-aş fi dorit să avem şi noi o barcă, spuse Blue cu ochi scânteietori când urcară cu liftul, iar Ginny râse.

– Nu începe să ai fiţe cu mine, Blue Williams, îl tachină ea, iar el zâmbi.

– Într-o zi, am să fac mulţi bani, dacă devin un compozitor celebru, şi am să-ţi cumpăr o barcă, spuse el când o urmă în casă, iar ea se întoarse să se uite la el şi se gândi că s-ar putea întâmpla asta.

Posibilităţile erau nelimitate. Nimic nu era imposibil pentru el acum.

Capitolul 17

Blue nu era foarte entuziasmat să meargă la un psiholog, dar fusese de acord pentru că știa că era important pentru caz, și amândoi fură plăcut surprinși când o întâlniră, luni, în ziua următoare, după excursia pe barcă cu Andrew. Numele terapeutei era Sasha Halovich, era o femeie minionă, zbârcită, care arăta destul de bătrână cât să fie bunica lui Ginny, dar era foarte înțeleaptă. Ea îl luă doar pe Blue la ea în birou, unde vorbiră timp de două ore, apoi, cu permisiunea lui Blue, ieși să vorbească cu Ginny. Terapeuta se arătă încrezătoare că nu se întâmplase nimic altceva decât ceea ce povestise el, care oricum era destul de rău și foarte traumatizant pentru el, dar ea credea că el făcea față destul de bine, în mare parte grație lui Ginny. Halovich îl găsi un băiat stabil și sănătos, care avusese o viață grea, dar care rezistase în mod remarcabil. Nu credea că era nevoie de inducerea hipnozei și spuse că avea să scrie un raport și că era dispusă să depună mărturie la tribunal. Considera că era o idee bună să-l mai vadă ocazional, ca să-l ajute să treacă prin lunile următoare, iar Ginny fu de acord.

A doua zi, Andrew o sună pe Ginny să discute acest subiect, din moment ce ea îi semnase împuternicirea pentru ca terapeuta să vorbească cu el, ceea ce se și întâmplă.

– Se pare că este într-o formă destul de bună, datorită ție.

El îi atribui ei toate meritele, dar ea le respinse cu modestie.

– Este un copil minunat. Am încredere totală în el.

– De asta are nevoie. Dacă mai mulţi părinţi ar simţi ca tine, ar exista mai mulţi oameni buni pe lume.

– Tot ce îmi doresc este ca Blue să aibă o viaţă minunată, spuse ea cu tărie. Şi cred că va avea.

Ceea ce făcuse ea pentru ca el să fie admis la liceul LaGuardia Arts nu fusese altceva decât un miracol, în opinia lui Andrew. Ea era genul de persoană care schimba vieţile oamenilor, şi nu numai în Siria şi Afghanistan, militând pentru drepturile omului, dar şi în viaţa de zi cu zi de acasă. Cazul de la tribunal pe care îl reprezenta el era o dovadă clară în acest sens, iar psihologul fusese, de asemenea, impresionat. Îi spusese lui Andrew că Blue se adapta foarte bine la noua lui viaţă, în ciuda stresului provocat de cazul din instanţă care avea să urmeze. Dr. Halovich îi spusese lui Andrew că Ginny era exact ceea ce avea nevoie băiatul şi că fusese un miracol pentru el faptul că se găsiseră unul pe celălalt. El o aprobă. După ce vorbiră despre terapeută, Ginny îi mulţumi din nou pentru ziua minunată pe care o petrecuseră navigând şi pentru meciul cu Yankees.

Următorul pas important în dosarul lor fu atunci când poliţia prezentă marelui juriu toate dovezile pe care le avea, şi erau munţi întregi: interviuri cu alte victime şi familiile lor şi martori care apăruseră şi care văzuseră întâmplări suspecte. Existau declaraţii de la părinţi furioşi şi copii traumatizaţi. „Părintele Teddy" îi molestase pe cei mai mari, care erau băieţii săi de altar, şi făcuse sex oral cu cei mai mici, aşa cum făcuse cu Blue, şi pipăise mai mulţi copii, acuzându-i mereu că îl ispiteau şi ameninţându-i cu închisoarea sau chiar cu rănirea fizică dacă suflau vreo vorbă, aşa că aceştia purtau povara de a păstra secretul, dar erau şi măcinaţi de sentimente de vinovăţie. Lectura raportului era sfâşietoare. Până la momentul în care cazul ajunse la marele juriu, ei descoperiseră unsprezece victime în New York şi şase în Chicago. Poliţia din New York luă legătura cu colegii de la Chicago, care investigau şi ei cazul. Andrew şi Jane Sanders erau siguri că mai erau multe cazuri care aveau să iasă la suprafaţă în cele din urmă.

Cu traumele victimelor contrasta puternic indignarea enoriaşilor care continuau să creadă în preotul lor preferat şi insistau că băieţii

minţiseră. Andrew nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce se agăţau oamenii de loialitatea faţă de cineva în ciuda evidenţelor contrare. Dar iubirea lor faţă de părintele Teddy era necondiţionată, şi credinţa lor în puritatea bisericii era extrem de puternică. Ei uitau că, la fel ca orice altă organizaţie, era alcătuită din indivizi, şi că oameni bolnavi existau pretutindeni, în orice profesie. Ted Graham era unul dintre ei. Iar cea de-a doua mare crimă care fusese comisă era muşamalizarea de către arhiepiscopie. Nu exista nici o îndoială în această privinţă, dar ipoteza trebuia dovedită. Doi preoţi tineri de la Sf. Francis din New York depuseseră mărturie, susţinând că ei aveau cunoştinţă de acele fapte şi că văzuseră lucruri care nu le plăceau şi îl raportaseră pe Ted Graham unui monsenior de la arhiepiscopie, dar nu se luase nici o măsură ca să fie exclus din preoţie. Iar când îl raportaseră a doua oară, fuseseră admonestaţi.

Dar şase luni mai târziu, Graham fusese mutat la Chicago, ca să-şi facă mendrele acolo. Unul dintre tinerii preoţi care îl raportaseră renunţase deja la preoţie din cauza asta, iar celălalt se gândea să-i urmeze exemplul colegului său, dar nu era hotărât încă. Acesta îi spusese lui Jane Sanders, când îl interogă, faptul că era dezamăgit complet de biserică şi era aproape sigur că avea să o părăsească. Îşi dorise toată viaţa să devină preot, dar acum nu mai voia. Spunea că bunica lui avea inima frântă din cauza asta şi era foarte dezamăgită. Ea fusese emigrantă, iar doi dintre fiii ei deveniseră preoţi.

Citirea în faţa marelui juriu a raportului detectivului Sanders te făcea să realizezi cât de multe vieţi fuseseră zdrobite de către perfidul Ted Graham. Traumatizase copii, posibil fără şanse de recuperare, îi afectase fizic pe cei pe care îi violase la o vârstă atât de fragedă, devastase părinţi, distrusese familii, îşi dezamăgise colegii şi le zdruncinase credinţa, îşi pusese superiorii în pericol când încercaseră să-l protejeze, şi acum răspundeau pentru asta. Un monsenior tânăr vorbise cu el, înainte de a fi transferat la Chicago, şi îl întrebase dacă acuzaţiile şi suspiciunile erau adevărate, iar părintele Teddy negase tot şi dăduse o explicaţie lungă, dar credibilă cu privire la motivul pentru care erau oamenii porniţi împotriva lui, victimizându-se, când de fapt contrariul era adevărat. Monseniorul pe care îl minţise avea probleme serioase acum din cauza transferului

la Chicago. Fusese naiv. Dar superiorii lui muşamalizaseră cazul cu bună ştiinţă şi încercaseră să îl rezolve printr-un simplu transfer, nivelându-i astfel calea către recidivă. Era o tragedie pentru toţi cei implicaţi, chiar şi pentru Ted Graham, deşi el nega până şi asta, şi spunea că el se martirizase pentru biserică.

Marele juriu deliberă şi votă punerea sub acuzare a părintelui Teddy. Absolut nimeni nu se îndoia de vinovăţia lui, la fel cum şi biserica răspundea pentru faptul că îi trecuse sub tăcere faptele.

La câteva zile după ce marele juriu votă pentru punerea lui sub acuzare, părintele Ted Graham fu extrădat în statul New York pentru a fi judecat. Instanţele de judecată din Chicago aveau să-l pună sub acuzare ulterior. El zbură de la Chicago însoţit de doi şerifi adjuncţi şi intră la Curtea Supremă din New York însoţit de avocatul său şi de doi preoţi, pledând nevinovat pentru unsprezece capete de acuzare de abuz sexual asupra minorilor, inclusiv viol, sex oral şi abuz de încredere. El zâmbea când intră în sala de judecată şi fu respectuos când i se adresă judecătorului. Fu arestat preventiv sub custodie, cu o cauţiune stabilită la un milion de dolari, iar apoi fu luat în cătuşe de cei doi şerifi, în timp ce vorbea amabil cu ei. Arăta complet detaşat, nu părea nici să aibă mustrări de conştiinţă, nici să fie speriat. Ginny nu luase parte la şedinţă, dar Andrew fu acolo şi urmări cu atenţie procedurile, ca apoi să o informeze şi pe ea. Ea era dezgustată când auzi de atitudinea afişată de Ted în sala de judecată. Îşi juca până la capăt rolul de tip grozav şi martir creştin.

– Şi acum ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Andrew când o sună. Stă la închisoare până la proces?

– Nu prea cred, răspunse Andrew cu cinism. Biserica va plăti cauţiunea pe ascuns într-o zi sau două, ca să nu atragă prea mult atenţia. Avocatul lui a solicitat să fie eliberat pe propria sa răspundere, spunând că nu există riscul să evadeze, dar judecătorul a refuzat. Vor trebui să plătească o sută de mii de dolari, ca să-l scoată imediat, iar restul îl vor plăti în obligaţiuni. Biserica se pricepe la asta, aşa că o să-l scoată. Şi, probabil, îi aşteaptă acelaşi lucru la Chicago, când va fi pus sub acuzare acolo.

Fusese un şir extraordinar de evenimente: Blue avusese curajul să vorbească, ea îl crezuse, merseseră la autorităţile abilitate, iar

Andrew le preluase cazul. Şi nici pe departe nu era pe sfârşite. În lunile următoare, aveau să se facă investigaţii, să se pregătească atent cazul, şi procesul, în aproximativ un an, dacă nu cumva Graham pleda vinovat înainte şi scutea astfel statul de cheltuielile de judecată. Apoi trebuia să se înfăţişeze la procesul din Illinois, pentru că avea acuzaţii şi acolo. Dar nu exista nici o îndoială că urma să meargă la închisoare, unde Blue, Ginny şi Andrew ştiau că îi era locul.

Cu toate evenimentele petrecute din pricina cazului, Ginny nu reuşi să organizeze o vacanţă pentru ea şi Blue, dar într-o zi merseră la plajă în Long Island, apoi la un alt concert în parc. Iar Andrew îi duse la primul musical de pe Broadway la care participase Blue. Văzură *Fantoma de la Operă* şi îi plăcu foarte mult. Apoi merseră din nou să navigheze în weekendul de Ziua Muncii.

Lucrurile începeau să se liniştească încet, încet. Blue începu şcoala la LaGuardia Arts după săptămâna cu Ziua Muncii. Aşa cum îi promisese, Ginny îl însoţi în prima zi de şcoală şi merse alături de el până la intrarea de pe Amsterdam Avenue, dar nu intră cu el. Era pe cont propriu de acum, un boboc de liceu, cu speranţa de a începe o carieră muzicală. Îi amintea de prima zi de grădiniţă a lui Chris, şi plânse în metrou tot drumul până acasă. Se gândi să îl sune pe Andrew, dar nu voia să fie patetică, şi ştia că era ocupat. Dar Blue devenise o legătură puternică între cei doi.

Avu un sentiment ciudat când se întoarse în apartament, după ce îl conduse pe Blue la şcoală. Becky o sună în acea dimineaţă, pentru prima dată după săptămâni întregi, iar Ginny îi spuse că Blue tocmai începuse şcoala.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta pentru el, spuse Becky cu admiraţie de această dată şi pe un ton mai puţin critic decât de obicei. Copiii ei începuseră şcoala cu o săptămână mai devreme şi spuse că era minunat să aibă timp pentru ea din nou. Fusese o vară lungă, având copiii acasă timp de trei luni şi trecând prin evenimentele prilejuite de decesul tatălui lor. Ginny îi menţionă şi ei despre trimiterea în judecată şi că acum existau şaptesprezece victime cunoscute ale preotului pedofil, inclusiv Blue. Becky asculta cu uimire. E greu de crezut că un preot ar face aşa ceva, deşi am citit despre asta. Crezi că va pleda vinovat?

Ea părea deodată interesată de caz, deşi înainte nu îl crezuse pe Blue sau pe sora ei. Dar pentru că şi alţii îl acuzaseră, acum părea credibil în ochii ei. Nu putea crede că şaptesprezece băieţi, printre care unii adulţi care fuseseră printre primele sale victime, minţeau. Ele mai vorbiră câteva minute, apoi îşi văzură fiecare de treburile ei.

Şi Kevin Callaghan o sună pe Ginny în săptămâna aceea. Citise despre preotul din New York care fusese acuzat de infracţiuni sexuale şi bănuise că era cazul lui Ginny pentru care îl sunase cu ceva luni înainte ca să-i ceară sfatul.

– Ăsta-i tipul? fu el curios să afle, mai ales că nu mai vorbise cu ea de ceva vreme.

– Da, el este. Mai sunt încă şaisprezece victime, şi probabil că vor mai apărea până se termină totul.

– Ce-ţi face băiatul?

O admira pentru că apăra cauza lui Blue şi pentru că îl crezuse când nimeni nu o făcuse.

– Uimitor de bine, spuse ea cu mândrie despre Blue.

El fusese o sursă constantă de bucurie pentru ea. Îi povesti lui Kevin că începuse cursurile la un liceu deosebit de arte muzicale şi că urma să aibă primul său recital în decembrie. Era bucuroasă că urma să aibă un an de linişte înainte să înceapă procesul părintelui Teddy. Avea nevoie de timp ca să se vindece.

– Dar tu ce mai faci? Când urmează să pleci iar la drum? o întrebă Kevin.

– În octombrie, răspunse ea cu un sentiment de vinovăţie. Aştept următoarea misiune.

El se gândea că era remarcabilă pentru asta, dar îi părea rău că nu avea mai mult timp în viaţa ei pentru vechii prieteni, relaţii sau iubire, dar nici nu vedea cum ar putea avea, cu tot ce se petrecea, şi acum cu Blue şi procesul. Viaţa ei era foarte plină. Ea îi promise să-l sune înainte să plece din nou.

Restul lunii septembrie trecu în linişte; Blue mergea la şcoală, iar Ginny se ocupa de diverse treburi, citind rapoartele departamentului de stat şi aşteptând să audă în fiecare zi veşti despre noua sa misiune. Apoi, îl avură pe Andrew oaspete la cină, iar Blue îi povesti despre şcoală şi îi arătă proiectele sale, iar Andrew fu impresionat. Blue

compunea muzică şi era foarte încântat de noua sa şcoală. Era lesne de observat că înflorea pe zi ce trece.

După cină, Andrew şi Ginny se aşezară să vorbească, iar Blue se duse în camera lui să se uite la televizor. Abia dacă avuseseră timp să stea de vorbă în ultima vreme. Andrew spuse că era ocupat până peste cap cu noi cazuri şi că urma să aibă loc, în octombrie, o întâlnire importantă la arhiepiscopie, să se tranzacţioneze o eventuală soluţionare în bani pentru Blue, prin care să se evite procesul civil. Dacă ar fi existat despăgubiri în procesul civil, Ted Graham ar fi pledat vinovat la acuzaţiile penale. Monseniorii, episcopii şi arhiepiscopii începeau să înţeleagă că nu exista nici o cale de scăpare în cazul lui Ted Graham şi voiau să afle de la Andrew cam la ce sumă se gândise. Ei nu agreaseră nimic încă, dar era prima iniţiativă de negociere din partea bisericii, şi voiau să uite cazul cât mai repede. În plus, mai aveau de negociat şi cu celelalte victime.

– Cred că ar trebui să fii şi tu prezentă, îi spuse Andrew încet, iar Ginny se uită la el panicată.

– Nu pot... plec înainte de întâlnire. Încă nu ştiu unde, dar am fost de acord să plec pe întâi octombrie. Cum pot să fiu la întâlnire?

– Nu ştiu. Dacă nu poţi, nu poţi. El părea dezamăgit, dar înţelegea. Ar fi fost mult mai eficient dacă puteai vorbi în numele lui. Iar mărturia ta ar cântări mai mult decât cea a unui părinte, pentru că tu ai intrat recent în viaţa lui şi poţi fi încă oarecum obiectivă. Dacă nu poţi veni, am să mă ocup eu, dar dacă există vreo şansă să vii, consider că ar trebui s-o faci.

Nu o mai presase cu nimic până atunci, iar ceea ce spusese el era important pentru ea, dar nu îşi mai putea amâna din nou ziua plecării. Avea o obligaţie şi faţă de cei de la SOS.

În acea noapte, se întinse în pat cu o stare de rău, gândindu-se la întâlnirea din octombrie la care Andrew dorea ca ea să meargă. Pur şi simplu nu vedea cum putea face asta.

După două zile, sună Ellen şi îi spuse că SOS/HR îi stabiliseră misiunea. O trimiteau în altă zonă a Indiei decât i se propusese prima dată. Acolo avea să fie puţin mai greu. Urma să lucreze într-o tabără mare de refugiaţi din Tamil Nadu, în sudul Indiei. Doreau

ca ea să plece peste zece zile, la începutul lui octombrie, aşa cum promisese ea în septembrie.

Se gândi la acest lucru necontenit, timp de trei zile, torturându-se, dar în cele din urmă merse la birou să vorbească personal cu Ellen. Mereu apărea câte ceva acum şi toate aveau legătură cu Blue, dar îi plăcea să-l aibă în viaţa ei. Nu ştia ce să facă, dar simţea că nu putea pleca înainte de întâlnirea din octombrie de la arhiepiscopie. Nu voia să pericliteze cazul lui Blue împotriva părintelui Teddy, iar Andrew credea că ar face-o dacă era plecată. Îl sunase să discute din nou cu avocatul, care fusese sincer cu ea. Îi spusese că avea nevoie de ea acolo, dacă reuşea să vină.

Se aşeză vizavi de Ellen, cu un oftat.

– Pari preocupată, îi spuse Ellen, întinzându-i dosarul cu informaţiile pe care trebuia să le citească înainte de plecarea în misiune.

– Este incredibil cât de stresant poate fi statul acasă. Este mult mai simplu să-ţi faci griji doar despre dizenterie sau lunetişti.

Ellen râse. Câteodată şi ea simţea la fel. Fusese ani de zile pe teren, la fel ca Ginny, şi încă îi era dor să meargă, dar avea nişte probleme de sănătate din anii în care se îmbolnăvise în timpul misiunilor şi din cauza îngrijirii medicale precare, şi decisese în cele din urmă că era timpul să lucreze la birou, şi nu pe teren. Credea că Ginny mai avea mulţi ani înainte până să ia acea decizie.

– Abia aştepţi să pleci din nou? o întrebă cu un zâmbet cald, iar Ginny aproape că izbucni în lacrimi.

Nu era entuziasmată, era torturată de faptul că era nehotărâtă. Dar în adâncul inimii, ştia că nu avea de ales. Trebuia să rămână cu Blue. El nu i-ar fi cerut-o niciodată, dar ea ştia cât de mult ar fi însemnat pentru el, şi poate că era un sacrificiu pe care trebuia să-l facă.

– Nici măcar nu ştiu cum să-ţi spun asta Ellen, dar cred că trebuie să stau acasă până la sfârşitul anului. Nu vreau să dau greş cu serviciul, şi îmi place enorm ceea ce fac, dar am devenit tutorele unui băiat de paisprezece ani. Suntem implicaţi într-un proces şi există nişte proceduri penale, deoarece el este una dintre victime. Tocmai a început cursurile la o şcoală nouă. Şi cred că trebuie să rămân prin preajmă.

Părea nefericită când spuse toate acestea.

Ellen o privea şocată. Putea vedea cât de afectată era Ginny; ea era una dintre cei mai buni angajaţi ai lor – şi nu voiau să rămână fără ea pe teren. Ar fi fost o pierdere imensă pentru ei.

– Îmi pare foarte rău, Ginny. Te pot ajuta cu ceva?

Era o femeie plină de compasiune şi dorea să ajute dacă putea.

– Da, ai grijă de el cât timp sunt plecată.

Nu mai stătuse niciodată acasă atât de mult în ultimii trei ani şi jumătate, şi câteodată i se părea ciudat. Dar să îl lase singur pe Blue timp de trei luni şi să se întoarcă după Crăciun ar fi fost infinit mai rău.

– Crezi că ai să renunţi la munca de pe teren? o întrebă Ellen, cu o umbră de îngrijorare.

– Sper să nu. Sincer, nici nu ştiu. Trebuie să văd cum merge – totul este încă atât de nou. Încerc să mă obişnuiesc că am în grijă un adolescent.

– Ai de gând să-l adopţi?

Era o întrebare rezonabilă, având în vedere ceea ce spusese.

– Nu ştiu, spuse Ginny gânditoare. Sunt deja pe cale să devin tutorele său legal şi nu sunt sigură dacă e nevoie de mai mult. Dar singurul lucru de care nu are el nevoie, şi pe care nu vreau să-l fac în acest moment, este ca eu să plec trei luni când se întâmplă atât de multe în vieţile noastre. Iar dacă ea era ucisă în timpul misiunii ar fi fost un dezastru pentru el. Se gândise şi la asta, chiar dacă nu îi menţionase lui Ellen. Nu era pregătită să renunţe la SOS/HR, ea dorea doar un răgaz pentru a încerca să-şi dea seama ce să facă, şi era sigură că până la sfârşitul anului avea să afle. Ai putea să mă treci în concediu până la sfârşitul anului? o întrebă Ginny neliniştită.

– Da, zise Ellen direct, dacă tu crezi într-adevăr că trebuie să faci asta.

Ellen se uită la ea cu ochi trişti, fiindu-i teamă că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Şi lui Ginny îi era teamă de asta. Îi mulţumi pentru înţelegere, semnă o cerere de concediu şi lăsă dosarul cu informaţii despre India pe biroul lui Ellen.

Apoi merse acasă să-l aştepte pe Blue să vină de la şcoală. Stătea în sufragerie, simţindu-se extrem de tristă. Nu se simţea eliberată sau liniştită pentru că stătea acasă. Tot ce simţea era că făcuse ceea

ce trebuia, pentru Blue. Nu era pe deplin sigură că era bine pentru ea, şi ştia că avea să-i lipsească munca de până atunci. Sună telefonul când ea stătea acolo şi se gândea la toate acestea. Era Andrew şi îşi dădu seama imediat după tonul vocii ei.

– Nu pari o vilegiaturistă fericită, îi spuse Andrew. S-a întâmplat ceva?

– Nu sunt sigură, zise ea cu sinceritate. Nu se simţea grozav, chiar dacă făcuse ceea ce trebuia. Tocmai mi-am prelungit concediul până la sfârşitul anului. Nu mi s-a părut că e potrivit să plec de lângă Blue. Dar nici nu sunt pregătită să renunţ la munca în domeniul drepturilor omului. Deja îmi lipseşte. Nu fac nimic altceva decât să merg la cumpărături şi să joc cărţi cu Blue. Am nevoie de mai mult decât atât în viaţa mea, spuse ea cu tristeţe în glas. Şi, de asemenea, nu am vrut să lipsesc de la întâlnirea ta de luna viitoare de la arhiepiscopie.

Voia să fie în două locuri în acelaşi timp, dar ştia că nu se poate.

– De ce nu o laşi mai moale pentru o vreme? Poate că o să-ţi facă bine să stai acasă câteva luni. Toate necazurile din lume şi oamenii disperaţi vor fi acolo şi în ianuarie, iar atunci te poţi întoarce. Cine ştie, poate vei avea misiuni mai scurte sau vei deveni mediator pentru ei, în loc să fii plecată timp de trei luni consecutiv. Nu era o idee rea, şi nu se mai gândise la mediere până atunci. Ea se înveselea pe măsură ce el continuă. Ştiu că Blue va fi fericit, şi la fel sunt şi eu, spuse el pe un ton euforic. Ce zici să luăm cina săptămâna viitoare să sărbătorim faptul că eşti aici?

Era drăguţ din partea lui să o invite, deşi i se părea puţin ciudat. Ea îl plăcea şi îl admira, dar el era avocatul lui Blue, nu prietenul ei. Şi era sigură că acelaşi lucru simţea şi el.

– Să vorbim despre caz? îl întrebă ea.

– Nu, spuse el calm şi răspicat, cu un zâmbet pe care ea nu îl putea vedea. Pentru că îmi place de tine. Cred că eşti o persoană fantastică şi tocmai mi-am amintit că nu mai sunt preot. Este în regulă pentru tine?

Ginny se gândi un moment lung, apoi încuviinţă, zâmbind.

– Da.

– Am şi nişte veşti bune pentru tine. Cei de la tribunalul familiei au o fereastră în calendar săptămâna viitoare şi au programat

audierea pentru tutelă. Voi avea nevoie de tine şi de Blue pentru asta, şi de Charlene dacă e dispusă să vină.

Era o veste fantastică.

– Ce-ar fi să programăm cina după aceea, ca să avem ce sărbători?

– Cu Blue?

– Nu, doar noi doi, spuse el ferm.

Iar când îi spuse în seara aceea lui Blue că stătea acasă până în ianuarie şi că urma să fie acasă de Crăciun, el scoase un strigăt care se putea auzi până în Central Park. Decizia ei de a rămâne acasă şi de a nu pleca în India trei luni fusese întâmpinată cu aprobări călduroase de oamenii săi dragi, iar ea era încântată. Dintr-odată, decizia ei de a rămâne acasă avea sens, şi o făcu să se simtă bine. Ştiu că asta trebuia să facă.

Audierea pentru tutelă fu la fel de uşoară pe cât spusese şi Andrew. Judecătorul fu înţelegător cu Blue şi ştia despre cazul penal care urma să se judece. Avea un respect deplin pentru munca pe care o depunea Ginny pentru drepturile omului şi pentru tot ce făcuse pentru Blue. Apăruse şi Charlene. Era prima dată când ea şi Blue se vedeau în decurs de un an, şi simţi plăcere şi durere când îl văzu. Dar ea nu fusese lângă el, ci Ginny, în ciuda plecărilor ei cu serviciul. Ea îi schimbase deja viaţa radical, iar judecătorul nu a avut nici o reţinere să-i acorde tutela. Andrew şi Ginny îl luară pe Blue la prânz, după aceea, dar Charlene spuse că avea treabă şi plecă repede, de îndată ce părăsiră sala de judecată.

Aşadar, Ginny era oficial tutorele legal al lui Blue. Era un pas mare pentru amândoi şi un angajament reciproc. Dacă ar fi plecat în India, nu ar fi fost prezentă la audiere, aşa că instinctul ei de a rămâne fusese corect. Se petrecuseră lucruri magice în vieţile lor: oamenii care intraseră în viaţa ei, şcoala la care mergea Blue, Ted Graham adus în faţa justiţiei. Mâna destinului îi atinsese pe toţi, şi toate acestea datorită lui Blue.

Capitolul 18

Întâlnirea din octombrie de la arhiepiscopie fu frustrantă şi derutantă. Ginny merse cu Andrew, iar el îşi pierdu cumpătul de mai multe ori. El şi monseniorul Cavaretti se împunseră în mod repetat, îşi aruncară ameninţări voalate. De această dată, în încăpere se aflau şase monseniori şi un episcop la un moment dat, iar Andrew dădu dovadă de diplomaţie şi le întoarse ameninţările în acelaşi mod. Monseniorii prezenţi oscilau între a stabili suma despăgubirilor şi a spune că nici nu intra în discuţie aşa ceva – mai mult ca să testeze reacţia lui Andrew, bănuia Ginny. Andrew ştia că ei încercau marea cu degetul, ca să vadă ce vrea el să obţină pentru clienţii lui, dar era imposibil să ajungi la o înţelegere cu ei. Şi în ciuda faptului că şaptesprezece bărbaţi şi băieţi dăduseră declaraţii la poliţie despre abuzurile sexuale ale părintelui Teddy comise asupra lor când erau minori, preoţii încă susţineau că el era nevinovat şi că victimele minţeau.

– Şaptesprezece băieţi şi bărbaţi respectabili mint? întrebă Andrew cu o privire indignată. Cum v-aţi dat seama de asta? Omul vostru este un sociopat. Un pedofil care îşi bate joc de tot ce reprezintă preoţia. Eu nici măcar nu mai sunt preot şi sunt indignat de ideea că el pretinde că este. Cum puteţi să-i luaţi apărarea? Şi ştiind ce a făcut, cum aţi putut să-l acoperiţi şi să-l trimiteţi în alt oraş ca să o comită din nou? Distrugerea vieţilor acelor copii este ca sângele pe mâinile voastre. Sunteţi la fel de responsabili ca el, şi nu înţeleg de ce nu îl forţaţi să pledeze vinovat. Va fi condamnat

la proces şi va ajunge la închisoare. Pierdeţi timpul tuturor, îi acuză Andrew.

Întâlnirea fu din ce în ce mai tensionată timp de trei ore, şi în cele din urmă, recunoscând că nu ducea nicăieri, monseniorul Cavaretti o suspendă. Pretextă că trebuia să discute problema cu superiorii şi să se întâlnească din nou.

Ochii lui Andrew scânteiau de furie când plecară, iar Ginny mergea alături de el şi era de acord cu tot ce spusese.

– Ce rost are să aperi un om despre care ştim cu toţii că este vinovat? Tot ce au vrut să ştie ei astăzi era dacă dăm înapoi. Dar Cavaretti mă cunoaşte prea bine. Am să ajung în mormânt asigurându-mă că părintele Teddy este oprit şi condamnat, şi voi lupta pentru cea mai mare sumă de bani pe care o pot obţine pentru Blue.

Andrew simţea că ei îi datorau asta lui Blue, şi la fel credea şi Ginny, şi nu aveau nici cea mai mică intenţie să renunţe. Cavaretti şi ceilalţi monseniori ştiau asta acum. Şi mai aveau să se confrunte şi cu toate celelalte victime. Urma să fie un caz costisitor pentru biserică, mai ales pentru că ei muşamalizaseră fărădelegile lui Ted Graham şi nu luaseră măsuri în legătură cu ele sau să-l oprească; ei doar închiseseră ochii şi îl mutaseră în altă parte. Acesta era unul dintre cele mai rele elemente ale cazului. Avuseseră puterea să-i protejeze pe toţi acei copii şi nu o făcuseră, iar acum existau vieţi ruinate din cauza asta, dacă băieţii nu îşi reveneau după traumă. Iar unii dintre cei care erau adulţi acum nu îşi reveniseră.

Lucrurile păreau să se liniştească din nou pentru o vreme după acea întrevedere eşuată, iar în următoarele două săptămâni Andrew fu ocupat cu alte cazuri, iar Ginny nu mai auzi nimic de el. Ei reuşiră să aibă o cină foarte plăcută la un restaurant italian şi fură încântaţi să discute şi să se relaxeze, fără a pomeni de caz. Se puseră de acord să nu o facă, şi aşa se întâmplă. Erau doar doi oameni care se plăceau şi care luau cina împreună. Şi se simţiră bine, dar ea nu mai auzi de el după aceea. Îl ajuta pe Blue la teme în fiecare seară. Nu avea probleme cu nimic din ce implica muzica şi chiar compunea de unul singur piese pentru concert, dar avea nevoie de ajutor la disciplinele academice. Lucra la limba engleză şi la istorie cu el,

dar chimia nu era punctul ei forte, aşa că trebuia să se concentreze bine şi să-şi reîmprospăteze memoria ca să-i poată explica.

Într-o după-amiază, se întorcea de la sala de sport unde începuse să meargă să facă mişcare, când se opri să cumpere reviste şi îşi văzu fotografia în *New York Post* şi încă una în revista *National Enquirer*. Ambele publicaţii aveau poze cu ea de pe vremea când lucra la canalul de ştiri şi erau vechi de aproape cinci ani. Ea încă nu citise ziarul în ziua aceea, le cumpără pe amândouă imediat şi le citi în clipa în care ajunse acasă. Povestea din *New York Post* era mai apropiată de adevăr, dar conţinea aluzii care nu îi plăceau. Se arăta în articol că ea făcea parte dintr-un caz de abuz sexual ce implica un preot care molestase şaptesprezece băieţi atât din statul New York, cât şi din Illinois. Acesta fusese eliberat pentru o cauţiune de un milion de dolari, toate acestea fiind adevărate şi reprezentând o problemă de interes public, iar articolul enumerase toate acuzaţiile cu acurateţe. În continuare scria că implicarea ei se datora unui băiat al străzii, pe care ea îl luase acasă şi care era una dintre victime. Numele lui nu era precizat, deoarece numele victimelor erau protejate şi nu puteau fi dezvăluite.

Articolul continua, precizând că Virginia Carter dispăruse efectiv din viaţa publică şi de la canalul de ştiri de când ea şi soţul ei băuseră prea mult la o petrecere de Crăciun, cu patru ani în urmă, iar soţul ei fusese ucis din cauza şofatului sub influenţa alcoolului, la fel cum se întâmplase şi cu fiul lor în vârstă de trei ani, iar ea se izolase de atunci. Articolul nu o spunea, dar sugera clar faptul că ea avea probleme psihice în urma decesului soţului şi a copilului ei, şi că ea însăşi se afla sub influenţa alcoolului în noaptea în care muriseră, şi nimeni nu o mai văzuse de la accident. Suna ca şi cum ea ar fi fost beată în ultimii patru ani.

Apoi, articolul punea sub semnul întrebării ceea ce făcea ea cu un băiat fără adăpost şi cum ajunsese să fie implicată în ultimul scandal al Bisericii Catolice. Erau descrise poveşti similare cu preoţi pedofili care fuseseră condamnaţi. În concluzie, scria că cel acuzat în acest caz, în care doamna Carter era implicată în mod misterios, urma să fie judecat anul următor. Oficialii din cadrul bisericii nu fuseseră disponibili pentru comentarii, avocatul desemnat pentru cazul

doamnei Carter era Andrew O'Connor, fost preot iezuit, iar doamna Carter însăşi rămăsese dispărută. Iar ultimele cuvinte ale articolului erau „Va urma... urmăriţi-ne pentru ştiri de ultimă oră", care era replica ei de la finalul emisiunii atunci când lucra la ştiri.

Ea rămase cu gura căscată. Acesta prezenta corect faptele, dar insinua că ea şi soţul ei erau beţi şi că el ucisese copilul lor, fiind în stare de ebrietate la volan, şi că ea dispăruse imediat după aceea, presupunând că psihicul ei fusese grav afectat. Ea nu mai apăruse la ştiri după ce murise Mark. Cineva vorbise cu jurnaliştii, iar ea nu avea nici o idee cine anume, dar nu îi plăcea deloc. Reporterul putea obţine lista acuzaţiilor din registrele publice ale Curţii, dar lista celorlalte detalii provenea de la cineva. Ura să fie în lumina reflectoarelor din nou sau să-l tragă şi pe Blue după ea, chiar dacă nu îi dezvăluiseră numele, pentru că înainte era mult mai cunoscută decât era acum. Ura detaliile de revistă de scandal inserate în articol şi nu-i plăcea deloc să apară la ştiri.

Iar articolul din *Enquirer* sărea direct la gât, aşa cum făcea întotdeauna. Pe prima pagină postase o fotografie veche a ei, iar alături, un semn de întrebare uriaş scria: „Revenită din morţi cu un iubit de paisprezece ani fără adăpost?" Astfel, reuşiseră să creeze impresia că era implicată în dosarul de la tribunal într-un mod cel puţin suspect. Nu-i plăcea nimic din ceea ce scria acolo şi îl sună pe Andrew imediat ce termină de citit.

– Ai citit *New York Post* şi *Enquirer* astăzi? întrebă ea cu o voce tensionată de îndată ce răspunse, iar el râse.

– Nu, de obicei nu se află pe lista mea de lecturi obligatorii. Citesc *The New York Times, The Wall Street Journal* şi *London Financial Times* când am timp. De ce? Ce scrie?

– Apar eu pe copertă, iar *Enquirer* e cel mai tare. Se întreabă dacă am revenit din morţi cu un iubit fără adăpost în vârstă de paisprezece ani. Iar cei de la *Post* par să ştie foarte multe despre caz. Scrie despre soţul meu că a condus beat la volan în noaptea în care el şi fiul meu au murit în accident. Şi sugerează că eu am fost într-un spital de psihiatrie încă de atunci, ceea ce nu s-a întâmplat, şi se pune sub semnul întrebării ce fac acum cu un copil fără adăpost care este

implicat într-un scandal sexual cu biserica. Deci, cine crezi că a ciripit?

– Interesantă întrebare, spuse el gânditor. Tu ştii mai multe despre aceste lucruri decât mine. Nu cred că monseniorul Cavaretti ar răspândi un astfel de articol. Ne face el zile fripte, dar este un om responsabil. Poate că mătuşa lui Blue a spus ceva cuiva, şi ăştia au găsit-o şi probabil că au căutat restul poveştii odată ce ţi-au auzit numele. Probabil se află undeva pe internet, de la decesul soţului tău. Apoi, el îşi coborî vocea şi spuse încet: Îmi pare rău, Ginny. Sunt sigur că trebuie să fie dureros pentru tine. Dar este doar gunoi de tabloid, nu-l citeşte nimeni.

– Ba da. Tu poate că nu, dar multă lume citeşte. Imaginează-ţi că l-au numit pe Blue iubitul meu de paisprezece ani, care nu are adăpost. Pentru numele lui Dumnezeu, ce au oamenii ăştia? Mă fac să-mi fie ruşine că am lucrat în breaslă.

– Exact asta simt eu despre Ted Graham, în calitate de fost preot, spuse el încet.

– Dacă vede Blue astea sau dacă încep să ne urmărească? Ne pot face viaţa mizerabilă. Nu vreau să-l considere pe Blue ca parte din cazul lui Ted Graham. Are dreptul la intimitate, este doar un copil.

– Ar fi bine să-i spui, zise Andrew serios, pentru că altcineva o va face în locul tău. Ar trebui să eviţi asta.

– Nu-mi place să-i arăt rahaturi din astea, spuse ea, părând foarte nefericită.

Dar procedă cum o sfătuise Andrew şi vorbi cu Blue despre asta când veni acasă. Îi spuse că erau doar minciuni. Şi discutară despre noaptea în care murise Mark, iar ea recunoscu faptul că el băuse mai mult decât îşi dăduse ea seama la acel moment, dar nu era beat în mod evident, altfel, nu l-ar fi lăsat să conducă. Dar nu exista nici o infirmare a faptului că nivelul alcoolemiei lui fusese mult peste limită.

– Trebuie să te fi simţit groaznic în privinţa asta, spuse Blue compătimitor. Pentru a fi sinceră cu el, ea spuse că se simţea vinovată încă de atunci că îl lăsase să conducă în acea noapte. Începu să plângă când spuse că poate dacă nu îl lăsa, ei ar fi fost încă în viaţă, iar Blue se simţi groaznic pentru ea. Era mult mai supărată decât

o văzuse el vreodată. Nu știa ce să spună, așa că încercă să o înveselească. Ei cred că sunt iubitul tău?

Vocea lui răsună când spuse asta și râseră amândoi.

– Nu-mi plac deloc lucrurile astea, zise Ginny când se așezară unul lângă celălalt pe canapea, uitându-se la ziarele de pe măsuța de cafea. Nu știu cine a vorbit, dar nu-mi place. Niciodată nu mi-a plăcut. M-au urmărit luni de zile după moartea lui Mark ca să vadă ce fac. Și tot ce făceam atunci era să plâng. Crezi că mătușa ta ar putea avea vreo legătură cu asta?

Ginny privea gânditoare când o spuse, cu toate că era puțin probabil.

– S-ar putea. Ea nu ar merge la un ziar, dar n-o fi putut să-și țină gura și altcineva a făcut-o. Îi place să vorbească mult și să bârfească. Poate că a vrut să se răzbune pe tine pentru ce i-ai făcut părintelui Teddy. Nu te va ierta niciodată pentru asta. Ea încă îl consideră un sfânt. Nu știu pe altcineva care să fi făcut asta. N-am știut niciodată că ai fost atât de faimoasă, Ginny, spuse el cu venerație la adresa ei.

– Am fost pe vremuri. Și Mark era. Nu-i pasă nimănui ce fac acum.

Și îi plăcea așa. Mai știa din experiență că nu se afla niciodată cine vorbise. Tabloidele doar culegeau frânturi de informații și le țeseau într-o poveste, fie ea adevărată sau nu, dar de data aceasta aveau o mulțime de informații corecte.

– Îmi pare rău. Dacă nu ai fi încercat să mă ajuți pe mine, ei nu ar fi scris tâmpeniile astea despre tine. Este doar vina mea, spuse Blue nefericit.

– Nu fi prostuț, Blue. E vina lui Mark că a condus beat în seara aia și că a murit împreună cu Chris. Și vina mea pentru că am dispărut patru ani. Și a ta pentru că ai avut curajul să vorbești deschis despre părintele Teddy, ceea ce a fost cel mai bun lucru, și încă este. Este vina noastră că suntem în viață și respirăm. Totul se întâmplă din vina cuiva, și ce dacă? Nimic din toate prostiile astea nu contează. Este vina părintelui Teddy pentru că a molestat o grămadă de copii nevinovați și a bisericii pentru că l-a protejat. Ni se întâmplă în fiecare zi lucruri bune și lucruri rele. Important este ceea ce faci cu ele și contează cum te descurci. Pur și simplu,

nu trebuie să te laşi distrus. Trebuie să lupţi în continuu. Iar vina şi regretele nu ne ajută la nimic. Ea zâmbi la el, se ridică şi aruncă cele două ziare la gunoi, dar el părea că regretă faptul că ea fusese calomniată din cauza lui. Gunoaiele alea vor fi în cuşca cuiva pentru hamsteri mâine.

El încuviinţă din cap, dar nu părea a-i da crezare.

Cireaşa de pe tort a zilei fu telefonul de la Becky, după cină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ginny, nici unul dintre noi nu are nevoie de bătăi de cap să te vadă din nou în tabloide! A fost destul de rău după accident, când au sugerat că eraţi nişte beţivi. Toată lumea mă întreba dacă tu şi Mark eraţi alcoolici. Cuvintele ei usturau mult mai mult decât cele scrise în tabloide, iar Ginny făcu o grimasă în timp ce asculta. Nu ai idee cât de greu e pentru mine, pentru copiii mei şi pentru Alan să te vedem pe coperta de pe *Enquirer* în timp ce ei scriu despre iubitul tău în vârstă de paisprezece ani.

– Nu am nici un iubit de paisprezece ani, o corectă Ginny, dar Becky era atât de grăbită să o învinovăţească şi să o atace în legătură cu tot ce făcea ea. Ai cumva impresia că le-am dat vreun interviu? se repezi Ginny la ea.

– Nici nu trebuie să faci asta. Viaţa ta este o telenovelă. Apăreai mereu prin tabloide când erai cu Mark la canalul de ştiri. Apoi, el s-a îmbătat şi l-a omorât pe Chris, iar tu erai cu el. Acum ai un copil adunat de pe străzi, care s-a mutat cu tine, şi ai pornit pe urmele unui preot paroh într-un fel de cruciadă care nu te priveşte, şi dintr-odată iată-te pe prima pagină de la *Enquirer* cu „un iubit de paisprezece ani". Habar n-ai cât este de jenant acest lucru pentru noi. Ştii la câtă lume va trebui să dau explicaţii? Şi bietul Alan la serviciu. Noi ducem o viaţă liniştită şi respectabilă şi faci tu cumva să aluneci pe o coajă de banană şi să aterizezi cu fundul înapoi la ştiri. Îmi doresc al dracului de mult să nu mai faci asta.

– Şi eu la fel, spuse Ginny dintr-odată furioasă pe sora ei, care avea o inimă de piatră, în cel mai bun caz. Blue o ascultase la telefon cu o privire îndurerată. Dar Ginny nu observă. Ştii, aş vrea ca într-o zi să te maturizezi şi să observi că există o lume mult mai mare decât cutia de chibrituri în care locuieşti. În timp ce eu muncesc de mă

spetesc ca să salvez copii din Afghanistan, tu conduci până la alimentară şi la spălătorie în Pasadena, şi crezi că asta înseamnă totul în viaţă. Casa ta şi piscina ta, copiii tăi şi soţul tău. Poate că uneori ajung să mă fac de râs, dar cel puţin eu trăiesc. Am avut şi eu un soţ şi un copil, dar nu am fost la fel de norocoasă ca tine, aşa că acum încerc să aduc o schimbare în vieţile altor oameni, în loc să stau acasă şi să îi jelesc. Iar tu nu faci decât să critici ceea ce fac eu şi să-mi spui că nu este „normal". Şi, ca să fiu sinceră, nu dau doi bani pe părerea ta că m-am luat de Biserica Catolică împreună cu Blue. Tu întotdeauna mă priveşti cu un aer de superioritate. Şi dă-mi voie să-ţi spun, băiatul ăsta are mult mai mult curaj decât oricare dintre noi. Tu ştii ce a însemnat pentru el să mărturisească? Şi să lupte împotriva unui preot, pentru numele lui Dumnezeu? În timp ce tu îmi spui cât de imoral este să acuzi un preot care a abuzat sexual şaptesprezece băieţi! Şi de unde până unde mă dezaprobi tu pe mine? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun că m-am săturat până peste cap de asta. Cine a murit şi te-a făcut regină? Blue se holba la ea când termină în cele din urmă, iar Becky aproape că se sufocase. Dar discursul lui Ginny mocnea de mult timp să răbufnească. Se săturase să tot fie criticată de sora ei pentru fiecare lucru pe care îl făcea. Am terminat, spuse Ginny, simţindu-se mai bine după tot ce spusese.

– Şi eu la fel, zise Becky cu o voce tremurând de nervi. M-am săturat să-mi fie ruşine cu tine, sau să stau să le explic oamenilor, sau să inventez scuze pentru tine, deoarece ei te cred o ciudată. Şi nu mă trage în mizeria asta după tine. Poate că nu te deranjează să apari în tabloide, dar pe mine mă deranjează. Lasă-mă-n pace! spuse ea şi trânti telefonul.

– Chiar este supărată pe tine? întrebă Blue, plin de remuşcări, fiind convins că totul era din vina lui, indiferent ce spunea Ginny.

– Ea e mereu supărată pe mine în legătură cu ceva, zise Ginny zâmbind la el. O să-i treacă.

– E numai vina mea, spuse el nefericit, iar când se duse la culcare, Ginny îl linişti din nou şi îl sărută de noapte bună. Dacă nu eram eu, tu nu apăreai în ziare, şi nu ar fi scris lucrurile alea despre Chris şi Mark, spuse Blue, uitându-se în sus la ea din patul lui.

– Nu contează. Orice ar spune cineva, ei tot morţi sunt. Tu nu ai făcut nimic greşit. De fapt, tu ai îndreptat totul de când ai intrat în viaţa mea. Acum încetează să-ţi mai faci griji şi culcă-te.

Ea zâmbi la el şi îl sărută din nou.

Încercă şi ea să nu se gândească în acea noapte la cearta cu sora ei. Unele cuvinte trebuiau rostite. După ce analiză situaţia pe toate părţile de mai multe ori, adormi în cele din urmă.

Când se trezi, în dimineaţa următoare, Ginny îşi făcu o ceaşcă de cafea şi citi ediţia online a ziarului *The New York Times*. Nu scria nimic despre ea, cu toate că exista un editorial foarte reuşit despre preoţii care molestează copii şi că se impunea ca toţi să fie deferiţi justiţiei, nu să fie ascunşi de biserică. I-ar fi plăcut să i-l trimită surorii sale, dar nu voia să înceapă cearta de la capăt. Îşi spuseseră destule.

Aşteptă până se trezi Blue, ca să-i poată pregăti micul dejun, şi deodată realiză că era târziu şi că nu auzise alarma lui, aşa că merse la el în cameră şi trase jaluzeaua. Se întoarse să-i zâmbească şi văzu că era îngropat sub pături. Îl împunse uşor cu degetul în umăr şi îi spuse că era timpul să se trezească. Dar ceea ce împunsese ea nu era umărul lui. Era o pernă. Trase uşor de pături şi văzu că el umpluse patul cu perne. Iar în partea de sus a pernei lăsase un bilet pentru ea. Îl citi şi aproape că îi frânse inima.

„Dragă Ginny, nu am făcut nimic altceva decât să-ţi creez probleme. Îmi pare rău pentru ziare şi pentru ce au scris, totul a fost din cauza mea şi a părintelui Teddy. Îmi pare rău pentru că te-ai certat cu Becky şi pentru că este supărată pe tine şi din cauza mea. Nu trebuie să mai fii tutorele meu dacă nu mai vrei. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu am să uit niciodată. Te iubesc, Blue."

Îi curgeau lacrimile pe obraz în timp ce citea, apoi se uită prin cameră şi în dulapul lui. Îşi luase trollerul, câteva jachete, nişte cămăşi, şosete, lenjerie de corp, perechea de Converse şi pantofii de alergat. Periuţa şi pasta de dinţi nu mai erau, la fel şi pieptenele şi peria. Toate manualele şcolare erau îngrămădite pe biroul lui, apoi văzu că laptopul şi telefonul mobil nu erau, aşa că cel puţin putea

comunica cu el. Îl sună imediat, dar el nu răspunse. Îi lăsă un mesaj în căsuţa vocală şi îi trimise apoi un mesaj scris. „Unde eşti? Nimic din toate astea nu este din vina ta. Întoarce-te. Te iubesc, Ginny." Dar el nu răspunse nici după asta. Îi trimise şi un e-mail în care scrise acelaşi lucru, apoi îl sună pe Andrew, tremurând. Nu ştia ce altceva să facă.

– A fugit, spuse ea supărată şi agitată.

– Cine? el era ocupat şi distras.

– Blue.

– Când?

– Azi-noapte. Tocmai am găsit patul gol şi un bilet de la el.

– Ce scrie în el?

– Îşi cere iertare. Se simte groaznic în legătură cu lucrurile din ziarele de ieri. Şi m-am certat aseară cu Becky despre asta, şi el a auzit. Mi-a reproşat că sunt o ruşine pentru ea. Blue s-a învinovăţit singur pentru tot.

Era iar pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Ai încercat să-l suni?

Andrew părea îngrijorat. Blue şi Ginny trăiseră în mare tensiune de luni de zile, cu cazul de la tribunal şi toate celelalte.

– L-am sunat, i-am trimis mesaje şi un e-mail. Nu a răspuns încă.

Andrew se gândi un minut. Era un puşti de paisprezece ani şi cunoştea viaţa de pe străzi mai bine decât ei. Iar New Yorkul este un oraş mare.

– De ce nu aştepţi să vezi ce face azi? Poate doar se calmează şi se întoarce acasă în după-amiaza asta.

– Nu se va întoarce. El crede că îmi distruge viaţa. Dar nu o face. Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultimii patru ani.

– Nu intra în panică, spuse Andrew cu blândeţe. Chiar dacă stă retras o zi sau două, se va întoarce. Te iubeşte, Ginny.

– Asta a scris şi în bilet, zise ea cu lacrimi în ochi şi cu un nod în gât.

– Încearcă să te relaxezi, va veni acasă. Băieţii fac chestii de genul ăsta. Iar lui îi trec multe prin cap. Chiar dacă Andrew nu avea nici un răspuns pentru ea, vocea lui era liniştitoare.

– Nu ştiu de unde să încep să-l caut.

– Nu trebuie să faci asta chiar acum. Este ziuă. Am să trec pe la tine după serviciu şi îl putem căuta împreună, spuse el. Sună-mă dacă apare.

Ea îşi petrecu ziua aşteptând să audă veşti de la Blue, îl sună pe telefonul lui în mod regulat, îi mai trimise câteva mesaje şi un e-mail. Dar el nu răspunse deloc. Ea simţea că se învârtise în cerc toată ziua până când veni Andrew, la ora şase. Nu mâncase, dar băuse aproape patru cești de cafea şi părea foarte descumpănită.

– Dacă nu se mai întoarce niciodată? El este tot ce am, spuse ea, lacrimile curgându-i pe obraji.

Instinctiv, Andrew o îmbrăţişă. Îi putea simţi inima bătându-i în piept.

– Hai să mâncăm ceva apoi mergem afară să ne uităm după el, propuse el calm.

Îi trimise şi el un mesaj lui Blue de pe telefonul său, dar acesta nu îi răspunse nici lui. Iar când îl sună, intră direct căsuţa vocală.

Andrew făcu câte un sendviş pentru fiecare cu ce găsi prin frigider. Mersese acasă să se schimbe în blugi, şi purta o jachetă cu glugă şi un pulover albastru şi pantofi de alergare. Avea sentimentul că aveau să meargă mult în noaptea aceea, în toate locurile în care credea Ginny că s-ar putea afla Blue.

Începură cu McDonald's, unde luaseră cina în seara în care se întâlniseră. Apoi la pizzeria lui preferată, la o serie de locuri în care se mănâncă hamburgeri, la pista de bowling din centru. Stătură o perioadă în faţa unui cinematograf, dar nu îl văzură, iar la unsprezece noaptea se duseră la gară; traversară şinele spre tunelul unde stătuse el când fugise de la Houston Street. Erau acolo vreo şase copii, şi doar unul dintre ei îl cunoştea, dar spuse că Blue nu mai trecuse pe acolo de luni de zile. Ginny sună la Houston Street, dar nici ei nu-l văzuseră şi spuseră că aveau să anunţe echipa lor de informare de pe stradă să se uite după el. Dar el nu era nicăieri. Nu se obosi să-i sune mătuşa, pentru că ştia că era exclus să se fi dus la ea. La miezul nopţii, se aşezară pe o bancă din gară, iar Ginny îşi puse capul în mâini, iar Andrew îşi puse braţul în jurul umerilor ei.

– Ce mă fac? spuse ea, uitându-se la el nefericită.

– Tot ce poţi să faci este să aştepţi. O să vină acasă.

Apoi, ea se gândi la Lizzie, nepoata ei din California. Era încă destul de devreme să sune acolo. Când o făcu, Lizzie răspunse, dar zise că nu auzise nimic de el toată ziua. Fata se gândise că era ocupat cu şcoala.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă pe mătuşa ei, iar Ginny nu voia să stea să-i explice.

– Dacă iei legătura cu el, spune-i doar că îl caut şi să vină acasă.

– Ok.

Lizzie închise părând indiferentă, iar Ginny se uită la Andrew.

– Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

– Nu-ţi face griji. Nu am fost de mare ajutor.

– E bine să am companie, spuse ea, părând epuizată. Tot ce dorea să facă era să-l găsească pe Blue şi să-l ducă acasă. Cred că am face bine să mergem acasă, zise ea în timp ce rătăceau prin gară, apoi urcară scările, iar Andrew făcu semn unui taxi.

Ea se sprijini de el în drum spre casă şi era reconfortant să-l aibă acolo lângă ea. Când ajunseră la adresă, ea sugeră să meargă să se plimbe de-a lungul râului, să vadă dacă nu cumva dormea pe vreo bancă. Era luna octombrie, şi nopţile erau friguroase, dar zilele erau calde. Mergând pe acolo şi privind în josul râului, îşi aminti prima dată când îl văzuse pe Blue. Se aşezară pe o bancă, iar Andrew o trase mai aproape de el. Putea vedea tristeţea şi înfrângerea din ochii ei.

– Bietul copil crede că totul este din cauza lui, spuse Ginny cu tristeţe. Toate rahaturile din tabloidele de ieri şi sora mea care s-a supărat pe mine şi care mi-a zis că sunt o ciudată şi o ruşine pentru ea. Zâmbi spre Andrew. Cred că am fost ciudată într-un fel în ultimii câţiva ani, alergând în jurul lumii şi încercând să mă omor. M-am simţit foarte vinovată de faptul că l-am lăsat pe Mark să conducă în noaptea aceea şi că nu realizasem cât de mult băuse. Viaţa surorii mele este cam de mărimea unei cești de ceai şi nu înţelege. Nu i s-a întâmplat nimic de genul ăsta niciodată în viaţă.

– Tu şi Blue aveţi multe în comun, zise el cu blândeţe. Tu te simţi vinovată în privinţa soţului şi a fiului tău. Blue încă aude în cap vocea părintelui Teddy spunându-i că „l-a ispitit" şi că e vina lui. El ştie acum că nu e aşa, dar va fi nevoie să treacă mult timp până când va dispărea vocea aia din capul lui. Cel mai bun lucru pe care l-ai

făcut pentru el a fost să-i dovedeşti, nu doar în cuvinte, ci prin fapte, că merită tot ce ai făcut pentru el, că eşti mereu lângă el şi că nu este vinovat de nimic. Atunci când ne-am cunoscut, mi-ai spus că vrei ca el să aibă o viaţă „minunată", nu doar una mai bună. Ei bine, o are, datorită ţie. Şi, într-o zi, tot datorită ţie, vocea aceea acuzatoare din capul lui va dispărea, pentru că vocea ta care îi spune ce copil bun e se va auzi mult mai tare decât a părintelui Teddy.

Cuvintele lui Andrew o emoţionară enorm şi se uită la el cu ochi întrebători.

– De unde ştii toate astea?

El ezită o clipă înainte să-i răspundă şi privi undeva în gol în timp ce îi vorbea, amintindu-şi.

– Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie când eram mic. Aveam unsprezece ani. Părintele John era un tip masiv, gras, amuzant şi vesel. Deţinea o colecţie fantastică de benzi desenate, pe care îmi promisese că mă lasă să le citesc, şi cărticele de baseball pe care să mi le arate. Aşa că m-am dus la el acasă şi a făcut cam acelaşi lucru pe care l-a făcut părintele Teddy tuturor acestor copii. Şi mi-a spus că era vina mea pentru că îl ispitisem şi că diavolul mă va omorî pe loc dacă spuneam cuiva. Mi-a luat luni de zile, dar le-am spus părinţilor mei până la urmă. Nu m-au crezut. Toată lumea din parohie îl iubea pe părintele John, şi eu fusesem mereu un copil neastâmpărat. Nu am mai vorbit niciodată despre asta cu ei. Eu ştiam ce persoană rea era părintele şi mă simţeam vinovat pentru ce îmi făcuse, aşa că am hotărât ca într-o zi să mă fac preot, dar unul foarte, foarte bun, ca să mă pot împăca cu Dumnezeu pentru ceea ce credeam că îl „ispitisem" să facă. Şi am devenit un preot foarte bun, exact aşa cum îi promisesem lui Dumnezeu că voi fi. Dar eram nefericit. Nu aveam vocaţia pe care credeam că o am. Voiam să ies cu femei şi să am o familie. Zâmbi la Ginny când spuse asta. Dar m-am simţit din nou vinovat pentru că am renunţat la preoţie. Apoi au început să apară aceste incidente în biserică. Oamenii au început să vorbească despre preoţi precum părintele John sau părintele Teddy. Nu i s-a întâmplat niciodată nimic părintelui John, cu siguranţă a molestat sute de copii de-a lungul anilor, şi şi-a trăit zilele în pace. Dar când oamenii au început să vorbească deschis

despre asta, tot ce voiam să fac era să ies de sub jurăminte şi să profesez ca avocat, luând apărarea acestor copii pe care nimeni nu-i crede, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie. Ştiam că dacă încercam să o fac din interiorul bisericii, ei m-ar fi obligat să iau apărarea făptaşilor sau chiar să-i acopăr. Aşa că până la urmă am plecat şi nu m-am mai simţit vinovat. Mi-e dor câteodată să fiu preot – au existat nişte lucruri care mi-au plăcut. Dar sunt mult mai fericit să ajut copii ca Blue şi să arunc preoţii răi în spatele gratiilor. Şi nici măcar nu trebuie să fiu preot ca să o fac. Cel mai ciudat este, continuă el, că încă am un sentiment de vinovăţie din copilărie, şi când am văzut cum l-ai crezut pe Blue, cum ai rămas alături de el şi l-ai apărat, cred că asta a vindecat ceva şi în mine. Eşti o femeie extraordinară, Ginny, şi foarte iubitoare. Poate că de asta e nevoie ca să distrugem răul cauzat oamenilor ca Blue şi ca mine, sau cel puţin ca să înceapă procesul de vindecare. Este puţin cam târziu pentru mine, dar eu încă sper. Iar tu nu trebuie să te simţi vinovată pentru nimic. Soţul tău a făcut ce a făcut în noaptea aceea. Nu puteai să-l opreşti. Nu ştiai. Iar Blue nu l-ar fi putut opri pe părintele Teddy, la fel cum nici eu nu l-am oprit pe părintele John. Indiferent ce-au făcut ei este responsabilitatea lor, nu a noastră. Ce trebuie să facem noi este ceea ce i-ai spus tu lui Blue. Ne-o datorăm nouă pentru a începe procesul de vindecare şi a merge mai departe. Chiar şi viaţa mea va fi mai bună acum datorită ţie. Toată lumea are ceva pentru care să lupte. Doar că pur şi simplu nu are energia ca să o facă.

Stătură acolo în linişte o perioadă lungă, iar el o trase mai aproape de el, iar ea se uită la el şi zâmbi.

– Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat, spuse ea.

– Şi mie, dar sunt bine acum. Şi Blue va fi la fel. Noi facem parte dintre cei norocoşi. Tu m-ai învăţat asta. Am învăţat multe, urmărindu-te pe tine cum te comporţi cu Blue.

Ea încuviinţă, gândindu-se la Blue şi sperând să se întoarcă acasă curând. Apoi se uită la Andrew, iar el se aplecă spre ea, îşi puse braţele în jurul ei şi o sărută. Voia să facă asta din ziua în care se cunoscuseră. Îşi aminti cât de frumoasă era când o văzuse la TV, iar acum era şi mai frumoasă. Nu se gândise niciodată că avea să o întâlnească într-o zi şi că avea să se îndrăgostească de ea. Ea îl sărută

şi rămaseră împreună mult timp pe bancă lângă East River. După un timp, se ridicară şi începură să meargă încet înapoi către apartamentul ei, apoi ea se gândi la ceva şi se întoarse.

– Stai puţin, îi spuse ea încet lui Andrew, şi se duse până la baraca în care îl văzuse prima dată pe Blue, nu foarte departe de acel loc.

Ea rămase cu ochii la baracă un moment şi văzu că lacătul era deschis. Auzea mişcare înăuntru, iar când Andrew o ajunse din urmă, ea deschise uşa încet şi îl văzu pe Blue, cu geanta lângă el, foarte concentrat la laptop. El se uită surprins la ea şi spuse singurul lucru care îi veni în minte.

– Nu ştii să baţi la uşă?

– Tu nu mai locuieşti aici, spuse ea, zâmbind la el. Vino, hai să mergem acasă. El ezită o clipă şi se uită la amândoi, ieşi din baracă şi îşi ridică geanta. Nu întrebă ce căuta Andrew acolo, dar îşi putea da seama că erau amândoi fericiţi să-l vadă. Ginny îl luă pe Blue de mijloc când mergeau spre apartament. Cum treceau ei pe lângă balustrada de lângă râu, ea se opri şi îl duse pe Blue până acolo. Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea cu blândeţe. Ăsta e locul unde stăteam când te-am văzut pentru prima dată. Ştii ce făceam aici? Eram gata să sar, pentru că viaţa mea era atât de nefericită şi nu mai voiam să trăiesc nici măcar un minut. Tot ce îmi doream era să mor în râul ăla, în noaptea dinaintea comemorării lui Mark şi Chris, ca să nu mai fiu nevoită să mai trăiesc durerea asta. Apoi te-am văzut pe tine cu coada ochiului alergând spre baracă, după aceea am mers să luăm cina la McDonald's, iar restul e istorie. Nu trebuie să te simţi vinovat pentru nimic, Blue. Nu s-a întâmplat *nimic* din vina ta. În noaptea aia mi-ai salvat viaţa. Mi-am ispăşit păcatele din ultimii patru ani în fiecare tabără de refugiaţi în care am putut ajunge. Iar tu mi-ai salvat viaţa. Dacă nu te aflai acolo în noaptea aia, acum eram moartă. Apoi se uită spre Andrew. Şi uită-te la toate vieţile pe care le-ai schimbat în bine şi la băieţii pe care i-ai salvat cu ceea ce faci. Cred că suntem trei oameni norocoşi, care trăiesc deja vieţi minunate. Apoi zâmbi larg către Blue. Şi dacă o să mai fugi vreodată, am să-ţi trag o mamă de bătaie, ne-am înţeles?

El zâmbi spre ea când spuse asta. Ştia că nu ar fi făcut-o.

– Chiar aveai de gând să te sinucizi în noaptea aia? întrebă Blue, cu o mină din nou serioasă, iar ea încuviinţă.

Andrew dorea să o ţină în braţe, dar nu voia să facă asta în faţa lui Blue. Cel puţin nu încă.

Cei trei merseră încet înapoi spre apartament, iar ea se întoarse spre Blue.

– Ce-ai spune dacă o facem oficial?

– Ce să facem oficial? se uită Blue nedumerit.

– Ai vrea să te adopt?

Blue se opri din mers şi se holbă la ea.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles că da. Aş mai fi pomenit de asta dacă nu vorbeam serios?

– Da, mi-ar plăcea foarte mult, spuse el, radiind din nou când se uită la Ginny, apoi la Andrew. Poate să facă asta?

– E nevoie de ceva timp, dar, da, poate, dacă asta vă doriţi amândoi.

– Eu vreau, spuse Ginny ferm.

– Şi eu la fel, adăugă Blue, iar Andrew îi conduse până la apartament şi îi lăsă acolo.

Mai zăbovi un minut ca să-i spună „noapte bună" lui Ginny în timp ce Blue se duse să-şi ducă lucrurile în dormitor.

– Îţi mulţumesc că ai fost lângă mine în seara asta... şi pentru tot ce mi-ai spus, zise Ginny recunoscătoare.

– Am vorbit foarte serios. Eşti o femeie foarte specială. Sper să reuşim să petrecem ceva timp împreună înainte să pleci din nou.

Ochii săi se întristară când spuse asta. Nu-mi place să te ştiu în acele locuri, în pericol tot timpul.

Ea încuviinţă; începuse să-şi facă griji în această privinţă, dar era o discuţie pentru altă dată. Ei discutaseră despre o mulţime de subiecte în acea noapte. El se aplecă şi o sărută pe frunte, apoi plecă, iar Blue intră în bucătărie să ia ceva de mâncare. Îi era foarte foame, iar Ginny păşi în bucătărie şi zâmbi la el.

– Bine-ai venit acasă, Blue! spuse ea uşor, iar el se întoarse zâmbind spre ea şi arăta ca un copil mare şi fericit, iar fericirea lui era oglindită de a ei.

Capitolul 19

La două săptămâni de la fuga de o zi a lui Blue, monseniorul Cavaretti îi chemă pe Andrew şi pe Ginny la o nouă întâlnire. El nu oferi nici o explicaţie şi nu existau noi date ale cazului în ultimele două săptămâni, nici nu apăru vreo altă victimă. Părintele Teddy fusese eliberat pe cauţiune şi stătea la o mănăstire de lângă Rhinebeck, pe râul Hudson. Şi, spre marea uşurare a lui Ginny, nu mai apăruse nimic în tabloide.

Andrew se întâlni cu Ginny în faţa arhiepiscopiei şi intrară împreună. Ei luaseră cina cu o seară înainte, iar lucrurile avansau frumos. Ochii lui o măsurau cu blândeţe când intrară. Câteva minute mai târziu, fură conduşi în biroul privat al monseniorului Cavaretti. Preţ de-o clipă, acesta îi aminti lui Andrew orele pe care le petrecuseră împreună la Roma, purtând discuţii interminabile despre legile canonice. Dar monseniorul nu zâmbea când se aşezară ei.

– Am vrut să vorbesc cu amândoi astăzi, zise el pe un ton solemn. După cum vă puteţi imagina, toată această situaţie a căzut greu pe umerii noştri. Acestea nu sunt niciodată poveşti fericite, şi toţi cei implicaţi ajung să fie afectaţi, inclusiv biserica. Apoi se întoarse spre Andrew. Am vrut să te anunţ că Ted Graham va pleda mâine vinovat. Nu are rost să ne mai eschivăm. Cred că este foarte clar pentru toată lumea ce s-a întâmplat, şi suntem cu toţii foarte mâhniţi pentru copiii care au avut de suferit. Bătrânul preot părea profund îndurerat. Andrew era şocat, nu îl văzuse niciodată atât de smerit. Vreau să discut cu amândoi despre despăgubirea sub formă de bani. Am ajuns

cu această problemă foarte sus, până la cardinal şi până la Roma. Am dori să îi oferim lui Blue Williams o despăgubire în valoare de 1,7 milioane de dolari, ce urmează să fie depusă într-un cont până când va împlini vârsta de douăzeci şi unu de ani. Apoi se uită drept la Ginny. Ar fi acceptabil pentru dumneavoastră?

El nutrea o admiraţie foarte mare pentru ceea ce făcuse ea pentru Blue, şi asta se citea în ochii lui.

Ea se uită imediat la Andrew şi înapoi la monsenior şi încuviinţă uluită. Era mai mult decât sperase ea vreodată şi ar fi schimbat viaţa lui Blue pentru totdeauna. Educaţia sa, sentimentul său de siguranţă, oportunităţile pe care le-ar avea mai târziu. Se făcuse cu adevărat dreptate. Ea încuviinţă din cap, incapabilă să articuleze.

– Este convenabil şi pentru dumneata, domnule avocat? îl întrebă pe Andrew, care zâmbi la el, şi avu loc un schimb de priviri între cei doi vechi prieteni, priviri pline de respect şi afecţiune.

Rezultatul final fu o binecuvântare pentru toţi. La insistenţele lui Cavaretti, biserica făcuse ce trebuia pentru băiat.

– Îmi convine de minune, şi sunt foarte mândru că am făcut parte din această decizie colectivă care este cel mai bun lucru care trebuia făcut.

Monseniorul se ridică.

– Asta a fost tot ce am avut de zis. Vom întocmi actele, şi bineînţeles că va exista un acord de confidenţialitate. Cred că nici unul dintre noi nu are vreun interes să discute cu presa.

Atât Andrew, cât şi Ginny încuviinţară. Dădură mâna cu toţii, iar o clipă mai târziu cei doi se aflau din nou pe stradă, grăbindu-se înainte să apuce să vorbească. Apoi el se întoarse spre ea cu un zâmbet larg.

– Sfinte Sisoe! Am reuşit! O, Doamne! Ai reuşit! Ziceai că vrei să-i oferi lui Blue o viaţă minunată. Puteai pur şi simplu să-i asculţi povestea şi să nu faci nimic în privinţa asta. În schimb, ai avut curajul să mergi până la capăt şi i-ai dat curaj şi lui să o facă. Iar asta va da tonul pentru toţi ceilalţi copii abuzaţi de Ted Graham. Era una dintre cele mai dulci victorii din cariera lui, şi prin ea o întâlnise pe Ginny. Posibilităţile erau infinite acum, pentru toţi trei. Biserica îşi

permitea suma pe care urma să i-o plătească lui Blue. Și nu avea să uite niciodată implicarea binevoitoare a lui Cavaretti în acest caz.

Luară prânzul ca să sărbătorească. Iar Andrew veni la cină în acea seară și îi spuseră și lui Blue. El arăta șocat. Nu putea concepe să aibă o sumă atât de mare de bani într-o zi.

– O, Doamne, sunt bogat! spuse el, uitându-se la Ginny. Pot să-mi cumpăr un Ferrari când o să am optsprezece ani? zâmbi spre ea, iar Ginny râse.

– Nu, îți poți cumpăra educație, care este mai bună, spuse ea cu asprime, dar ei erau fericiți pentru el.

El plătise un preț mare pentru acei bani, dar aveau să îi fie de mare ajutor, spera că pentru tot restul vieții, dacă erau investiți cum trebuie, iar Ginny știa că așa avea să fie. Existau multe lucruri pe care el abia aștepta să le trăiască.

A doua zi, ea îl sună pe Kevin Callaghan și îi spuse că agreaseră un acord pentru despăgubire, deși suma încă nu fusese încasată, dar îi mulțumi foarte mult pentru că i-l recomandase pe Andrew, care se dovedise exact persoana potrivită. Și îi mai spuse că Ted Graham avea să pledeze vinovat în acea zi.

– Excelent!

Era bucuros să audă asta și îi aminti să-l sune când mai trecea prin L.A. El conștientiza că va avea întotdeauna o slăbiciune pentru ea. Nu ar fi ieșit niciodată nimic din asta, dar era plăcut să viseze.

În noiembrie, o sună Ellen Warberg de la biroul SOS/HR. Ginny se gândise foarte mult la serviciul său în ultima vreme. Îi era dor să muncească și să călătorească, dar locul de muncă nu mai era compatibil cu responsabilitățile ei pentru Blue, nici pentru relația ei cu Andrew, care evolua din zi în zi, și părea să se îndrepte într-o direcție serioasă, lucru surprinzător pentru amândoi.

Ginny presupunea că Ellen o sunase ca să discute despre următoarea ei misiune, iar ea știa că era nevoită să o refuze.

– Aș vrea să te anunț, spuse Ellen serios, cum stăteau ele față în față, de o parte și de alta a biroului ei, că ies la pensie. Vreau să am timp să fac unele proiecte și să călătoresc. Am petrecut ani de zile făcând ce-ai făcut și tu și stau la biroul ăsta de mai bine de cinci ani, și cred că este suficient. Am vrut ca tu să fii prima care află, deoarece

aş vrea să-ţi propun să fii succesoarea mea, să-mi iei locul. Cred că te-ai descurca de minune şi nu cred că ceea ce vrei acum este să fii pe teren nouă luni pe an, în partea cealaltă a globului, aşa că poate acest lucru ţi s-ar potrivi, spuse ea cu speranţă, gândindu-se că trebuia să o convingă pe Ginny să accepte. Ginny ar fi vrut să sară în sus şi să o îmbrăţişeze pe Ellen. Era soluţia perfectă pentru problema care o chinuise luni de zile. Nu voia să renunţe, dar nici nu putea să-şi continue munca. Dar o putea face pe a lui Ellen. I se potrivea ca o mănuşă, şi cunoştea foarte bine nevoile şi stilul celor de la SOS/HR.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Ginny, radiind, de parcă tocmai câştigase la loterie.

Ellen înconjură biroul atunci şi o îmbrăţişă, apoi îi spuse că avea să plece pe întâi ianuarie. Era perfect în toate sensurile.

Iar Andrew şi Blue fură foarte încântaţi când le spuse în acea seară. Zilele sale de nomadă luaseră sfârşit. Două săptămâni mai târziu, îi confirmară postul de director al biroului central al SOS/HR din New York. Era un loc de muncă de prestigiu, cu un salariu pe măsură. Ginny şi Ellen luară un prânz liniştit ca să vorbească despre asta, şi îi dădu lui Ginny sfaturi preţioase.

După prânz, Ginny se duse să aleagă cadoul de Crăciun pe care îl planificase pentru Blue. Îi cumpără un pian, ştiind că avea să fie cel mai emoţionant cadou posibil, mai bun decât un Ferrari. El îşi dorise un pian toată viaţa lui. Se descurca bine la şcoală şi se pregătea pentru primul său recital în decembrie.

Începuse să ningă în timp ce mergea spre casă şi îi aminti de momentele petrecute cu aproape un an în urmă, când ea se întorsese din Africa cu o seară înainte de comemorarea de care se temea, iar un băieţel pe nume Blue îi schimbase radical viaţa, iar ea o schimbase pe a lui, iar Andrew îi ajutase. Totul părea ca un miracol pentru ea acum.

Capitolul 20

Aniversarea de cincisprezece ani a lui Blue fu cea mai importantă din viaţa sa. Era o sărbătoare dublă. Becky, Alan şi copiii lor veniseră şi ei din L.A. Iar în acea dimineaţă, întreaga familie şi Andrew merseră la tribunal cu Blue, unde un judecător al Tribunalului Familiei îl întrebă pe Blue dacă dorea să fie adoptat de Viginia Anne Carter, la care Blue răspunse solemn „Da", apoi o întrebă pe Ginny dacă dorea să-l adopte pe Blue Williams, iar ea răspunse afirmativ. Avocatul care îi reprezenta era Andrew O'Connor. Era aproape ca o nuntă, pe care Andrew şi Ginny o plănuiau de altfel. Dar aceasta era ziua lui Blue.

Ginny îl sărută, iar judecătorul îi declară mamă şi fiu. El se gândise dacă să-i preia numele sau nu, dar hotărâse că îi plăcea al lui, ceea ce era în regulă pentru ea. După scurta ceremonie, merseră cu toţii să ia prânzul la restaurant. Mai târziu, ieşiră la cină la un restaurant japonez care îi plăcea foarte mult lui Blue. Iar în acea seară, după cină, merseră cu toţii înapoi la apartament, unde Blue interpretă la pian, şi toţi ceilalţi cântară, iar el şi Lizzie se tot tachinau reciproc pentru că deveniseră verişori. Andrew o urmă pe Ginny la bucătărie şi o sărută. Se întoarseră apoi să-l privească pe Blue pentru o clipă. Nu arătase niciodată mai fericit. Terminase primul an la LaGuardia Arts şi se descurcase bine, şi se pregătea pentru alt recital în luna septembrie. Iar Ginny se afla acolo, nu în Afghanistan sau în Africa. Acele zile apuseseră.

Poveştile vechi se terminară. Iar cele noi abia începuseră. Durerea amintirilor de demult începu să se stingă. Se formaseră noi legături. Şi vieţi noi se ridicară din cenuşa celor vechi. Expresia „renăscut din propria cenuşă" părea să li se potrivească tuturor. Iar Ginny îi amintea lui Blue aproape în fiecare zi că „nimic nu era imposibil". Blue şi Andrew o crezură şi descoperiră că era adevărat.

În colecţia Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preţ*
Danielle Steel, *Sub acoperire*
Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viaţă perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înfloreşte liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua şansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat şi o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete şi minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moştenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*

Ginny Carter a fost cândva o stea în plină ascensiune la ştirile TV, căsătorită cu un prezentator de top, având un fiu de trei ani şi o viaţă fericită în Beverly Hills – până când întreaga ei lume se prăbuşeşte într-o clipită pe autostradă, cu două zile înainte de Crăciun. Distrusă, ea încearcă să-şi pună ordine în viaţă, lucrând în domeniul drepturilor omului prin cele mai cumplite zone din întreaga lume.

Apoi, la comemorarea accidentului fatal – pe când se gândeşte ea însăşi la moarte –, Ginny întâlneşte un băiat care îi va schimba viaţa pentru totdeauna. Blue Williams, de treisprezece ani, trăieşte pe străzi, abandonat de familia sa, mergând rareori la şcoală. Urmându-şi instinctele, Ginny îl ia la ea acasă, dar, suspicios, băiatul fuge în repetate rânduri. Totuşi, se întoarce de fiecare dată, iar prietenia lor se adânceşte.

Blue este plin de entuziasm, cu un amestec irezistibil de inocenţă şi înţelepciune, în ciuda vârstei sale. Astfel, fiecare devine pentru celălalt familia pe care a pierdut-o. Însă, tocmai când Blue începe cu adevărat să aibă încredere în ea, Ginny află despre o trădare şocantă pe care acesta i-a ascuns-o. Este o rană prea adâncă pentru a se vindeca, sau va fi ea capabilă să treacă peste acest fapt, pentru ca totul să devină ca mai înainte?

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărţile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaţionale fiind traduse în 43 de limbi şi publicate în 69 de ţări.

Tradiţie din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2434-5
9 786063 324345
eBook disponibil